MAURICE LEBLANC

MISTERUL EȘARFEI PURPURII

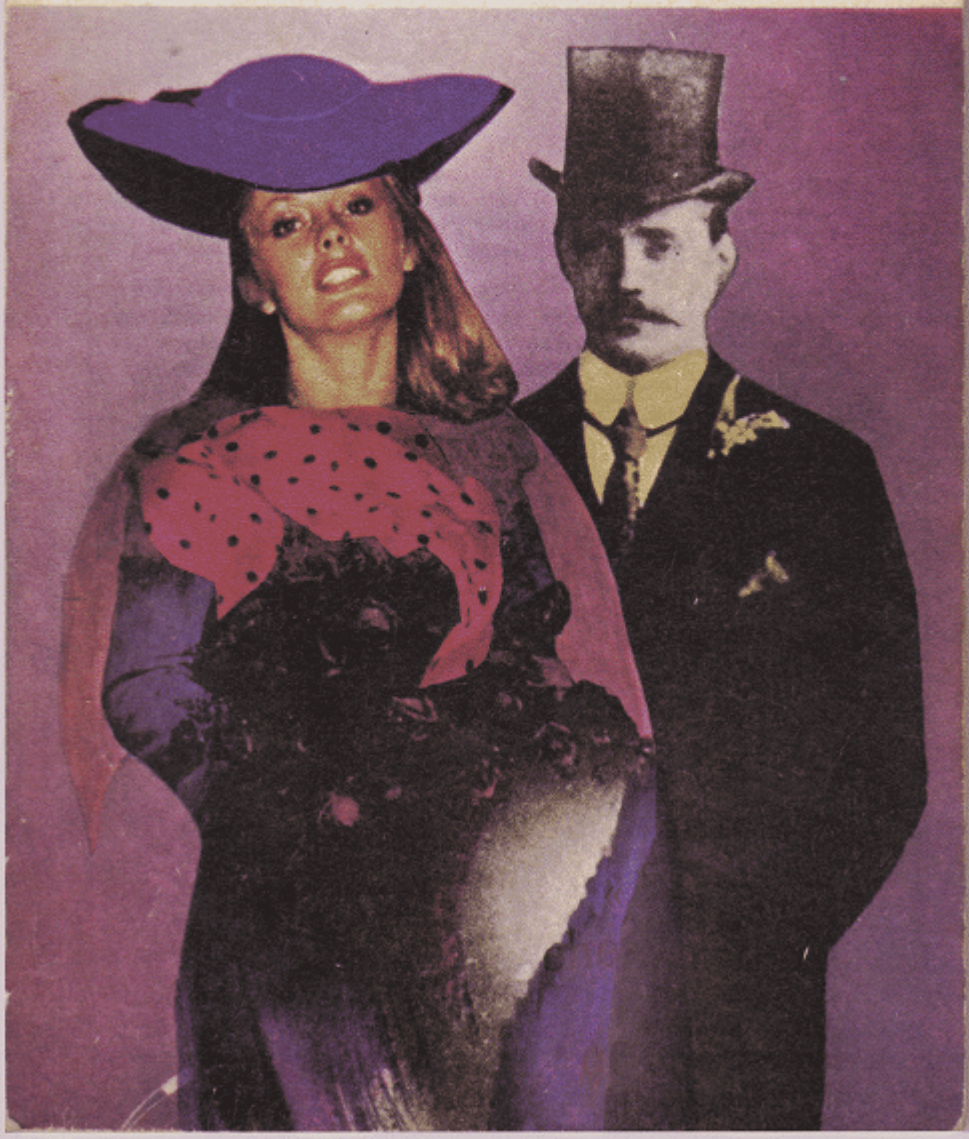

Maurice Leblanc
Les confidences d'Arsène Lupin
Editions Pierre Lafitte
Paris, 1921

MAURICE LEBLANC

MISTERUL EȘARFEI PURPURII

(Confidențele lui Arsène Lupin)

Traducere de TEODORA POPA-MAZILU

EDITURA ULISE

1991

Coperta de : Teodora Popa-Mazilu

ISBN 973—550—000—0

— Am primit telegrama dumitale, îmi spuse, intrînd, un domn cu mustață cenușie, îmbrăcat într-o redingotă maro, și cu o pălărie cu boruri largi. Iată-mă! Ce s-a întîmplat?

Dacă nu l-aș fi așteptat pe Arsène Lupin cu siguranță că nu l-aș fi recunoscut sub acea înfățișare de vechi militar în retragere.

— Ce s-a întîmplat? am replicat, oh, nu mare lucru; doar o coincidență, dar destul de bizară. Și cum știu că dumitale îți place să te amesteci în afaceri misterioase, cel puțin tot atîta cît să le și combini...

— Despre ce-i vorba?

— Ești ocupat?

— Foarte ocupat, dacă afacerea în discuție nu merită osteneala să mă deranjez. În concluzie, treci direct la obiect...

— Haidem deci la obiect... Începe, te rog, prin a arunca o privire asupra acestui tablouaș pe care l-am descoperit săptămîna trecută într-un magazin prăfuit de pe malul stîng al Senei și pe care l-am cumpărat pentru rama stil empire, cu două rînduri de frunze. Căci pictura e detestabilă.

— Detestabilă, într-adevăr, spuse Lupin, după o clipă, dar subiectul în sine nu-i lipsit de savoare... Acest colț de curte veche cu rotonda sa cu coloanele grecești, cadranul solar și bazinul său, fîntîna părăsită, construită în stilul Renașterii, scările și banca asta de piatră... Ei bine, e foarte pitoresc.

— Și autentic, am adăugat. Pînza, bună sau rea, n-a fost niciodată scoasă din rama ei empire. Dealtfel, iată data aici... Uite, jos, în stînga, aceste cifre roșii, 15-4-2 care înseamnă evident, 15 aprilie 1802...

— Într-adevăr... Într-adevăr... Dar dumneata vorbești de o coincidență și pînă aici nu văd nici una...

M-am dus să iau dintr-un colț o lunetă pe care am așezat-o pe trepiedul ei și pe care am îndreptat-o, pe fereastra deschisă, către fereastra deschisă a unei cămăruțe situată în fața apartamentului meu, pe partea cealaltă a străzii. L-am rugat pe Lupin să se uite.

Soarele, oblic la acea oră, lumina odaia în care se zăreau cîteva mobile de mahon foarte simple, un pat mare și un pătuț de copil acoperite cu perdele de creton. Pe perete, un tablou.

— Ah! spuse Lupin deodată, e același tablou.

— Exact același! am afirmat eu. Și data... Vezi data în roșu? 15-4-2...

— Da, o văd. Cine locuiește în acea cameră?

— O doamnă... sau mai curînd o lucrătoare, fiindcă e obligată să muncească pentru a trăi... Se ocupă cu mici treburi de croitorie din care abia dacă au ce mînca ea și copilul.

— Cum se numește femeia?

— Louise d'Ernemont... După informațiile mele, este strănepoata unui ministru ghilotinat sub Teroare.

— În aceeași zi cu André Chenier, isprăvi fraza Lupin. Acest Ernemont, după memoriile vremii, trecea drept un om foarte bogat.

Ridică încet capul și-mi spuse:

— Povestea e interesantă... De ce-ai așteptat atîta ca să mi-o istorisești?

— Pentru că astăzi este 15 aprilie.

— Și?

— Ei bine, de ieri, știu — după flecăreala portăresei — că ziua de 15 aprilie ocupă un loc important în viața Louisei d'Ernemont.

— Cum așa?

— Contrar obiceiurilor sale, ea care deşi lucrează zilnic, îşi ţine în ordine cele două cămăruţe din care-i este alcătuit apartamentul, pregăteşte gustarea pe care fiica sa o va lua cînd se întoarce de la şcoala comunală... Ei bine, în ziua de 15 aprilie, femeia iese, împreună cu fetiţa, cam către ora zece şi nu se înapoiază decît la căderea nopţii... Şi asta, de ani de zile şi pe orice vreme... Cred că eşti de acord că lucrul e cam ciudat. Data pe care o găsesc pe un vechi tablou, care e înscrisă pe un altul întrutotul asemănător şi care determină plimbarea anuală a descendentei ministrului d'Ernemont...

— Ciudat... Ai dreptate... rosti Lupin dus pe gînduri. Şi nu se ştie unde se duce ?

— Nu. N-a făcut nimănui confidenţe... Dealtfel, femeia vorbeşte foarte puţin...

— Eşti sigur de informaţiile dumitale ?

— Cît se poate de sigur... Şi dovada că ele sînt exacte, iat-o !

În odaia de peste drum se deschise o uşă, lăsînd să treacă o fetiţă de şapte sau opt ani, care se aşează la fereastră. În spatele ei apăru o doamnă cam robustă, dar încă tînără şi frumoasă, cu un aer blînd şi melancolic. Amîndouă arau gata îmbrăcate în haine simple, dar care dovedeau, mai ales la mamă, o anumită tendinţă către eleganţă.

— Vezi, am murmurat eu, se pregătesc să plece...

Într-adevăr, după o clipă mama îşi luă copila de mînă şi amîndouă părăsiră odaia. Lupin îşi luă pălăria.

— Vii cu mine ?

Mă rodea de mult o prea vie curiozitate ca să ridic o cît de mică obiecţie. Aşa că am coborît împreună cu Lupin.

Ajungînd în stradă, am văzut-o pe vecina mea intrînd la un brutar. A cumpărat două franzeluţe şi le-a aşezat într-un coşuleţ pe care-l ducea fiică-sa, coşuleţ ce părea să conţină unele mici provizii. Apoi au pornit amîndouă de-a lungul bulevardului pe care l-au străbătut pînă în Place de l'Étoile. Luînd-o pe aleea Kléber au

ajuns la intrarea în Passy. Deși mergea în tăcere, Lupin era vizibil preocupat. Din cînd în cînd, cîte o frază îmi arăta firul gîndurilor sale putînd astfel să constat că enigma continua să rămînă nedezlegată atît pentru mine cît și pentru el.

Louise d'Ernemont o luase la stînga, pe strada Raynouard, stradă veche și liniștită unde au trăit Franklin și Balzac și care, străjuită de case vechi și de grădini discrete, semăna cu o stradă din provincie. La picioarele colinei care o domina, curgea Sena ; toate străduțele ce coborau din aceea stradă duceau spre fluviu. Pe una din ele, întortocheată, pustie, o apucă și vecina mea. Chiar la începutul străzii, în dreapta, se afla o casă a cărei fațadă dădea pe strada Raynouard ; spatele casei, ocrotit de un zid mucegăit, avea o înălțime puțin obișnuită ; era susținut de contraforturi și acoperit cu cioburi de sticlă. În mijloc era străpuns de o poartă joasă, în formă de arcadă, în fața căreia Louise d'Ernemont se opri, poartă pe care femeia o deschise cu ajutorul unei chei ce ni se păru enormă. Mama și fiica intrară.

— În orice caz, spuse Lupin, n-are nimic de ascuns, fiindcă nu s-a uitat o singură dată înapoi . . .

De-abia își isprăvi fraza că un zgomot de pași răsună îndărătul nostru. Erau doi cerșetori bătrîni, un bărbat și o femeie, peticiți, murdari, unsuroși, îmbrăcați în zdrențe. Trecură fără să dea atenție prezenței noastre. Bărbatul scoase din desagă o cheie asemănătoare cu cea a vecinei mele și o introduse în broască. Poarta se închise în urma lor. Apoi imediat, la capătul străduței, se auzi zgomotul unui automobil care se opri. Lupin mă tîrî vreo cincizeci de metri mai încolo, într-o adîncitură în care ne ascunserăm. Văzurăm coborînd din mașină, o tînără cu un cățel în brațe, împodobită toată cu bijuterii, cu niște ochi prea negri, buze prea roșii și plete prea blonde. În fața porții, aceeași mișcare, aceiași cheie . . . Domnișoara și cîinele dispărură. . .

— Începe să devină amuzant, spuse Lupin. Ce legătură pot avea acești oameni unii cu alții ?

Rînd pe rînd sosiră două doamne în vîrstă, slabe, destul de amărîte ca înfățișare, și care semănau ca două surori ; apoi un valet de cameră, pe urmă un caporal de infanterie ; urmă un domn gras, prost îmbrăcat și peticit ; pe urmă o familie a unui lucrător, toți șase palizi, bolnăvicioși, cu înfățișarea unor oameni care nu mănîncă niciodată după pofta inimii. Fiecare dintre noii sosiți veneau cu un coș sau o plasă plină cu provizii.

— E un picnic, am șoptit.

— Din ce în ce mai uimitor, spuse Lupin, și nu voi fi liniștit decît atunci cînd voi ști ce se petrece dincolo de acest zid.

Escaladarea era imposibilă. Pe deasupra, văzurăm că zidul se învecina în susul ca și în josul străzii cu două case ale căror ferestre nu dădeau niciuna spre curtea respectivă. Căutarăm în zadar vreo stratagemă cînd iată că portița se redeschise și unul dintre copiii lucrătorului ieși în stradă.

Puștiul urcă în goană pînă în strada Raynouard. După cîteva minute se întoarse aducînd două sticle cu apă pe care le puse jos ca să-și scoată din buzunar cheia cea mare.

În acel moment Lupin, care mă și părăsise, o luă de-a lungul zidului ca un drumeț care se plimbă. Cînd copilul, după ce pătrunse înăuntru, închise poarta, Lupin făcu o săritură și înfipse vîrful briceagului în broască. Aceasta nemaiînchizîndu-se bine, nu mai trebuia decît un mic efort pentru ca să se deschidă.

— Am intrat, spuse Lupin.

Își vîrî mai întîi capul, cu precauție, apoi spre marea mea surpriză, intră fără nici o jenă. Urmindu-i exemplul am putut să constat că la zece metri dincolo de zid, un pîlc de dafini, ridicați tocmai ca o cortină, ne îngăduia să înaintăm fără să fim văzuți.

Lupin se postă în mijlocul desișului. M-am apropiat și, întocmai ca și el, am dat la o parte ramurile unui ar-

bore. Spectacolul care s-a oferit atunci privirii mele a fost atît de neașteptat încît nu mi-am putut reține o exclamație în vreme ce Lupin, la rîndul lui, mormăia printre dinți :

— Drace ! Dar e cît se poate de ciudat !

Aveam în fața noastră, în spațiul restrîns care se întindea între cele două case fără ferestre același decor pe care-l înfățișa vechiul tablou cumpărat de la negustorul de vechituri.

Același decor ! În fund, în fața unui al doilea zid, aceeași rotondă își etala colonadele. În mijloc, aceeași bancă de piatră domina un cerc cu patru trepte care coborau către bazinul cu dale mucegăite. În stînga, aceeași fîntînă își înălța acoperișul de fier forjat și, foarte aproape, același cadran solar și aceeași masă de marmură. Același decor ! Și ceea ce se adăuga ciudățeniei spectacolului, era amintirea obsedantă atît pentru Lupin cît și pentru mine, a datei de 15 aprilie și a faptului că cele șaisprezece persoane, de vîrstă, de condiție socială și cu maniere diferite, aleseseră ziua de 15 aprilie pentru a se aduna în acel colț pierdut al Parisului. Toți, în clipa în care-i văzurăm, așezați în grupuri izolate pe banca de piatră sau pe treptele de marmură mîncau. Nu departe de vecina mea și de fiica sa, familia lucrătorului și perechea de cerșetori stăteau alături, în vreme ce valetul, domnul cu jachetă murdară, caporalul de infanterie și cele două surori slăbănoage, își puseseră laolaltă hartanele de jambon, cutiile cu sardele și brînza de Gruyère.

Era ceasul unu și jumătate. Cerșetorul ca și domnul cel gras își aprinseră pipele. Bărbații începură să fumeze aproape de rotondă, iar femeile se strînseră laolaltă. Dealtfel toți acei oameni păreau că se cunosc. Se aflau destul de departe de noi, așa că nu puteam auzi ce vorbeau.

Totuși observarăm că discuția începuse a se însufleți. Domnișoara cu cățelul, mai ales, foarte anturată acum, perora și făcea niște gesturi atît de largi încît cățelul începu să latre din ce în ce mai furios.

Brusc izbucni un țipăt și imediat se auziră cîteva strigăte de mînie, apoi toți cei de față, femei și bărbați, se îndreptară în dezordine către fîntînă. Unul dintre puștii lucrătorului se ivi în acel moment prins cu cureaua de cîrligul de fier de la capătul frînghiei, iar ceilalți trei copii îl ridicau învîrtind manivela. Mai sprinten, caporalul se aruncă asupra lui, dar imediat valetul și domnul cel gras îl și înhățară ; între timp, cerșetorii și surorile slăbănoage se luaseră la bătaie cu familia lucrătorului. În cîteva secunde, nu-i mai rămase copilului decît cămașa. Grijuliu cu hainele de pe el, valetul se salvă urmat totuși de caporal care nu se lăsă pînă nu-i smulse pantalonii de pe el care-i fură luați de către una dintre surorile slăbănoage.

— Sînt nebuni ! am murmurat complet aiurit.

— Nu, spuse Lupin, nu-s nebuni, sînt doar disperați.

— Cum, pricepi ceva din toate astea ?

Pînă la urmă, Louise d'Ernemont, care încă de la început făcuse pe împăciuitoarea, reuși să potolească scandalul. Se așezară din nou, dar toți acei oameni exasperați, în care avusese loc o reacție, rămaseră nemișcați și morocănoși, parcă zdrobiți de oboseală.

Și timpul trecea. Nerăbdător și începînd să-mi fie foame, m-am dus pînă în strada Raynouard să caut cîteva provizii pe care să le împărțim între noi supraveghindu-i pe actorii comediei de neînțeles care se juca sub ochii noștrii. Fiecare minut părea să-i copleșească de o tristețe crescîndă, toți aveau niște atitudini pline de descurajare și își plecau din ce în ce mai mult, spatele, cufundați în gîndurile lor.

— Au de gînd să se culce aici ? am șoptit plictisit.

Dar, către ora cinci, domnul cel gras cu jacheta murdară, își scoase ceasul. Ceilalți îl imitară și toți, cu ceasurile în mînă, așteptară cu nerăbdare un eveniment ce părea să aibă pentru ei o importanță considerabilă. Evenimentul nu se produse căci, după cincisprezece ori douăzeci de minute, domnul cel gras avu un gest de disperare, se ridică și-și puse pălăria.

Atunci lamentațiile reîncepură. Cele două surori slăbănoage și nevasta lucrătorului se aruncară în genunchi. Domnișoara cu cățelul și cerșetoarea se îmbrățișară plîngînd, iar Louise d'Ernemont își strînse fiica la piept, cu o mișcare plină de tristețe.

— Să mergem, spuse Lupin.

— Crezi că adunarea s-a terminat ?

— Da, și nu mai avem decît timpul s-o ștergem...

Plecarăm fără piedici. În capătul străzii Raynouard, Lupin o luă la stînga și, lăsîndu-mă afară intră în prima casă, cea care domina curtea aceea închisă. După ce discută cîteva minute cu portăreasa, mă ajunse și oprirăm un automobil.

— Strada Turin, 34, spuse el șoferului.

La numărul 34 de pe această stradă, parterul era ocupat de biroul unui notar și aproape imediat am și fost introduși în cabinetul domnului Valandier, om de o anumită vîrstă, amabil și surîzător. Lupin se prezentă sub numele de Janniot, căpitan în retragere. Voia să-și clădească o casă după gustul lui și i se vorbise de un teren situat aproape de strada Raynouard.

— Dar acest teren nu-i de vînzare, strigă domnul Valandier.

— Nu e de vînzare ? se miră Lupin. Dar așa mi s-a spus.

— Nicidecum... Nicidecum...

Notarul se ridică și luă din dulap un obiect pe care ni-l arătă. M-am simțit încurcat. Era același tablou pe care îl cumpărasem, același tablou care se afla la Louise d'Ernemont.

— E vorba de terenul pe care-l reprezintă această pînză, al lui d'Ernemont, nu-i așa ?

— Într-adevăr, despre el e vorba.

— Ei bine, reluă notarul, locul făcea parte dintr-o mare grădină pe care o poseda ministrul d'Ernemont executat sub Teroare. Tot ceea ce a putut să fie vîndut,

a fost vîndut încetul cu încetul. Dar această ultimă bucată a rămas și va rămîne în indiviziune... cel puțin cît...

Notarul începu să rîdă.

— Cel puțin cît ? îl întrebă Lupin.

— Oh ! E o adevărată poveste, dealtfel destul de încurcată, și cu care mă amuz uneori parcurgînd voluminosul dosar.

— E secret ?

— Cîtuși de puțin, declară domnul Valandier, care părea dimpotrivă, încîntat să ne plaseze povestea.

Și fără să se lase rugat începu.

— Încă de la începutul Revoluției, Louis-Agrippa d'Ernemont sub pretextul de a-și întîlni soția care locuia la Geneva împreună cu fiica lor Pauline, își închise palatul din foburgul Saint-Germain, își concedie servitorii și se instală, cu fiul său Charles în căsuța din Passy unde nu-l cunoștea nimeni decît o servitoare devotată. Stătu ascuns acolo trei ani și putea nădăjdui că culcușul nu-i va fi descoperit, cînd, într-o după-amiză, în timp ce-și făcea siesta, bătrîna servitoare dădu năvală în odaia sa. Zărise în capătul străzii o patrulă de oameni înarmați care părea să se îndrepte spre casa lor. Louis d'Ernemont se îmbrăcă repede și, în momentul în care oamenii băteau în poartă, dispăru pe portița care dădea în grădină, strigîndu-i cu voce speriată, fiului său :

— Reține-i măcar cinci minute... Voise să fugă ? Găsise ieșirile din grădină păzite ? După șapte sau opt minute, se întoarse, răspunzînd foarte calm la întrebările soldaților, apoi, fără nici o dificultate, îi urmă. Fiul său Charles, cu toate că încă nu împlinise optsprezece ani, fu și el luat.

— Asta se petrecea cînd ? întrebă Lupin.

— Asta se petrecea în 26 germinal, anul al II-lea, adică...

Domnul Valandier se întrerupse, cu ochii spre calendarul care atîrna pe perete și strigă :

— Chiar în ziua de azi. Sîntem în 15 aprilie, ziua comemorării arestării ministrului sau al fermierului general, cum li se spuneau miniștrilor pe atunci.

— Bizară coincidență, spuse Lupin. Și această arestare, avu fără îndoială, dată fiind epoca, urmări grave, nu-i așa ?

— Oh ! Foarte grave, spuse notarul. După trei luni, la începutul lui termidor, fermierul general urcă pe eșafod. Pe Charles, fiul său, îl uitară în închisoare, iar bunurile fură confiscate.

— Bunuri imense, nu-i așa ? făcu Lupin.

— Ei iată, iată de fapt unde încep lucrurile să se complice. Aceste bunuri care, într-adevăr, erau imense, rămaseră de negăsit. S-a constatat că palatul din fobur-gul Saint-Germain fusese, înainte de Revoluție, vîndut unui englez, ca dealtfel toate castelele și pămînturile din provincie, toate bijuteriile, valorile și colecțiile fermierului general. Convenția, apoi Directoratul, ordonară anchete minuțioase, dar nici una din ele nu duse la nici un rezultat.

— Rămînea, cel puțin, spuse Lupin, casa din Passy.

— Casa din Passy fusese cumpărată pe un preț de nimic de însuși delegatul Comunei care-l arestase pe d'Ernemont, un oarecare cetățean Broquet. Cetățeanul Broquet se închise înăuntru, baricadă porțile, întări zidurile, și cînd Charles d'Ernemont fu eliberat în sfîrșit, Broquet îl primi cu împușcături. Charles intentă proces, îl pierdu, făgădui sume mari. Cetățeanul Broquet nu putu fi însă convins în nici un fel. Cumpărase casa, și-ar fi păstrat-o pînă la moarte dacă Charles n-ar fi obținut sprijinul lui Bonaparte. În 12 februarie 1803, cetățeanul Broquet trebui să părăsească locul, dar bucuria lui Charles fu atît de mare, creierul său fusese atît de tulburat de toate încercările prin care trecuse, încît pășind peste pragul casei pe care o recucerise, după ce deschise ușa, începu să joace și să cînte. Înnebunise !

— Drace ! murmură Lupin. Și ce s-a întîmplat cu el ?

— Mama și sora sa Pauline (care sfîrșise prin a se mărita la Geneva cu unul dintre verișorii ei) muriseră amîndouă ; bătrîna servitoare avu deci grijă de el, și cei doi viețuiră laolaltă în căsuța din Passy. Anii trecură fără evenimente importante, dar brusc, în 1812, avu loc o lovitură de teatru. Pe patul de moarte, în fața a doi martori pe care-i chemase, bătrîna servitoare făcu niște mărturisiri revelatoare. Ea declară că, la începutul Revoluției fermierul general transportase în casa sa din Passy, saci plini cu aur și argint și că acei saci dispăruseră cu cîteva zile înaintea arestării sale. După mărturiile anterioare ale lui Charles d'Ernemont, care le deținea de la tatăl său, comorile se aflau ascunse în grădină, între rotondă, cadranul solar și fîntînă. Ca dovadă, el arătă trei tablouri, sau mai curînd — căci încă nu erau înrămate — trei pînze pe care fermierul general le pictase în timpul captivității sale și pe care izbutise să le scoată din pușcărie cu ordinul de a le remite soției, fiului și fiicei sale. Tentați de ispita bogăției, Charles și bătrîna servitoare tăcuseră mîlc. Apoi urmară procesul, reocuparea casei, nebunia lui Charles, căutările inutile ale servitoarei. Comorile erau totuși acolo.

— Și mai sînt încă, spuse Lupin.

— Sigur că sînt acolo, strigă domnul Valandier, cel puțin... cel puțin atîta timp cît cetățeanul Broquet, care sigur că mirosise ceva, nu le-a descoperit. Pentru că cetățeanul Broquet a murit în mizerie. Atunci toată lumea începu să le caute. Copiii Paulinei alergară la Geneva. Se descoperi că Charles se însurase pe ascuns și că avea doi fii. Toți acești moștenitori o duceau greu.

— Dar Charles ?

— Charles trăia cu totul izolat. Nu-și părăsea odaia.

— Niciodată ?

— Niciodată, cu excepția unei singure zile pe an. Și tocmai în asta constă extraordinarul, miraculosul aventurii. O dată pe an, Charles d'Ernemont, animat de un soi de voință inconștientă, cobora, urma cu exactitate drumul pe care-l făcuse și tatăl său, străbătea grădina și

se așeza cînd pe treptele rotondei, al cărei desen îl vedeți aici, cînd pe marginea fîntînii. La ora cinci și douăzeci și șapte de minute se ridica și intra în casă, și pînă la moartea sa, survenită în 1820 n-a lipsit o singură dată de la acest pelerinaj de neînțeles. Or, ziua aceea, e vorba de 15 aprilie, era tocmai ziua arestării tatălui său.

Domnul Valandier nu mai surîdea, tulburat el însuși de deconcertanta poveste pe care ne-o istorisea.

După o clipă de gîndire, Lupin întrebă :

— Și după moartea lui Charles ?

— Începînd din acea epocă, reluă notarul cu o anumită solemnitate, după mai bine de o sută de ani, moștenitorii lui Charles și ai Paulinei d'Ernemont continuă pelerinajul în ziua de 15 aprilie. În primii ani s-au făcut cercetări minuțioase. N-a rămas nici un pumn de grădină care să nu fie scormonit, nici un petic de pămînt neîntors. Acum totul s-a sfîrșit. Abia dacă, din cînd în cînd, fără nici un motiv, se mai ridică o piatră sau se mai caută în fîntînă. De obicei se așează cu toții pe treptele rotondei, ca și bătrînul nebun și ca și el, așteaptă. Vedeți, asta-i tristețea soartei lor. Timp de o sută de ani toți cei care s-au succedat, fiii după tați, toți și-au pierdut, cum să vă spun... resortul vieții. Nu mai au curaj, inițiativă. Așteaptă ziua de 15 aprilie și cînd și această zi sosește, așteaptă să se întîmple o minune. Pe toți i-a doborît sărăcia. Predecesorii mei și cu mine, am vîndut mai întîi casa pentru a construi o alta, de raport, mai fructuoasă, pe urmă parcelele din grădină. Dar acest colț, nimeni nu vrea să-l vîndă. Moștenitorii preferă să moară decît să-l înstrăineze. În această problemă toată lumea este de acord, atît Louise d'Ernemont, moștenitoarea directă a Paulinei, cît și cerșetorii, valetul, tînăra și toți ceilalți care-l reprezintă pe acel nenorocit Charles.

După o nouă tăcere, Lupin reluă :

— Care e părerea dumneavoastră, domnule Valandier ?

— Părerea mea e că nu există nimic. Ce credit să acorzi spuselor unei dădace în vîrstă, cu mintea slăbită de bătrînețe ? Ce importanță să dai toanelor unui nebun ?

În plus, dacă fermierul general ar fi avut o avere fabuloasă nu credeți că această avere ar fi putut să fie găsită în atîta amar de vreme ? Într-un spațiu restrîns ca acela, se poate ascunde o hîrtie, un fleac, dar nu o comoară.

— Totuși tablourile ?

— Da, evident, dar astea sînt totuși o probă convingătoare ?

Lupin se aplecă asupra tabloului pe care notarul îl scosese din dulap și după ce-l examină îndelung, spuse :

— Ați vorbit de trei tablouri...

— Da, unul iată-l aici, a fost remis predecesorului meu de moștenitorii lui Charles. Louise d'Ernemont are și ea unul. Cît despre al treilea, nu știu ce s-a întîmplat cu el.

Lupin mă privi și urmă :

— Și fiecare dintre ele are aceeași dată ?

— Da, scrisă de Charles d'Ernemont cînd le-a înrămat, cu puțin timp înainte de moartea sa. Aceeași dată, 15-4-2, adică 15 aprilie, anul II după calendarul revoluționar, pentru că arestarea a avut loc în aprilie 1794.

— Ah ! Perfect, spuse Lupin, deci cifra 2 înseamnă...

Rămase pe gînduri cîteva minute, apoi reluă :

— Încă o întrebare dacă vreți... Nimeni nu s-a oferit pînă acum să dezlege această taină ?

Domnul Valandier își ridică brațele.

— Ce tot vorbiți ! strigă el. Dar asta a fost o adevărată pacoste a biroului nostru de notariat. Din 1820 pînă în 1843, unul dintre predecesorii mei, domnul Turbon a fost convocat de optsprezece ori în Passy de către grupul moștenitorilor cărora impostori, ghicitori, prezicători, le-au făgăduit să descopere comoara fermierului general. Pînă la urmă s-a stabilit regula ca orice persoană străină care vine să facă cercetări, trebuie să depună în prealabil, o anumită sumă.

— Ce sumă ?

— Cinci mii de franci. În caz de reușită, a treia parte din comoară va reveni găsitorului. În caz de insucces,

banii rămîn moştenitorilor. În felul acesta, m-am mai liniştit şi eu...

— Iată cinci mii de franci...

Notarul tresări.

— Ce spuneţi, domnule ?

— Spun, repetă Lupin, scoţînd cinci bilete a cîte o mie de franci din buzunar şi întinzîndu-le pe masă cu cel mai mare calm, spun că aveţi cinci mii de franci. Vreţi să-mi daţi o chitanţă şi să-i convocaţi pe toţi moştenitorii d'Ernemont pentru 15 aprilie, anul viitor, în Passy ?

Notarul nu-şi mai venea în fire. Eu însumi, deşi Lupin mă obişnuise cu loviturile sale de teatru, eram foarte surprins.

— Vorbiţi serios ? articulă domnul Valandier.

— Cît se poate de serios.

— Totuşi nu-mi ascund părerea. Toate aceste poveşti de necrezut n-au la bază nici o dovadă...

— Nu sînt de părerea dumneavoastră, declară Lupin.

Notarul îl privi cum priveşti pe cineva a cărui judecată nu-i prea sănătoasă. Apoi, hotărîndu-se, luă tocul şi redactă, pe o hîrtie timbrată, un contract în care se menţiona suma căpitanului în retragere Janniot, garantîndui-se o treime din sumele pe care le-ar fi descoperit.

— Dacă vă schimbaţi părerea, adăugă el, vă rog să mă înştiinţaţi cu opt zile înainte de data respectivă. Nu voi preveni familia d'Ernemont decît în ultimul moment, ca să nu-i fac pe aceşti bieţi oameni să tragă nădejde atîta vreme.

— Puteţi să-i anunţaţi chiar de astăzi, domnule Valandier. Vor petrece astfel un an mai bun.

Plecarăm. Ajunşi în stradă, am strigat :

— Deci înseamnă că ştii ceva în legătură cu povestea asta ?

— Eu ? răspunse Lupin. Cîtuşi de puţin. Şi tocmai asta mă amuză.

— Au trecut o sută de ani de cînd se tot caută...

— Nu e vorba să cauți cît să te gîndești... Or, eu am la dispoziție 365 de zile ca să mă gîndesc. E cam mult și risc să uit de această afacere, oricît de interesantă ar fi ea. Dragă prietene, sper că vei avea amabilitatea să-mi aduci aminte, nu-i așa ?

I-am amintit-o în numeroase rînduri în lunile care au urmat, fără să pară însă că dă acestei probleme prea multă importanță. Apoi a trecut o perioadă în timpul căreia n-am mai avut prilejul să-l văd. Era în epoca, am aflat-o mai pe urmă, a călătoriei sale în Armenia și a bătăliei cumplite pe care a dus-o împotriva acelui sultan sîngeros, luptă care s-a terminat prin prăbușirea despotului.

I-am scris totuși la adresa pe care mi-a dat-o și am putut astfel să-i comunic că unele informații obținute pe căi lăturalnice privitoare la vecina mea Louise d'Ernemont, mi-au dezvăluit dragostea pe care femeia o nutrise, cu cîțiva ani mai înainte, pentru un bărbat foarte bogat, pe care-l mai iubea încă, dar care, constrîns de familia sa, trebuise să o părăsească ; de aici, disperarea tinerei femei, viața curajoasă pe care o ducea împreună cu fiica sa.

Lupin nu răspunse la nici una dintre scrisorile mele. Le primise ? Data se apropia și mă întrebam dacă numeroasele sale treburi nu-l vor împiedica totuși să vină la întîlnirea fixată.

Și iată că sosi și dimineața zilei de 15 aprilie. Tocmai terminasem de mîncat, dar Lupin nu-și făcuse apariția. La douăsprezece fără un sfert am plecat, îndreptîndu-mă spre Passy. În stradă i-am văzut pe cei patru puști ai lucrătorului care stăteau în fața porții. Înștiințat de ei domnul Valandier îmi ieși în întîmpinare.

— Ei bine, unde-i căpitanul Janniot ? strigă el.

— Nu-i aici ?

— Nu, și vă rog să credeți că e așteptat cu nerăbdare.

Grupurile, într-adevăr, se înghesuiau în jurul notarului și toate acele chipuri pe care le reîntîlnisem, nu mai

aveau înfățișarea mohorîtă și descurajată pe care o avuseseră cu un an în urmă.

— Ei trag nădejde, îmi spuse domnul Valandier, și e vina mea. Ce vreți ! Prietenul dumneavoastră mi-a lăsat o astfel de amintire încît le-am vorbit acestor oameni de treabă cu o încredere... pe care eu n-o mai am. Acest căpitan Janniot e un tip cam ciudat...

Imi puse unele întrebări, iar eu i-am dat, asupra căpitanului unele amănunte cam fanteziste pe care moștenitorii le acultau clătinînd din cap. Louise d'Ernemont murmură :

— Și dacă nu vine ?

— Vom avea cinci mii de franci de împărțit între noi, spuse cerșetorul.

Întrebarea Louisei d'Ernemont își făcuse efectul. Chipurile se întunecaseră și nemulțumirea începu să-și arate colții. La unu și jumătate cele două surori se așezară, cuprinse brusc de o slăbiciune. Apoi domnul cel gras cu jacheta murdară se revoltă subit împotriva notarului.

— Află, maestre Valandier, că numai dumneata ești răspunzător de acest eșec... Trebuia să-l aduci pe căpitan cu de-a sila. E limpede că avem de-a face cu un farseur...

Îmi aruncă o privire răutăcioasă, iar valetul la rîndul lui, murmură cîteva înjurături la adresa mea.

Chiar în clipa aceea, cel mai mare dintre puști deschise poarta strigînd :

— Vine cineva... Se aude o motocicletă...

Zgomotul unui motor zguduia într-adevăr zidul. Cu riscul de a-și frînge gîtul, un motociclist se prăvălea pe stradă. În fața porții, frînă brusc și sări jos.

Sub stratul de praf care-l acoperea ca o mantie, se putea vedea că haina albastră, pantalonul cu dunga bine călcată, nu erau ale unui simplu turist, cum nu erau nici pălăria neagră de fetru și nici ghetele de lac.

— Dar nu-i căpitanul Janniot, strigă notarul care șovăia să-l recunoască.

— Ba da, eu sînt, afirmă Lupin întinzîndu-ne mîna, numai că mi-am tăiat mustața... Maestre Valandier, iată chitanța pe care ați semnat-o.

Apoi îl apucă pe unul dintre puști de braț și-i zise :

— Dă fuga în stația de mașini și adu-mi un automobil în strada Raynouard. Repede, am o întîlnire urgentă la două și un sfert.

Urmară evident, gesturi de protest. Căpitanul Janniot își scoase ceasul.

— Nu vă impacientați, nu-i decît două fără douăsprezece minute. Am la dispoziție cincisprezece minute bune ca să rezolv și problema dumneavoastră. Dar, pentru Dumnezeu, sînt groaznic de obosit ; și pe deasupra îmi mai este și foame !

Caporalul îi întinse repede pîinea lui de campanie din care Lupin mușcă zdravăn ; apoi, așezîndu-se, spuse :

— Vă rog să mă scuzați. Rapidul de Marsilia a deraiat între Dijon și Laroche. Accidentul s-a soldat cu doisprezece morți și cu numeroși răniți pe care a trebuit să-i ajut... Apoi, într-un furgon de bagaje, am găsit motocicleta asta... Maestre Valandier, veți avea amabilitatea să i-o trimiteți proprietarului... Eticheta e încă atîrnată de ghidon. Ah, te-ai și întors puștiule ? Ai adus mașina ? E în colțul străzii Raynouard ? Minunat... Își consultă ceasul.

— Mda, nu-i timp de pierdut...

Îl priveam cu o vie curiozitate. Dar cît de emoționați trebuie să fi fost moștenitorii d'Ernemont ! Sigur că ei n-aveau, în căpitanul Janniot, încrederea pe care o aveam eu în Lupin. Chipurile le erau palide și crispate.

Încet, căpitanul Janniot o luă spre stînga și se apropie de cadranul solar. Piedestalul înfățișa un om cu pieptul puternic ce purta pe umeri, o masă de marmură a cărei suprafață fusese atît de roasă de vreme, încît abia se mai distingeau liniile gravate pe ea ce indicau orele. Deasupra, un amoraș cu aripile întinse ținea în mînă o săgeată lungă care servea de minutar. Căpitanul rămase aplecat cam un minut, privind totul cu atenție. Apoi ceru :

— Un cuțit, vă rog !

Undeva bătu ora două. În aceeași clipă, pe cadranul iluminat de soare, umbra săgeții căzu exact peste crăpătura marmurei ce tăia discul mesei în două. Căpitanul luă cuțitul care i se întinsese și cu vîrful lui, foarte încet, începu să scormone în pămîntul amestecat cu mușchi și licheni ce umplea crăpătura îngustă.

Imediat, la zece centimetri de margine, se opri ca și cum cuțitul ar fi întîlnit în cale un obstacol, apoi își vîrî degetul și scoase ceva mic pe care-l frecă în palme, după care îl oferi notarului. Era un diamant enorm, de mărimea unei nuci și tăiat în fațete uluitor de frumoase. Căpitanul se apucă din nou de treabă. Imediat, o nouă oprire. Un al doilea diamant, la fel de superb și de limpede ca și primul, își făcu apariția. Apoi veniră un al treilea și un al patrulea. După un minut, parcurgînd fisura de la o margine la alta, fără să sape mai adînc de un centimetru și jumătate, căpitanul scoase la iveală optsprezece diamante, toate cam de aceeași mărime. În timpul acestui minut, nu se auzi în jurul cadranului solar, un singur strigăt, nimeni nu schiță un singur gest. Un fel de stupoare îi împietrise pe moștenitori. Apoi domnul cel gras murmură :

— Ei, drăcia dracului !

Caporalul gemu.

— Ah căpitane, căpitane...

Cele două surori leșinară. Domnișoara cu cățelul căzu în genunchi și începu să se roage, în timp ce valetul, împleticindu-se ca un om beat, își luă capul în mîini ; Louise d'Ërnemont începu să plîngă. După ce calmul fu restabilit și voiră să-i mulțumească lui Janniot, băgară de seamă că acesta dispăruse.

Abia după mai mulți ani mi se prezentă ocazia să-l întreb pe Lupin în legătură cu această afacere. Pornit pe confidențe, îmi răspunse :

— Afacerea celor optsprezece diamante ? Dumnezeule, cînd mă gîndesc că trei sau patru generații de înaintași

au căutat soluția... Și cele optsprezece diamante erau acolo, sub un deget de țărînă.

— Dar cum ai ghicit asta ?

— N-am ghicit... Am reflectat. Încă de la început am fost izbit de faptul că toată povestea asta era dominată de o chestiune primordială : chestiunea timpului. Cînd mai avea judecată, Charles d'Ernemont, scrisese o anumită dată pe cele trei tablouri. Mai tîrziu, în întunericul în care se zbătea, o slabă lumină de inteligență îl călăuzea în fiecare an în mijlocul grădinii și aceeași lumină îl îndepărta în fiecare an, în același moment, adică la cinci și douăzeci și șapte de minute. Ce anume călăuzea astfel mecanismul dereglat al acelui creier ? Ce forță superioară îl punea în mișcare pe bietul nebun ? Sigur că noțiunea instinctivă a timpului, reprezentată în toate tablourile fermierului general, de cadranul solar. Mișcarea de revoluție anuală a pămîntului în jurul soarelui, îl aducea pe Charles d'Ernemont la o dată fixă în grădina din Passy. Revoluția diurnă îl alunga tot la o oră fixă, adică la ora la care probabil, soarele, ascuns de obstacole diferite de cele de astăzi, nu mai lumina grădina din Passy. Or, în toate astea, simbolul era însuși cadranul solar. Și iată de ce am știut atît de repede unde să caut.

— Dar cum de ți-ai dat seama de ora la care trebuia să cauți ?

— Foarte simplu : după tablouri. Trăind în acea epocă, un om ca Charles d'Ernemont ar fi scris 26 germinal, anul II, sau și mai sigur 15 aprilie 1794, și nu 15-4-2. M-am mirat chiar că nimeni nu s-a gîndit la asta.

— Cifra 2 înseamnă deci ora două ?

— Evident. Și iată cum trebuie să se fi petrecut lucrurile. Fermierul general începuse să-și convertească averea în monede de aur și argint. Apoi, dintr-un exces de precauție, cu acest aur și argint, a cumpărat optsprezece diamante uriașe. Surprins de sosirea patrulei, a fugit în grădină. Unde să ascundă diamantele ? Întîmplarea a făcut

ca privirea să-i cadă pe cadran. Era ceasul două. Umbra săgeții cădea atunci pe spărtura marmurei. Ascultînd de acest semn al umbrei, ascunse în pămînt cele optsprezece diamante, după care se întoarse liniștit în casă și se predă soldaților.

— Dar umbra săgeții cade în fiecare zi la ora două pe spărtura din marmură, nu numai în ziua de 15 aprilie.

— Uiți, dragul meu prieten, că e vorba de un nebun și că el nu reținuse decît această dată de 15 aprilie.

— Dar dumitale, din moment ce ai dezlegat enigma, îți era ușor, în decurs de un an, să intri în grădină și să dezgropi diamantele.

— Foarte ușor, și cu siguranță că n-aș fi ezitat dacă n-aș fi avut și alte treburi. Dar adevărul e că acei nenorociți mă impresionaseră. Și apoi, îl cunoști pe acest idiot de Lupin : ideea de a apărea pe neașteptate ca un geniu binefăcător și a-și epata semenii, îl va face să comită multe alte nerozii asemănătoare.

— Eh, am strigat, nerozia nu-i chiar atît de mare. Șase diamante ! Iată un contract pe care moștenitorii d'Ernemont trebuie să-l fi îndeplinit bucuroși...

Lupin mă privi și dintr-o dată izbucni în rîs.

— Cum, nu știi ? Ah, asta-i bună... În bucuria lor, moștenitorii au văzut imediat în căpitanul Janniot un dușman de moarte ! Chiar a doua zi, cele două surori slăbănoage și domnul cel gras, începură atacurile. Contractul n-avea nici o valoare, pentru că era ușor de dovedit că nu exista nici un căpitan Janniot. Căpitanul Janniot ? De unde ieșise acest aventurier ? Să îndrăznească numai să ne atace și vom vedea noi !

— Și Louise d'Ernemont ?

— Louise d'Ernemont a protestat împotriva acestei infamii. Dar ce ar putea face ea singură ? De altminteri, odată bogată, și-a regăsit logodnicul. N-am mai auzit vorbindu-se despre ea.

— Și atunci ?

— Și atunci, dragul meu, prins în capcană, neputincios din punct de vedere legal, a trebuit să cad la învoială și să primesc un singur diamant, cel mai mic și cel mai puțin frumos. Mai fă deci pe dracu-n patru ca să-ți ajuți aproapele !

Și Lupin mîrîi printre dinți : Ehe, recunoștința, e floare rară ! Din fericire, oamenii de treabă fac cum le dictează conștiința și au întotdeauna satisfacția datoriei împlinite.

Yvonne d'Origny îşi sărută băiatul şi-l rugă să fie cuminte.

— Ştii că bunicii tale nu-i plac copiii. Acum cînd în sfîrşit te-a poftit la ea, te rog să-i arăţi că eşti un băiat binecrescut. Apoi îi spuse guvernantei : Domnişoară, de îndată ce termină masa, te rog să-l aduci acasă. Spune-mi, domnul mai e aici ?

— Da, doamnă, domnul se află în cabinetul său de lucru.

Rămasă singură, Yvonne d'Origny se apropie de fereastră ca să-şi vadă băieţaşul. Cînd ieşi din casă, acesta îşi înălţă privirea şi-i trimise mamei sale cîteva sărutări. Apoi guvernanta îl smuci de mînă, gest care o miră din cale-afară pe Yvonne. Dar cînd copilul ajunse la colţul străzii, văzu un bărbat coborînd dintr-un automobil şi apropiindu-se de el. Omul — ea îl recunoscu pe Bernard, servitorul de încredere al soţului ei — înhăţă copilul de braţ şi-l vîrî în maşină ; după ce se urcă şi guvernanta, îi porunci şoferului să pornească. Totul n-a durat nici douăzeci de secunde. Tulburată, Yvonne îşi luă un pardesiu pe ea şi se îndreptă spre uşă. Dar uşa fusese încuiată cu cheia. Vru să intre în budoar dar şi uşa acestuia fusese ferecată. Fără să vrea îi veniră în minte chipul soţului ei, veşnic întunecat, pe care surîsul nu-l luminase niciodată, privirea lui tulbure şi rea în care ea nu citise decît ranchiună şi ură.

„Oh ! îşi spuse, mi-a luat copilul ! E îngrozitor !" Începu să bată cu pumnii şi cu picioarele în uşă, apoi alergă la cordonul soneriei şi trase de el cu disperare.

Cineva trebuia să apară. În sfîrșit, după o vreme, ușa se deschise violent. În prag apăru contele dar cu o asemenea figură, încît Yvonne speriată, începu să tremure. Și mai întunecat ca de obicei, contele se apropia încet de ea. Ingrozită, Yvonne deschise gura să țipe. Dar contele se repezi și apucînd-o de gît îi strigă amenințător :

— Taci ! Nu striga fiindcă altfel va fi vai de tine !

Văzînd că soția sa nu mai opune nici o rezistență, scoase din buzunar cîteva fîșii de pînză, de diferite lungimi, cu ajutorul cărora îi legă mîinile și picioarele, apoi o trînti pe divan. Cum în odaie începuse a se întuneca, domnul conte d'Origny aprinse lumina. Apoi se îndreptă spre secreterul unde soția sa își păstra scrisorile. Neputînd să-l deschidă, îl sparse cu o rangă de fier, apoi goli sertarele, luă toate hîrtiile ce se aflau acolo și le puse într-o cutie de carton.

— Timp pierdut, spuse el. Numai facturi și scrisori fără nici o importanță. Nici o dovadă împotriva ta și a iubitului tău. Mă rog, acest lucru nu mă împiedică să-mi păstrez băiatul lîngă mine ! Și îți jur că nu ți-l voi lăsa pentru nimic în lume !

Plecînd, în ușă se întîlni cu Bernard. Discutară cîteva minute în șoaptă. Cu mare greutate, Yvonne nu auzi decît atît :

— Am primit răspuns din partea bijutierului. Vă stă la dispoziție !

— Treaba a rămas pe mîine. Mama mi-a telefonat că nu se simte bine și nu poate veni astăzi, răspunse contele.

Pe urmă Yvonne auzi cheia răsucindu-se în broască și pașii celor doi care coborîră la parter unde se afla cabinetul de lucru al soțului ei.

Yvonne rămase vreme îndelungată întinsă pe divan. Își aminti de purtarea nedemnă a contelui d'Origny, de procedeele umilitoare față de ea și treptat, înțelese că era victima unei adevărate conspirații ; că servitorii din porunca stăpînului lor erau liberi pînă a doua zi seara, că guvernanta — la ordinul contelui și cu com-

plicitatea lui Bernard — îi luase băiatul pe care probabil n-avea să-l mai vadă niciodată.

— O, fiul meu, fiul meu! strigă plîngînd contesa, simțind o durere sfîșietoare săgetîndu-i inima. Cu mușchii amorțiți de strînsoarea legăturilor, Yvonne făcu un efort disperat pentru a se elibera. Dar care nu-i fu mirarea cînd constată că mîna dreaptă îi era ceva mai slab legată. Cuprinsă de speranță, începu, cu multă răbdare, opera de eliberare. Treaba a durat mult. Dar cînd a reușit să-și smulgă mîna dreaptă din strînsoare, desfacerea celorlalte noduri a mers repede. Cînd pendula a bătut ora opt, Yvonne s-a văzut liberă. Odată în picioare, a alergat la fereastră hotărîtă să ceară ajutor primului trecător pe care l-ar fi văzut. Aerul rece al nopții o mai liniști. Se gîndi la scandalul pe care l-ar dezlănțui, la anchetă, la interogatorii și mai presus de orice, la fiul ei. Doamne, Dumnezeule! Ce să facă să și-l ia înapoi?... La cel mai mic zgomot, contele putea să-și facă din nou apariția și cine știe dacă în furia lui, n-ar fi omorît-o! Tremurînd din cap pînă în picioare, fu cuprinsă de o spaimă subită. Apoi, aducîndu-și brusc aminte de ceva, se apropie de mica bibliotecă atîrnată deasupra secreterului, numără primele patru cărți, apoi scoase din cea de-a cincea o carte de vizită pe care scria: *Horace Velmont, Cercul din strada Royale*".

Își aminti de fraza ciudată pe care acest om i-o spusese cu cîțiva ani mai înainte, la o recepție pe care o dăduse contele: „Dacă vreodată vă va amenința vreun pericol și veți avea nevoie de ajutor, nu ezitați să puneți la cutie această carte de vizită pe care uitați-vă, o ascund în volumul ăsta. Indiferent de oră și de piedici, vă voi veni în ajutor".

Ce aer ciudat avea cînd rostise aceste cuvinte, ce sentiment de siguranță încercase Yvonne cînd le auzise și cîtă forță, cîtă îndrăzneală și cît curaj emanau din persoana acelui om! Fără să-și dea seama, parcă împinsă de o mînă nevăzută, contesa luă un plic, vîrî cartea de

vizită înăuntru și scrise pe el adresa : domnului cutare, strada cutare. Chiar atunci trecu pe sub geamul ei un poliţist. Yvonne aruncă plicul la picioarele acestuia. Cine ştie, poate că omul în loc să-l ignoreze, îl va pune în cutia poştală. Abia după ce închise fereastra își dădu seama de absurditatea faptei sale. Era nebună dacă-și închipuia că acel mesaj va ajunge unde trebuia și era și mai nebună dacă spera că omul pe care-l chemase avea să-i vină în ajutor „indiferent de oră și piedici".

Năucită, simţind că leşină, contesa se prăbuși într-un fotoliu. Timpul trecea. După zgomotele din casă își dădu seama că bărbatul ei își isprăvise masa de seară. Îl auzi urcînd în odaia lui, apoi după o vreme, coborî în cabinetul de lucru.

În sfîrșit pendula bătu miezul nopţii. Apoi ora unu. Acum Yvonne nu se mai gîndea la nimic, aşteptînd cu resemnare evenimentele de a doua zi. Fără să-și dea seama, aţipi cu gîndul la fiul ei. Dar un zgomot o făcu să tresară. Auzise cheia răsucindu-se în broască. Gîndindu-se la bărbatul ei, căută cu ochii ceva cu care să se apere. Dar în cadrul uşii, deschisă brusc, se ivi o cu totul altă persoană.

— Dumneata ?... şopti uluită Yvonne.

Bărbatul care se îndreptă spre ea, elegant îmbrăcat, era tînăr, nu prea înalt, dar bine făcut și subţire.

— Dumneata ?... mai spuse ea încă odată recunoscîndu-l pe Horace Velmont.

— Vă cer iertare, doamnă, spuse el dar scrisoarea dumneavoastră mi-a parvenit foarte tîrziu.

— Doamne, e cu putinţă să fii dumneata ?

Tînărul păru foarte mirat.

— Nu v-am făgăduit să vin la prima dumneavoastră chemare ? Ei bine, iată-mă !

După ce examină fișiile de pînză cu care fusese legată contesa, zise :

— Deci astea sînt mijloacele pe care le foloseşte contele d'Origny ! Apoi deschise larg uşa. Yvonne se sperie. Dacă auzea contele ?

— Nu e nimeni în casă. Am cercetat toate camerele. Soțul dumneavoastră a plecat acum zece minute... S-a dus la mama sa, contesa d'Origny.

— De unde știți ?

— Oh, foarte simplu. A primit adineauri un telefon, în urma căruia a ieșit val-vîrtej din casă urmat de servitorul său.

— Deci nu-i adevărat că mama sa nu se simte bine. Deci înseamnă că se va întoarce foarte repede ! Hai să plecăm ! Nu vreau să mă mai găsească aici ! Și apoi trebuie să-mi recapăt copilul... Nu știi că mi-a luat băiatul ?

Cu multă gingășie și blîndețe, Velmont o așează la loc în fotoliu. Apoi înclinîndu-se în fața ei, spuse :

— Ascultați-mă, doamnă și să nu pierdem timpul degeaba, căci fiecare minut e prețios. În șase ani ne-am întîlnit de patru ori. Ultima oară, chiar aici, în salonul casei acesteia cînd v-am vorbit, plin de emoții și cînd dumneavoastră mi-ați dat de înțeles că vizitele mele vă displac. De atunci nu v-am mai văzut. Și totuși ați avut încredere în mine și ați păstrat cartea de vizită pe care v-am dat-o. Vă rog să aveți și în continuare aceeași încredere. Dacă vreți să vă recăpătați fiul, va trebui să mă ascultați orbește, indiferent de ce s-ar întîmpla.

Liniștea lui Velmont, vocea prietenoasă o mai liniștiră pe contesă.

— Nu vă fie teamă, reluă Velmont, contesa d'Origny locuiește în celălalt capăt al pădurii Vincennes. Admițînd că soțul dumneavoastră găsește o mașină, îi este cu neputință să ajungă aici înainte de trei, trei și un sfert. Or, acum e două și treizeci și cinci. Vă jur că vom pleca și că vă voi conduce la băiețelul dumneavoastră. Nu vă pot părăsi pînă nu aflu niște lucruri.

— Ce trebuie să fac ? întrebă contesa.

— Să-mi răspundeți foarte precis la ce vă voi întreba Avem la dispoziție douăzeci de minute. Ne ajung.

— Întrebați-mă !

— Credeți că soțul dumneavoastră are de gînd să vă omoare ?

— Nu !

— E vorba deci numai de fiul dumneavoastră ?

— Da !

— Vi l-a luat pentru că vrea probabil să divorțeze și să se însoare cu o altă femeie, una dintre prietenele dumneavoastră pe care ați dat-o afară din casă, nu-i așa ? Vă rog răspundeți-mi fără ocolișuri. Aceste lucruri sînt de notorietate publică așa că lăsați deoparte jena. E vorba de fiul dumneavoastră, doamnă ! Deci contele vrea să se însoare cu o altă femeie, nu-i așa ?

— Da !

— Femeia asta n-are nici un sfanț. La rîndul lui, contele, care e ruinat, n-are decît pensia pe care i-o dă mama lui, contesa d'Origny și veniturile imensei averi pe care fiul dumneavoastră a moștenit-o de la cei doi unchi ai săi. Dacă băiatul i-ar fi încredințat lui, contele ar pune mîna pe această imensă avere. Pentru asta nu există decît un singur mijloc : divorțul. Spuneți-mi, mă înșel cumva ?

— Nu !

— Ceea ce l-a ținut în loc pînă acum a fost refuzul dumneavoastră.

— Da. Și cel al soacrei mele ale cărei sentimente profund religioase se opun divorțului. Contesa d'Origny nu va ceda decît în cazul în care...

— În ce caz, doamnă ?

— În cazul în care va putea dovedi că purtarea mea e nedemnă.

— Deci înțeleg că nu poate face nimic nici împotriva dumneavoastră nici a fiului dumneavoastră... Din punct de vedere legal se lovește de un obstacol insurmontabil : virtutea unei soții cinstite. Și totuși, iată că s-a hotărît să lupte. De ce ?

— Ce vreți să spuneți ?

— Vreau să spun că dacă domnul conte, după atîtea ezitări riscă o asemenea aventură, o face pentru că-şi închipuie că are totuşi o dovadă.

— Ce dovadă ?

— Nu ştiu, dar ea există. Dacă n-ar exista, n-ar fi riscat să vă ia fiul.

— E îngrozitor ! strigă Yvonne. De unde să ştiu eu ce a putut inventa el ?

— Gîndiţi-vă bine ! Iată de pildă în sertarul ăsta care a fost spart n-a existat vreo scrisoare care să poată fi răstălmăcită în defavoarea dumneavoastră ?

— Absolut nici una

— Dar din vorbele de ameninţare pe care le-a rostit n-aţi putut deduce nimic ?

— Nimic !

— Totuşi, continuă Velmont, trebuie să fi existat ceva... Contele n-are vreun prieten mai intim cu care să fi discutat ?

— Nu.

— N-a venit nimeni ieri să-l vadă ?

— Nimeni.

— Cînd v-a legat era singur ?

— Atunci da.

— Şi după aceea ?

— După aceea a venit servitorul lui şi i-am auzit vorbind despre un bijutier...

— Asta-i tot ?

— Şi despre ceva care va avea loc mîine, adică astăzi la prînz pentru că soacră-mea n-a putut veni ieri.

Velmont se gîndi.

— Unde sînt bijuteriile dumneavoastră ?

— Le-a vîndut bărbatul meu.

— Şi nu va mai rămas nici una ?

— Nici una.

— Nici măcar un inel ?

— Nu, zise ea arătîndu-şi mîinile, nimic în afară de verigheta asta.

— E verigheta cu care v-aţi măritat ?

Contesa tăcu. Velmont observă că roșise, apoi o auzi murmurînd :

— Cum, oare să fie cu putință ? Nu cred... Și totuși nu știu...

Velmont o înghesui cu întrebările, așa că pînă la urmă ea spuse aproape în șoaptă :

— Nu, nu-i verigheta cu care m-am măritat. Într-o zi am scos-o din deget și am pus-o pe marginea căminului. Peste vreo două ceasuri, cînd mi-am adus aminte de ea, am căutat-o dar n-am mai găsit-o. Probabil că a intrat cineva în odaie și a luat-o. N-am spus nimănui nimic și mi-am comandat repede alta. Asta pe care o port acum.

— Prima verighetă purta data căsătoriei ?

— Da, 23 octombrie.

— Și a doua ?

— Asta nu are nici o dată.

Simți în glasul ei o ușoară ezitare, un fel de tulburare pe care dealtfel nu încerca să și-o ascundă.

— Vă rog, spuse el, nu-mi ascundeți nimic. Vedeți cît drum am străbătut în cîteva minute, cu puțină logică și cu sînge rece. Vă rog din suflet să continuați.

— Ești sigur, domnule, că e absolut necesar ?

— Sînt sigur că cel mai mic detaliu își are importanța lui și mai ales că trebuie să ne grăbim.

— Nu-ți voi ascunde nimic, spuse ea ridicînd capul. Povestea cu verigheta s-a petrecut în epoca cea mai nefericită și mai periculoasă din viața mea. Umilită și călcată în picioare la mine acasă, în societate eram înconjurată de atenții, de omagii, de tentații, ca orice femeie părăsită de bărbatul ei. Atunci mi-am amintit că înainte de a mă mărita, un bărbat mă iubise cu disperare, iar eu ghicisem acea dragoste imposibilă pe care n-o putusem împărtăși. În semn de prețuire l-am rugat pe bijutier să graveze pe verigheta asta numele acelui bărbat. Nu-l mai iubeam pentru că acum eram soția altuia. Dar el continuă să trăiască undeva, în adîncul inimii mele, ca un duh bun care mă ocrotește.

Vorbise clar, fără nici un fel de ezitare și Velmont nu se îndoi nici o secundă de adevărul celor spuse.

—.Crezi cumva că soțul meu...

El îi luă mîna și cercetînd verigheta de aur, zise :

— Soțul dumneavoastră, nu știu prin ce întîmplare, cunoaște adevărul. La prînz mama sa va veni aici. De față cu cîțiva martori vă va obliga să vă scoateți inelul obținînd astfel dovada pe care o caută ca să dea divorț.

— Vai, gemu ea, sînt pierdută !

— Dimpotrivă, sînteți salvată. Dați-mi verigheta și pînă mîine la prînz veți avea alta pe care va fi scrisă data de 23 octombrie. Altfel...

Velmont se opri brusc fiindcă tînăra femeie pălise îngrozitor.

— Ce aveți ? Ce se întîmplă ?

— Se întîmplă, spuse ea cu glas pierdut, că nu mai pot scoate inelul din deget. Pe lîngă faptul că bijutierul mi l-a făcut mai mic, mîna mi-a mai crescut și acum uită-te și dumneata... Mă strînge, aproape că mi-a intrat în carne.

Trase de el cu riscul de a se răni. Pielea se înroșise în jurul inelului dar acesta nici nu se clintise.

— Ah ! strigă ea, abia acum am priceput ce e cu bijutierul pe care vor să-l aducă. O să taie inelul cu cleștele... Vezi, vezi că sînt pierdută ? Își ascunse fața în mîini și începu să plîngă. Pendula bătu rar de trei ori. Yvonne sări în picioare.

— Gata, strigă ea, de-acum trebuie să vină. E ceasul trei... Du-te domnule... Vai, fiul meu, copilul meu ! Doamne, ce-o fi făcînd cu el ?

— Știți unde este ?

— Lasă-mă, vreau să plec...

— Nu veți pleca doamnă ! Ar fi curată nebunie !

O apucă de mînă și o așeză aproape cu forța pe divan. Apoi îi legă din nou mîinile și picioarele cu fișiile de pînză și o rugă să se așeze exact așa cum o lăsase soțul ei. Apoi îi spuse liniștitor :

— Ar fi o nebunie să plecați ! Nu vă dați seama cîte întrebări ar isca un asemenea lucru ? Cine v-a dezlegat ? Cine v-a descuiat ușa ? Ar însemna că ați avut un complice. O circumstanță agravantă pentru dumneavoastră de care contele s-ar folosi cum nu se poate mai bine. Și apoi ia gîndiți-vă : dacă fugiți înseamnă că acceptați divorțul. Așa că trebuie să rămîneți aici.

— Mi-e frică, șopti ea. Inelul ăsta îmi arde degetul. Nu poți să-l rupi și să-l iei cu dumneata ?

— Dacă nu-l va găsi pe degetul dumneavoastră, doamnă, nu credeți că se va întreba cine v-a ajutat să vi-l scoateți ? Doar contele știe că nu poate fi scos decît cu cleștele ! Nu, va trebui să aveți curajul să-l înfruntați cu atît mai mult cu cît vă voi ajuta să ieșiți din impas. Vă rog să aveți încredere în mine. Vă jur că vă veți recăpăta fiul. În jurul prînzului voi fi aici.

Velmont cercetă cu atenție camera, apoi înclinîndu-se în fața contesei, îi spuse :

— Gîndiți-vă la fiul dumneavoastră și nu vă temeți de nimic. Am eu grijă ca totul să iasă bine.

Yvonne auzi ușa deschizîndu-se, apoi cheia răsucindu-se în broască. La ora trei și jumătate un automobil se opri în fața casei. Apoi ușa de jos se trînti cu putere și după un minut contele se ivi, furios, în odaia ei. Se aplecă peste ea, îi cercetă legăturile și se uită să vadă dacă mai are inelul pe deget. Yvonne leșină. Cînd se trezi era ziua-n amiaza mare ; constată că fusese dezlegată iar contele stătea în picioare lîngă ea.

— Fiul meu, gemu ea, fiul meu ! Dă-mi copilul...

El replică plin de ironie :

— Fiul nostru, doamnă, e bine ! Deocamdată nu e vorba de el ci de dumneata. Cred că ne aflăm unul în fața celuilalt pentru ultima oară. Așa că e cazul să avem o mică discuție. Numai că această discuție va avea loc în prezența mamei mele. Sper că nu vezi în asta nici un inconvenient...

Străduindu-se să-și ascundă tulburarea Yvonne răspunse laconic :

— Nici unul.

— Deci pot s-o chem ?

— Da. Dar pînă atunci, du-te. Lasă-mă să-mi vin în fire. Pînă va sosi ea, eu voi fi îmbrăcată.

— Mama e aici, te așteaptă.

— Cum, a și venit ? Ce-i graba asta ? Nu putem amîna pe diseară ? Sau pe mîine ?

— Nu, astăzi și acum, declară contele. În cursul nopții s-a produs un incident destul de bizar pe care nu mi-l pot explica. Cineva m-a expediat urgent la mama cu intenția vădită de a mă scoate din casă. Acest lucru mă determină să grăbesc momentul explicației. Nu vrei să mănînci ceva înainte ?

— Nu, nu...

— Atunci mă duc s-o aduc pe mama.

După ce ieși din odaie, Yvonne se uită la ceas. Era abia zece și jumătate. Vai, Horace Velmont nu mai avea cum s-o ajute. Contele se înapoie cu mama sa pe care o rugă să ia loc pe un fotoliu. Contesa era o femeie uscată ca o scîndură, ciolănoasă, care n-o putuse suferi pe Yvonne niciodată. Cînd intră nici măcar nu-și salută nora.

— Cred, spuse ea, că n-are rost să lungim vorba. Fiul meu pretinde...

— Nu pretind, mamă, interveni contele. Afirm că acum trei luni camerista a găsit jos, în odaia asta, verigheta pe care i-am pus-o pe deget soției mele, la cununie. Iat-o ! În interiorul ei e gravată data de 23 octombrie.

— Atunci, zise contesa, nora mea poartă pe deget...

— Altă verighetă în locul celei adevărate, completă contele. Trimis de mine, Bernard, servitorul meu, a sfîrșit prin a descoperi, după îndelungi căutări, undeva, în împrejurimile Parisului, un bijutier modest care i-a făcut verigheta și căruia doamna i-a spus unde locuiește. Omul își amintește perfect și e gata să depună mărturie că clienta sa nu i-a spus să scrie în interiorul inelului o dată ci un nume. Nu-și mai aduce aminte ce nume dar l-a

rugat pe omul cu care lucrează și care gravează datele pe verighete să vină astăzi încoace. Bernard l-a adus aici încă de la ora nouă. Acum e jos în cabinetul meu... Apoi întorcîndu-se către soția sa spuse :

— Vrei să-mi dai inelul de bunăvoie ?

— Știi bine, încă din noaptea trecută, cînd ai încercat să mi-l iei fără știrea mea, că nu-l mai pot trage din deget.

— Pot da ordin ca omul acela să vină încoace ? Are un clește anume cu care ți-l poate scoate.

— Cheamă-l, zise Yvonne cu glas pierit.

Sărmana de ea se resemnase. Vedea cu ochii minții întreg scandalul : divorțul pronunțat împotriva ei, copilul încredințat tatălui.

Soacra ei rosti rece :

— Ai fost cam ușuratică, drăguță...

Dar iată că bărbatul ei se și întorsese însoțit de un necunoscut cu o cutie în mînă.

— Știi ce ai de făcut ? îl întrebă contele.

— Da, răspunse lucrătorul. Am înțeles că e vorba de un inel prea strîmt care trebuie tăiat... Un fleac.... O tăietură de clește și gata.

— Iar pe urmă va trebui să-mi spui dacă inscripția din interiorul inelului îți aparține.

Yvonne se uită la ceas. Era unsprezece fără zece. Deci totul se terminase. Velmont nu-i putuse veni în ajutor. Înțelese că va trebui să lupte singură ca să-și recapete fiul. Văzînd în mîna murdară a lucrătorului un clește, se retrase înapoi fără să vrea.

— Va trebui totuși să te hotărăști, îi zise contele.

Atunci ea întinse mîna cu palma în sus ; omul apucă inelul, cu mare grijă să n-o rănească și cît ai clipi din ochi îl rupse. Contele strigă satisfăcut :

— Ei, însfîrșit, acum vom ști. Dovada e aici, martori avem...

Luă inelul rupt din mîna lucrătorului și citi, apoi scoase un strigăt de stupoare. În interiorul verighetei scria data căsătoriei sale cu Yvonne : 23 octombrie.

Isprăvindu-şi istorisirea, Arsène Lupin îşi aprinse o ţigară.

— Ei, bine, l-am întrebat curios, cum s-a terminat toată povestea ?

— Cum să se termine ? Soţul neavînd nici un fel de dovadă împotriva soţiei, a fost obligat de mama sa să renunţe la divorţ şi să-i dea nevestei sale, copilul. Mai tîrziu, şi-a părăsit totuşi soţia iar tînăra contesă a rămas să-şi crească fiul. Astăzi e o femeie liberă şi fericită iar băiatul ei are şaisprezece ani.

— Mă bucur ! Dar spune-mi şi mie cum a fost salvată contesa ?

— Foarte simplu. Ştii că am mare talent la prestidigitaţie. Pentru mine e un fleac să fac să apară şi să dispară obiecte mult mai mari decît o verighetă.

— Doar nu vrei să spui că lucrătorul era...

— Ba da. Lucrătorul era Horace Velmont, deghizat, care avea în mînă o altă verighetă cu data scrisă pe ea. Iar Horace Velmont, dragă prietene, am fost eu.

— Ce părere ai despre inspectorul de poliție Ganimard ? l-am întrebat, pe Arsène Lupin.

— Excelentă. Nutresc multă admirație față de el, față de curajul lui. Află, dragul meu, că Ganimard posedă unele însușiri cu totul deosebite : hotărîre, clarviziune, judecată profundă și logică. Dealtfel l-am văzut lucrînd. Ei bine, omul ăsta e cineva ! Ai auzit de povestea cunoscută sub numele de „Édith cea cu gît de lebădă" ?

— Așa, ca toată lumea . . .

— Cu alte cuvinte, mai deloc. Ei bine afacerea asta a fost poate cea mai bine pusă la punct dintre toate combinațiile mele. Executarea ei mi-a cerut multă grijă și mai ales multă stăpînire de sine. Am imaginat o serie de eșecuri savante, cu o rigoare matematică. Totuși Ganimard a reușit să descurce și cele mai încurcate fire ale ei. Acum, datorită lui, se cunoaște pe Quai d'Orfèvres, întreg adevărul. Și te rog să mă crezi că nu e vorba de un adevăr oarecare.

— Nu-mi spui și mie despre ce e vorba ?

Lupin era foarte zgîrcit cu mărturisirile. De data asta se pare că l-am nimerit în toane bune, adică într-o dispoziție propice confesiunilor.

— Ei bine, din moment ce ții să cunoști amănuntele, am să ți le spun . . . Povestea a început în urmă cu trei ani, în ziua în care în gara din Rennes, s-a constatat că la trenul ce sosea din Brest, fusese spartă ușa unui vagon închiriat de bogatul brazilian, colonelul Sparmiento, care călătorea cu soția sa în același tren.

În vagonul spart se afla un lot de douăsprezece tapiserii foarte scumpe. Una dintre lăzi fusese desfăcută și tapiseria care se afla în ea, dispăruse.

Colonelul Sparmiento depuse o plîngere la Societatea Căilor Ferate și ceru despăgubiri însemnate pentru furtul săvîrșit. Poliția făcu cercetări. Societatea făgădui o sumă importantă celui care ar fi găsit tapiseria. După două săptămîni, o scrisoare prost lipită, a fost deschisă de Administrația Poștelor și astfel s-a aflat că furtul fusese săvîrșit de Arsène Lupin și că un colet trebuia să plece a doua zi spre America de Nord. În aceiași seară, poliția a descoperit tapiseria furată, într-un cufăr lăsat în păstrare la gara Saint-Lazare.

Deci lovitura dăduse greș. Lupin a încercat o asemenea decepție încît, neputîndu-se abține, i-a trimis colonelului Sparmiento o scrisoare în care îi spunea cît se poate de clar : *„De data asta am avut delicatețea să nu-ți iau decît o tapiserie. Data viitoare ți le voi lua pe toate douăsprezece. Cine are urechi de auzit, să audă ! A. L.“*

Colonelul Sparmiento locuia de cîteva luni într-un mic palat așezat în fundul unei mici grădini, situat la intersecția străzilor Faisanderie cu Dufrésnoy. Era un bărbat nu prea înalt, subțire, cu umeri lați, cu părul negru și tenul bronzat, îmbrăcat cu o eleganță plină de sobrietate. Se însurase cu o tînără englezoaică extrem de frumoasă, dar cu o sănătate cam șubredă și pe care povestea cu tapiseriile o afectase foarte mult. Încă din prima zi își rugase soțul să le vîndă, indiferent cu cît, numai să scape de ele. Colonelul era dimpotrivă un om foarte energic și foarte îndărătnic, care nu voise să cedeze pentru nimic în lume în fața a ceea ce el numise „capriciul unei femei“. Nu numai că nu vînduse tapiseriile ci luase măsuri pentru a preveni orice furt.

Mai întîi, pentru a nu avea de supravegheat decît fațada ce dădea spre grădină, zidi toate ferestrele de la parter și de la primul etaj ce dădeau spre strada Dufrésnoy. Pe urmă apelă la o societate specială care asigura securitatea absolută a proprietăților. Apoi așeză la fiecare

din ferestrele galeriei unde fuseseră atîrnate tapiseriile, niște semnalizatoare acustice greu de observat a căror poziție n-o cunoștea decît el ; la cea mai mică atingere se aprindeau automat toate becurile din casă, apoi începeau să sune o mulțime de sonerii.

În plus, Societatea de asigurări căreia i se adresase n-a consimțit să se angajeze la plata unor despăgubiri decît numai după ce colonelul Sparmiento a fost de acord ca susnumita Societate să pună de pază în fiecare noapte, la parterul casei cu pricina, trei dintre cei mai buni oameni ai ei, plătiți de Sparmiento. În privința servitorilor, colonelul îi cunoștea demult și răspundea pentru ei.

Odată luate aceste măsuri și apărarea casei asigurată mai ceva ca a unei fortărețe, colonelul a dat o mare serbare de inaugurare, un fel de vernisaj la care au fost invitați, pe lîngă numeroase persoane din lumea mare, și o mulțime de jurnaliști și critici de artă.

Odată trecuți dincolo de grilajul grădinii, toți avură impresia că pășesc într-o închisoare. Cei trei inspectori postați la piciorul scării, cereau tuturor invitațiile și-i priveau pe oaspeți într-un fel cam prea bănuitor. Nu le mai rămăsese decît să-i percheziționeze și să le ia amprentele.

Colonelul, care-și aștepta oaspeții la primul etaj, se tot scuza, rîzînd, explicîndu-le cu lux de amănunte ce măsuri de siguranță luase pentru a-și proteja tapiseriile. Alături de el se afla soția sa, strălucind de tinerețe și de grație, înaltă, subțire, blondă, palidă, cu doi ochi de o frumusețe rar întîlnită, cu un aer melancolic și resemnat, acea resemnare a ființelor slabe în fața soartei care le amenință la fiecare pas.

După ce-au sosit toți invitații, s-au închis imediat atît grilajul grădinii cît și ușa de la intrare. Apoi toată lumea a fost poftită în galeria unde se aflau expuse cele douăsprezece tapiserii, galerie ale cărei ferestre erau protejate de obloane și de grile de fier. Tapiseriile erau într-adevăr niște opere de artă incomparabile, al căror subiect fusese inspirat de faimoasa tapiserie de la Bayeux,

atribuită reginei Mathilde, reprezentînd istoria cuceririi Angliei. Comandate în secolul al XVI-lea de un urmaș al unui vajnic senior care-l însoțise pe Wilhelm Cuceritorul, executate de un celebru țesător din Arras — Jehan Gosset — fuseseră găsite peste aproape cinci sute de ani, într-un vechi conac din Bretania. Anunțat, colonelul reușise să le cumpere doar cu cincizeci de mii de franci cînd făceau de zece ori pe-atît.

Cea mai frumoasă dintre cele douăsprezece tapiserii, cea mai originală fusese cea care o furase Lupin și pe care colonelul reușise s-o recupereze. Ea o înfățișa pe Édith cea cu gît de lebădă căutînd printre morții din Hastings, cadavrul iubitului ei Harold, ultimul rege saxon.

În fața frumuseții naive a desenului, în fața culorilor stinse și al grupului ce părea însuflețit, al personajelor, în fața tristeții copleșitoare a scenei, toți invitații se arătau plini de cea mai sinceră admirație. Édith cea cu gît de lebădă era aidoma unui crin. Rochia albă îi dezvăluia trupul înalt și mlădios. Mîinile lungi și subțiri se întindeau într-un gest plin de spaimă și de rugă. Nimic nu te impresiona mai mult decît chipul ei îndurerat și surîsul disperat care plutea pe buzele sale.

— Surîs trist dar plin de farmec și care mă face să mă gîndesc fără să vreau, la soția dumitale, dragă domnule colonel, spuse unul dintre oaspeți. Dealtfel mai sînt și alte asemănări care m-au izbit încă de la început... De exemplu, curba grațioasă a gîtului, finețea mîinilor... Și de asemenea ceva din silueta doamnei Sparmiento, din atitudinea ei...

— Ai dreptate, dragul meu și tocmai această asemănare m-a determinat să cumpăr tapiseriile. Și mai există un motiv: faptul că printr-o coincidență ciudată, soția mea se numește Édith... Édith cea cu gît de lebădă, cum i-am spus mai tîrziu. Și colonelul adăugă rîzînd: Doresc ca analogiile să se oprească aici și ca scumpa mea Édith să nu caute niciodată cadavrul iubitului ei. În ce mă privește, slavă Domnului, sînt sănătos tun și n-am nici un chef să mor. Poate numai în cazul în care-mi

vor dispărea tapiseriile... Căci, pe legea mea, într-un asemenea caz, nu știu ce-aș fi în stare să fac...

Careva glumi.

— Ei, nici chiar așa! Doar dacă nu cumva te numești și dumneata Harold, colonele.

— Nu, domnule, spuse rîzînd Sparmiento, nu mă numesc astfel și nu mă asemăn cîtuși de puțin cu regele saxon.

Cînd colonelul isprăvi de rostit aceste cuvinte, dinspre fereastra din dreapta sau din mijloc (părerile erau împărțite) se auzi sunetul strident al unei sonerii. În aceeași clipă, doamna Sparmiento scoase un țipăt de spaimă, apucîndu-l de braț pe soțul ei. Acesta exclamă:

— Ce înseamnă asta? Ce se întîmplă?

Nemișcați, invitații priveau spre ferestre. Colonelul repetă:

— Ce vrea să însemne asta? Nu mai pricep nimic. Nimeni în afară de mine nu cunoaște locul acelei sonerii.

Chiar în aceeași clipă, întreaga casă, de sus și pînă jos, se cufundă în întunericul cel mai deplin. Treptat groaza se înstăpîni acolo. Soneriile instalate în diverse locuri începură să sune făcînd un zgomot asurzitor. Timp de cîteva minute urmă o harababură de nedescris. Musafirii izbeau cu pumnii și cu picioarele în ușile închise, se îmbrînceau, se loveau unii pe alții, cîțiva se împiedicară și căzură; erau atît de înspăimîntați de parcă i-ar fi amenințat explodarea unui obuz sau cine știe ce incendiu. Dominînd tumultul, colonelul strigă cît putu de tare:

— Liniște! Stați pe loc! Întrerupătorul e în colțul de colo... Într-o clipă voi aprinde lumina!

Croindu-și drum printre invitați, izbuti să ajungă în colțul galeriei unde se afla întrerupătorul și într-o clipă lumina se aprinse iar soneriile amuțiră. Abia atunci văzură că două dintre invitate leșinaseră iar doamna Sparmiento părea aproape moartă. Bărbații, livizi la față, cu cravatele strîmbe, aveau aerul unor combatanți.

— Tapiseriile sînt la locul lor! strigă careva.

Toți fură în cale-afară de uimiți ca și cum în urma acelei alarme ar fi trebuit neapărat ca tapiseriile să dispară. Cîteva tablouri de mare preț se aflau și ele la locul lor. Și cu toate că soneriile răsunaseră în toată casa, cei trei inspectori de la Asigurările sociale nu văzuseră pe nimeni intrînd, nu văzuseră pe nimeni dînd tîrcoale locuinței.

După ce și-a mai venit în fire, colonelul a încercat să facă haz de necaz despre acea alarmă falsă, dar nimeni nu i s-a alăturat.

Toți se simțeau stingheriți și oarecum jenați de felul cum se comportaseră. Au mai stat de politețe, un sfert de ceas, apoi fiecare n-a știut cum s-o steargă mai repede părăsind ușurați, acea casă unde bîntuia o atmosferă apăsătoare de neliniște și de spaimă.

Totuși doi ziariști se încăpățînară să rămînă. După ce Edith își veni în fire și fu dată în grija cameristei, colonelul împreună cu cei doi ziariști și cu cei trei inspectori de la Asigurările sociale, făcură o mică anchetă care nu duse la descoperirea nici unui detaliu interesant. Pe urmă, colonelul desfăcu o sticlă de șampanie. Pe la două și ceva, mai precis la două și patruzeci și cinci de minute, ziariștii plecară, inspectorii se retraseră în camera de la parter care le fusese rezervată, iar colonelul se duse la culcare. Apoi inspectorii, conform indicațiilor, dădură rînd pe rînd, cîte o raită prin grădină. Între cinci și șapte dimineața însă, îi fură pe toți trei somnul și nu-și mai făcură rondul. Cînd se treziră, afară era ziuă de-a binelea. Cum nu se auzise nici o sonerie, nu-și făcură mustrări de conștiință. Dar cînd intrară în galerie și aprinseră lumina constatară că toate cele douăsprezece tapiserii dispăruseră.

Pînă s-au hotărît inspectorii să dea telefon la poliție și să-l anunțe pe Sparmiento s-a făcut opt și jumătate. Colonelul era îmbrăcat și se pregătea să plece în oraș. Vestea nu păru să-l tulbure peste măsură sau cel puțin izbuti să se stăpînească. Dar efortul trebuie să fi fost

foarte mare pentru că tocmai cînd se aşteptau mai puţin, colonelul se prăbuşi pe un scaun lăsîndu-se în voia unui acces de disperare, greu de suportat la acel om ce păruse pînă atunci atît de energic. Venindu-şi în fire, intră în galerie, cercetă cu atenţie pereţii goi, apoi se aşeză în faţa unei mese şi scrise repede cîteva rînduri pe o hîrtie pe care o vîrî într-un plic, lipindu-l.

— Luaţi-l, zise el. Am o întîlnire urgentă... Mă grăbesc... Daţi scrisoarea asta comisarului de poliţie.

Şi cum inspectorii se uitau la el, adăugă :

— Sînt părerile mele pe care i le împărtăşesc comisarului. O bănuială a mea, de care aş dori să se ţină seama. În ce mă priveşte, trebuie să plec urgent la ţară...

Dispăru în goană, într-o stare de nervozitate extremă.

După cîteva minute sosi şi comisarul de poliţie. I se dădu scrisoarea care conţinea aceste rînduri :

„O rog pe iubita mea soţie să mă ierte pentru mîhnirea pe care i-o produc. Numele ei va fi pe buzele mele pînă în ultima clipă".

Astfel într-un moment de nebunie, ca urmare a acelei nopţi de maximă tensiune nervoasă, colonelul Sparmiento avea de gînd să se sinucidă. Să aibă oare curajul de a-şi pune în practică planul ? Sau poate că în ultima lui clipă de luciditate se va răzgîndi ?

A fost anunţată doamna Sparmiento. În timp ce se făceau cercetări şi poliţia luase urma colonelului, soţia sa aştepta înnebunită de groază. Către sfîrşitul după-amiezii, s-a primit un telefon de la Ville-d'Avray ; la ieşirea din tunel, după trecerea trenului, cîţiva slujbaşi găsiseră trupul unui om, de nerecunoscut, al cărui chip aproape că nici nu mai avea o formă omenească. În buzunare nu se afla nici o hîrtie. Dar semnalmentele corespundeau cu cele ale colonelului.

La ora şapte seara doamna Sparmiento coborî din automobil la Ville-d'Avray. A fost apoi condusă într-una din încăperile gării. După ce poliţia a ridicat cearşaful care acoperea trupul neînsufleţit, Édith, Édith cea cu gît de lebădă, şi-a recunoscut bărbatul.

Valul de mînie, de revoltă publică, inspirat de chipul palid al Edithei, s-a revărsat asupra lui Lupin. Invitații din ajun au început a vorbi. S-au aflat o mulțime de amănunte interesante despre serată iar în jurul blondei și delicatei englezoaice s-a creat o legendă care a împrumutat caracterul tragic al eroinei din vechea tapiserie, al nefericitei regine Edith cea cu gît de lebădă.

Și totuși, cu toată revolta, lumea nu și-a putut reține uimirea în fața nemaipomenitei ingeniozități cu care fusese săvîrșit furtul. Dar poliția l-a elucidat destul de ușor. Cei trei inspectori de la Asigurările sociale au mărturisit mai tîrziu, că una dintre cele trei ferestre de la etajul al doilea era larg deschisă. Probabil că pe acolo se introduseră hoții. Ipoteza, sigur că era plauzibilă. Și totuși se ridicau unele probleme :

1. Cum de trecuseră de grilajul grădinii și la ducere și la întoarcere fără să-i vadă nimeni ?

2. Cum traversaseră grădina și cum sprijiniseră scara de zid fără să lase vreo urmă ?

3. Cum deschiseseră fereastra de la al doilea etaj, fără să se declanșeze nici o sonerie, fără să se aprindă nici o lumină ?

Lumea i-a acuzat pe cei trei inspectori. Judecătorul de instanță i-a interogat vreme îndelungată, a întreprins cercetări privitoare la viața lor particulară și a declarat apoi, în mod oficial, că erau în afară de orice bănuială. Cît despre tapiserii, nimeni nu mai trăgea nădejde că ar mai putea fi găsite.

Dar iată că tocmai în acel moment s-a întors din Indii cunoscutul comisar Ganimard, unde fusese trimis să elucideze așa-numitul „mister al diademei" în care evident era amestecat și Arsène Lupin.

Bănuind că acesta îl pusese pe drumuri pentru a duce liniștit, la bun sfîrșit, afacerea cu furtul tapiseriilor, Ganimard își ceru un concediu de cincisprezece zile și se înfățișă doamnei Sparmiento făgăduindu-i să-i răzbune bărbatul.

Édith se afla însă în acea stare de depresiune în care gîndul răzbunării nu mai putea aduce nici o ușurare durerii imense care o sfîșia. După ce și-a înmormîntat bărbatul, i-a concediat pe cei trei inspectori de la Asigurările sociale, și-a concediat ceilalți servitori și n-a păstrat decît unul și o menajeră bătrînă, singurii în care mai avea încredere și pe care-i cunoștea de multă vreme. Indiferentă la orice, s-a închis în odaia ei și l-a lăsat pe Ganimard să acționeze cum voia.

Acesta s-a instalat la parter și a început imediat să facă cele mai minuțioase investigații. A reînceput ancheta, s-a apucat să facă cercetări în cartier, a studiat cu atenție toponomia casei, a pus în funcțiune de zece, de douăzeci de ori sistemul de alarmă.

După cincisprezece zile a cerut prelungirea concediului. Șeful Siguranței, domnul Dudouis, a venit să-l vadă și l-a găsit pe scara care ducea la galerie. În ziua aceea Ganimard i-a mărturisit eșecul cercetărilor sale.

Șeful Siguranței trecînd pe-acolo a treia zi, l-a găsit pe Ganimard foarte îngrijorat. În fața lui se aflau o droaie de ziare. Întrebat ce se întîmplă, Ganimard a rostit, dus pe gînduri :

— Încă nu știu nimic, șefule, absolut nimic și totuși ceva nu-mi dă pace. Numai că ideea care-mi trece prin cap mi se pare de-a dreptul smintită. Și apoi mi se pare că ea complică și mai mult lucrurile...

— Adică ?

— Adică, șefule, v-aș ruga să aveți un pic de răbdare. Lăsați-mă să-mi fac meseria... Dar dacă nu peste mult timp am să vă dau un telefon, va trebui să săriți în prima mașină și să veniți încoace fără a pierde nici un minut fiindcă înseamnă că am dezlegat misterul.

Au mai trecut astfel patruzeci și opt de ore. Într-o dimineață domnul Dudouis a primit un bilețel : *„Mă duc la Lille. Ganimard"*. „Ce dracu caută omul ăsta acolo ?" se întrebă șeful Siguranței. Trecu o zi, apoi încă una fără nici o știre.

Dar Dudouis avea încredere. Îl cunoștea pe Ganimard și știa că bătrînul comisar nu făcea parte dintre oamenii

care se îmbată cu apă rece. Dacă se dusese la Lille, însemna că avusese motive serioase să se ducă.

Şi iată că în seara celei de a doua zile, domnul Dudouis fu chemat la telefon.

— Dumneavoastră sînteţi, şefule ?

— Da, Ganimard. Ce s-a întîmplat ?

— Zece oameni, şefule, am nevoie de zece oameni ! Şi veniţi chiar dumneavoastră cu ei, dar cît mai repede !

— Unde eşti ?

— În casă, la parter. Dar am să vă aştept în dosul grilajului grădinii.

— Vin ! Cu maşina, bineînţeles !

— Da. Opriţi automobilul cam la douăzeci de metri de casă. Fluieraţi uşor şi am să vă aud.

Lucrurile se executară întocmai. La puţină vreme după miezul nopţii, cînd toate luminile de la etajele superioare s-au stins, Ganimard a ieşit în stradă să-şi aştepte şeful.

Cînd s-au întîlnit, a urmat o mică discuţie. Agenţii au rămas în stradă. Apoi Ganimard şi şeful său, au străbătut fără zgomot, grădina şi s-au închis în casă.

— Ei bine, ce s-a mai întîmplat ? De ce atîtea precauţii ? Parcă am fi doi conspiratori, a spus şeful Siguranţei.

Ganimard nici măcar nu zîmbi. Niciodată şeful său nu-l văzuse într-o stare de asemenea agitaţie şi nu-l mai auzise vorbind cu un glas atît de răvăşit.

— Ai noutăţi, Ganimard ?

— Da, şefule ! Dar abia cutez să vi le spun. Totuşi nu mă înşel. Cunosc întreg adevărul... Dar mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte, bău un pahar cu apă apoi rosti :

— Lupin m-a tras de multe ori pe sfoară...

— Ascultă, Ganimard, n-ai vrea să treci direct la subiect ? În două cuvinte spune-mi ce s-a întîmplat.

— Nu, şefule, răspunse Ganimard, trebuie neapărat să cunoaşteţi diferitele faze prin care am trecut. Ier-

taţi-mă, dar socot acest lucru absolut indispensabil. Repetă : — Spuneam deci şefule, că Lupin m-a tras adeseori pe sfoară. Dar datorită acestui duel din care trebuie să mărturisesc că el a ieşit de mai multe ori învingător, am învăţat multe. Aşa că în afacerea asta a tapiseriilor, cunoscînd bine cu cine aveam de-a face, mi-am pus două întrebări :

Lupin, care nu face nimic fără un scop precis, avea desigur în vedere sinuciderea colonelului Sparmiento ca urmare a dispariţiei tapiseriilor.

Şi totuşi Lupin, care are oroare de sînge şi care n-ar ucide nici măcar o muscă, a furat tapiseriile.

— Atracţia celor cinci sau şase sute de mii de franci cît valorează probabil tapiseriile . . .

— Nu, şefule, v-o repet, Lupin n-ar ucide nici dacă ar fi vorba de milioane. Şi a doua întrebare pe care mi-am pus-o a fost : de ce tot acel vacarm din seara din ajunul furtului, în timpul serbării de vernisare a tapiseriilor ? Sigur că pentru a-i înspăimînta pe oaspeţi, pentru a crea o atmosferă de nelinişte şi de groază şi pentru a abate bănuiala asupra unui adevăr care fără tot acel scenariu poate că ar fi sărit în ochi. Aţi priceput, şefule ?

— Pe legea mea, nu.

— Ei da, zise Ganimard, adevărul e că nu m-am exprimat prea clar. De fapt nici pentru mine lucrurile nu sînt prea limpezi. Totuşi am impresia că sînt pe drumul cel bun. Da, nu există nici o îndoială că Lupin a vrut să atragă bănuieli asupra lui, urmărind ca persoana care se află în fruntea acestei afaceri să rămînă necunoscută.

— Un complice ? insinuă Dudouis. Un complice care amestecat printre invitaţi a pus în funcţiune soneriile şi după ce-au plecat toţi, s-a ascuns probabil undeva, în casă . . .

— E, e, vă cam apropiaţi, şefule . . . E absolut sigur că tapiseriile n-au putut fi furate decît de cineva din casă. Examinînd lista invitaţilor şi procedînd la o cercetare amănunţită a fiecăruia . . .

— Ei, bine ?

— Ei bine, șefule am aflat de la cei trei inspectori ai Asigurărilor sociale care aveau lista invitaților, că șaizeci și trei au intrat în casă și șaizeci și trei au ieșit... Deci...

— Probabil vreun servitor...

— Nu !

— Inspectorii ?

— Nu.

— Totuși, zise nerăbdător șeful, din moment ce furtul a fost săvîrșit din interior, nu crezi că...

— Toate cercetările mele, zise Ganimard, duc în același punct. Și convingerea la care am ajuns, mă năucește. Furtul n-a putut fi săvîrșit decît cu ajutorul cuiva din casă. Or, în casă n-a existat nici un complice...

— Absurd, spuse domnul Dudouis.

— Absurd, așa am spus și eu dar chiar în clipa în care rosteam acest cuvînt, mi-am dat seama care era adevărul.

— Care ?

— Oh, un adevăr incomplet, dar odată pornit pe acest fir trebuia să merg pînă la capăt.

Domnul Dudouis tăcu. Probabil că aceiași lumină trebuie să se fi făcut și în el așa cum se făcuse în mintea lui Ganimard. După o vreme rosti încet :

— Cum, crezi că Lupin a fost complicele lui Sparmiento ? Nu pot admite așa ceva !

Da, șefule ! În timpul nopții, în vreme ce inspectorii vegheau jos, sau mai bine-zis dormeau căci Sparmiento le adusese o sticlă cu șampanie în care pusese probabil vreun somnifer, așa-zisul colonel a luat tapiseriile de pe perete și le-a trecut prin fereastra camerei sale situată la etajul al doilea care dă spre o stradă nesupravegheată pentru că ferestrele de jos fuseseră zidite și deci nu mai era nevoie să stea nimeni de pază acolo.

— Nu pot crede așa ceva, zise Dudouis.

— De ce ? întrebă Ganimard.

— Pentru că dacă Sparmiento ar fi fost complice cu Lupin nu s-ar fi sinucis după ce i-a reușit lovitura.

— Dar cine vă spune că s-ar fi sinucis ?

— Cum, dar a fost găsit mort ! Și în plus soția lui l-a recunoscut.

— Ei, asta era, șefule, vedeți ? Acest argument mă dăduse și pe mine peste cap. Acum aveam în fața mea în loc de un infractor, trei : pe Arsène Lupin, pe complicele său, colonelul Sparmiento și un mort.

Ganimard înșfăcă un maldăr de ziare, luă unul și i-l întinse șefului său.

— Citiți, vă rog, notița asta . . .

„*Corespondentul nostru din Lille,* citi Dudouis, *ne semnalează un fapt bizar. La morga din acest oraș s-a semnalat dispariția unui cadavru, cadavrul unui necunoscut care se aruncase sub roțile unui tramvai cu aburi. Se fac tot felul de supoziții în legătură cu această dispariție, etc, etc . . .*"

— Mă duc repede la Lille, continuă Ganimard, și constat că mortul a dispărut chiar în noaptea în care colonelul Sparmiento a dat serbarea. Cineva l-a transportat cu o mașină pînă la Ville-d'Avray, aproape de calea ferată, mai precis lîngă tunel . . . Așa încît cadavrul care a fost găsit nu era altul decît cel furat de la Morgă și îmbrăcat cu hainele lui Sparmiento.

— Dar atunci pentru ce toată acea mascaradă ? De ce mai întîi furtul unei singure tapiserii, apoi restituirea ei, apoi furtul celor douăsprezece ? De ce acel vernisaj și de ce atîta zarvă ? Povestea dumitale nu prea stă în picioare, dragă Ganimard . . .

— Nu stă în picioare, șefule, pentru că dumneavoastră ca și mine v-ați oprit la jumătatea drumului. Să știți că toată povestea e în fond, de o mare simplitate, dar de o logică de fier. Complici ? La ce bun cînd este atît de comod și de sigur să lucrezi de unul singur și să-ți faci treaba cu propriile tale mîini.

— Ce tot spui, Ganimard ? strigă Dudouis.

— Nu-i așa că simțiți cum vă sufocă uluiala ? Și eu am pățit la fel. Surpriza aproape că m-a năucit. Și totuși e așa cum vă spun.

— Imposibil, imposibil, șopti domnul Dudouis.

— Ba dimpotrivă, e foarte posibil, șefule, e foarte logic, foarte normal și tot atît de clar ca și lumina soarelui. Pînă și un copil ar rezolva această problemă doar printr-o singură eliminare. Dacă înlăturăm mortul, ne mai rămîn Sparmiento și Lupin. Hai să-l suprimăm și pe Sparmiento.

— Ne mai rămîne Lupin, spuse Șeful Siguranței.

— Da, Lupin. Lupin în două silabe și cinci litere. Lupin despuiat de aspectul lui brazilian, Lupin înviat din morți ! Lupin care, preschimbat de șase luni încoace în colonelul brazilian, călătorind în Bretania, descoperă cele douăsprezece tapiserii, le cumpără pe nimic și ca să atragă atenția asupra lui, simulează furtul celei mai frumoase dintre ele. Ca să abată atenția lumii de la el, Lupin-Sparmiento organizează acel vernisaj în care vîră spaima în invitați. Pe urmă moare, regretat de prieteni, lăsînd în urma lui o soție îndurerată ca să încaseze beneficiile acestei afaceri . . .

Ajungînd aici Ganimard se opri, își privi șeful drept în ochi și-și isprăvi fraza, subliniindu-și cuvintele :

— Lăsînd în urma lui o văduvă neconsolată !

— Doamna Sparmiento ! Crezi într-adevăr că ea . . .

— Ei drăcie, zise inspectorul, nu pui la cale o asemenea afacere dacă nu urmărești un cîștig substanțial !

— Da, dar cîștigul urma să-i parvină lui Lupin abia după ce avea să-și vîndă tapiseriile în America.

— Vai, șefule, zise Ganimard ați uitat că Sparmiento a fost victima unui furt important și că în caz că el murea, văduva trebuia să încaseze asigurarea ?

Șeful Siguranței rămăsese interzis. Murmură :

— Într-adevăr, într-adevăr . . . Și pentru cît era asigurat ?

— Opt sute de mii de franci !

— Opt sute de mii ? Dar e fantastic !

— Așa cum ați auzit.

— Și doamna Sparmiento a primit vreo parte din bani ?

— Sigur. Ieri a încasat două sute de mii, azi trei sute de mii...

— Dar e de neimaginat !

Șeful Siguranței tăcu o vreme, năucit.

— Da, șefule, acum vedeți și dumneavoastră cu cine avem de-a face. Sparmiento odată mort, Societățile de Asigurare au venit repede să dea banii îndureratei văduve, acelei superbe Édith cu gît de lebădă, care semăna atît de bine cu cealaltă Édith din tapiserie.

— Și femeia cine e de fapt ?

— Sonia Krichnov, amanta lui Lupin.

— A, rusoaica aceea superbă implicată anul trecut în povestea diamantelor și care a reușit să scape basma curată. Apoi a dispărut. Ești sigur, Ganimard ?

— Absolut sigur. Derutat ca toată lumea, de mașinațiile lui Lupin, n-am avut cînd mă ocupa de ea. După ce lucrurile mi s-au limpezit, am recunoscut-o pe frumoasa Sonia metamorfozată în englezoaică. Sonia care din dragoste pentru Lupin s-ar lăsa și omorîtă...

— Bună treabă, Ganimard. Bravo ! Ai dezlegat toate ițele...

— Mai am pe cineva aici pe care vreau să vi-o ofer, șefule...

— Pe cine ?

— Pe bătrîna dădacă a lui Lupin... Face pe menajera...

— Victoire ?

— Da. E aici de cînd doamna Sparmiento joacă rolul văduvei.

— Felicitările mele, Ganimard.

— Și vă mai pot da încă o persoană, șefule...

— Ce vrei să spui, Ganimard ?

— Păi dacă v-am deranjat la ora asta, nu vă dați seama că e vorba de vînatul cel mare ? Că Sonia și Victoire puteau fi oricînd luate ?

— Cum, Lupin e aici ?

— Da. Deghizat în servitor. De trei săptămîni asistă imperturbabil la ancheta mea și-mi urmărește progresele. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că se află în casa asta. Dar ieri seară am auzit-o pe Victoire spunîndu-i încet : „băiatul meu". Într-o clipă mi-am dat seama cine era de fapt servitorul.

— Să nu ne scape, zice încet șeful Siguranței.

— E cu neputință, răspunse Ganimard.

— Unde sînt acum ?

— Sonia și Victoire sînt la etajul întîi, el, la al doilea.

— Nu cumva se află în odaia pe unde au dispărut tapiseriile ?

— Ba da, dar strada e păzită. Cum apare careva la fereastră, oamenii au ordin să tragă. Să mergem, șefule, fiindcă abia aștept să pun mîna pe el !

Și Ganimard tremurînd de nerăbdare, străbătu grădina și intră în casă însoțit de șase polițiști.

— Aici e, șefule !

Operația a fost rapidă. Cele opt persoane urcară scara, cu pistoalele în mîini, gata pregătite să-l prindă pe Lupin.

— Deschideți ! tună Ganimard bătînd într-o ușă care se dovedi a fi cea a camerei doamnei Sparmiento.

Cum nu deschise nimeni, un polițist se împinse cu umărul în ea. Drumul era liber. Dar în odaie nu era nimeni după cum nu era nimeni nici în odaia bătrînei Victoire.

— Sînt sus, la etajul doi ! opină Ganimard, S-au dus după Lupin ! Toți opt urcară val-vîrtej la cel de-al doilea etaj. Dar spre furia sa, ușa era larg deschisă, iar odaia goală.

— Cum au plecat ? strigă furios Ganimard. Pe unde au ieșit ?

— Au plecat, răspunse șeful Siguranței în timp ce mă așteptai pe mine. Și au ieșit, uite, pe fereastra asta pe unde au scos și tapiseriile. Vezi ?

— Bine, dar de ce n-au așteptat să încaseze întreaga asigurare ?

— Ei, chiar că ai haz, dragul meu. Au încasat și așa pe degeaba cinci sute de mii de franci. De zece ori costul tapiseriilor. Dacă le vinde peste ocean cu tot atîta, îți dai seama ce afacere „strălucită" a făcut „amicul dumitale ?"

„Domnul Arsène Lupin are onoarea de a vă aduce la cunoștință căsătoria sa cu domnișoara Angélique de Sarzeau-Vendôme, prințesă de Bourbon-Condé și vă roagă să luați parte la ceremonia religioasă care va avea loc la biserica Sainte-Clotilde."

Ducele Jean de Sarzeau-Vendôme abia putu isprăvi de citit acea invitație. Palid de mînie, înalt și slab, tremura din cap pînă în picioare.

— Poftim, îi spuse fetei sale întinzîndu-i invitația, iată ce ne-au trimis prietenii ! Iată ce circulă, începînd de ieri, pe străzile Parisului ! Ce părere ai despre o asemenea infamie, Angélique ? Doamne, ce-ar gîndi biata maică-ta dacă ar mai trăi ?

Angélique era la fel de lungă și de costelivă ca și taică-său, la fel de uscată și de osoasă ca și el. În vîrstă de treizeci și trei de ani, îmbrăcată veșnic în cîte o rochie neagră de lînă, era o ființă timidă, ștearsă, cu o față mică și îngustă și cu un nas ascuțit. Totuși nu puteai spune despre ea că ar fi fost urîtă pentru că avea niște ochi de o frumusețe desăvîrșită, mari, tandri și puțin triști, într-un cuvînt niște ochi tulburători pe care dacă i-ai fi văzut, nu-i mai poți uita atît de repede.

Auzind cele spuse de tatăl său, fata roși de rușine pentru ofensa ce-i fusese adusă. Dar cum își iubea părintele, deși era aspru cu ea, despotic și nedrept, răspunse :

— Vai, tată, cred că e o glumă de prost gust căreia nu merită să-i dăm atenție.

— O glumă ? Dar toți vorbesc despre asta ! Azi-dimineață, zece ziare au reprodus această invitație însoțind-o de comentarii dintre cele mai ironice. Au trecut în revistă genealogia noastră, au vorbit despre strămoșii și despre morții iluștri ai familiei noastre. Văd că iau lucrul în serios.

— Totuși nimeni nu poate crede așa ceva...

— Sigur că nimeni. Numai că ne facem de rîs.

— Mîine nimeni nu se va mai gîndi la acest lucru.

— Mîine, fata mea, toată lumea își va aminti că numele tău a fost rostit mai mult decît s-ar fi cuvenit.

În acel moment, Hyacinthe, valetul ducelui, își anunță stăpînul că era chemat la telefon.

— Da, strigă el mînios, cine e ? Da, eu sînt, ducele de Sarzeau...

I se răspunse :

— Trebuie să vă cer scuze, domnule duce, atît dumneavoastră cît și domnișoarei Angélique. Dar toată vina aparține secretarului meu. Da. Invitația la nuntă era doar în faza de proiect pe care voiam să-l supun corecturilor dumneavoastră. Dar din păcate secretarul meu a crezut că...

— Dar cine ești dumneata, domnule ?

— Cum, domnule duce, nu-mi recunoaște-ți vocea ? Vocea viitorului dumneavoastră ginere ?

— Cum ?

— Da, Arsène Lupin.

Ducele se prăbuși pe un scaun. Era livid.

— El e. Arsène Lupin...

Angélique surîse.

— Vezi, tată, că e vorba de o glumă proastă ?

Dar ducele sărind furios în picioare, începu să se plimbe prin odaie gesticulînd.

— Am să depun o plîngere ! E inadmisibil ca individul ăsta să-și bată joc de mine ! Dacă mai există dreptate, apoi ea trebuie să se facă și încă repede !

Hyacinthe intră din nou aducînd două cărți de vizită.

— Chotois ? Lepetit ? Nu-i cunosc.

— Sînt doi ziariști, domnule duce.

— Și ce vor de la mine ?

— Vor să discute cu domnul duce în legătură cu... căsătoria.

— Dă-i afară pe ușă ! strigă ducele. Și spune portarului meu să nu mai îngăduie intrarea unor astfel de specimene !

— Tată, te rog... șopti Angélique.

— Tu, fato, te rog să mă lași în pace ! Dacă ai fi consimțit cu ani în urmă să te căsătorești cu unul dintre verii tăi, astăzi n-am fi ajuns aici.

În aceeași seară, unul dintre cei doi reporteri publica pe prima pagină a ziarului său o povestire cam fantezistă despre felul cum fusese dat afară de conte din vechea locuință a familiei de Sarzeau-Vendôme. A doua zi, un alt ziar insera un interviu luat lui Arsène Lupin, chipurile, pe unul din culoarele Operei, în care acesta spunea :

„Împărtășesc întru totul indignarea viitorului meu socru. Trimiterea acelei invitații sigur că e un lucru incorect, dar i-am cerut scuze în mod public, fiindcă data căsătoriei încă n-a fost fixată. Socrul meu propune începutul lunii mai ; logodnica mea și cu mine am vrea ceva mai tîrziu. Să mai așteptăm cîteva săptămîni."

Ceea ce dădea întregii afaceri o savoare cu totul specială pe care prietenii casei o gustau cu deliciu, era caracterul ducelui, orgoliul său exagerat, intransigența ideilor și principiilor sale.

Ultimul descendent al familiei de Sarzeau, una dintre cele mai nobile familii din Bretania — strănepotul acelui Sarzeau care, însurat cu o fată din familia Vendôme, n-a consimțit decît după zece ani de stat la Bastilia să poarte noul nume pe care i l-a impus Ludovic al XV-lea — ducele Jean de Sarzeau nu renunțase la nici unul dintre titlurile sale. În tinerețe îl urmase pe ducele de Charubord în exil. Îmbătrînind, refuzase o locuință la Palatul Bourbon sub pretextul că un Sarzeau nu poate sta decît la el acasă.

Avînd deci în vedere orgoliul nemăsurat al acestui personaj e de la sine înțeles în ce chip îl afectaseră „jignirile" lui Lupin. După ce a isprăvit cu înjurăturile și amenințările la adresa „intrusului", a cășunat pe fiica-sa.

— Cred și eu ! Dacă erai măritată, n-aș fi fost obligat să îndur un asemenea afront ! Mai ales că partidele nu ți-au lipsit. Cei trei veri ai tăi, Mussy, d'Emboise și Caorches, sînt toți de neam mare, destul de bogați și cred că chiar și acum, după atîția ani, nu s-ar da înapoi să te ia de nevastă ! De ce-i tot refuzi ? A, fiindcă domnișoara e o visătoare, o sentimentală, iar verișorii sînt sau prea grosolani sau prea vlăguiți sau prea vulgari.

Într-adevăr, domnișoara era o romanțioasă. Lăsată de capul ei de cînd era mică, citise prea multe romane de dragoste pe care le găsise în biblioteca familiei și ajunsese să-și închipuie că viața e un fel de poveste cu zîne și feți-frumoși, cu prințese fericite și iubite cu patimă pînă la moarte.

Mai tîrziu și-a dat seama că există și prințese nefericite care așteaptă cu disperare un logodnic ce nu va mai veni niciodată. De ce s-ar fi măritat cu unul dintre cei trei veri ai ei pe care nu-i mai văzuse de ani de zile și despre care știa că n-ar fi luat-o decît pentru zestrea ei mare pe care o moștenise de la mama sa ? Decît o astfel de căsătorie mai bine rămînea fată bătrînă.

— Tată, cred că n-ai de gînd să te îmbolnăvești din pricina acestei întîmplări ridicole ! replică domnișoara de Sarzeau. Uit-o, nu te mai gîndi la ea !

Dar cum ar fi putut s-o uite cînd în fiecare zi un ac nemilos i se înfigea ducelui în inimă ? O săptămînă încheiată, Angélique primise în fiecare dimineață cîte un superb buchet de flori însoțit de cîte o carte de vizită a lui Lupin. Ducele nu se mai putea înfățișa la club fără ca vreunul dintre prietenii săi să nu-l atace :

— Altă trăsnaie a ginerelui dumitale... Ce, nu știi ? Poftim, citește :

„Domnul Arsène Lupin va cere Consiliului de Stat să adauge la numele său numele soției sale, numindu-se de-acum încolo «Lupin de Sarzeau-Vendôme»..." Apoi a doua zi citea : *„Tînăra logodnică purtînd în virtutea unei ordonanțe încă neabrogate de pe vremea lui Carol al X-lea, titlul și armoriile familiei de Bourbon- Condé a cărei ultimă moștenitoare este, fiul cel mai mare al domnului*

Lupin de Sarzeau-Vendôme se va numi prințul Arsène de Bourbon-Condé...“

În altă zi, o reclamă anunța :

Cel mai mare magazin de lenjerie din Paris va expune trusoul domnișoarei de Sarzeau-Vendôme, trusou care va purta inițialele L. S. V.“ Apoi o foaie ilustrată publică o fotografie : ducele, fiica sa și ginerele, așezați în jurul unei mese și jucînd pichet. Pe urmă a fost anunțată cu mult tam-tam, data de 4 mai, dîndu-se numeroase amănunte în legătură cu semnarea contractului de căsătorie.

Lupin — se spunea în ziare — se arătase total dezinteresat în privința dotei, susținînd că va semna contractul cu ochii închiși.

Toate acestea îl scoaseră din sărite pe bătrînul duce de Sarzeau. Ura lui împotriva lui Lupin luă proporții maladive. Cu toate că demersul îl costa enorm, se duse la prefectul de poliție ca să-l sfătuiască ce să facă.

— Vai, domnule duce, îi răspunse prefectul, nu vă puneți la mintea lui și mai ales aveți grijă să nu cumva să-i cădeți în plasă.

— Ce plasă ? întrebă speriat ducele.

— Păi, mai întîi vă năucește, apoi prin intimidare încearcă să vă determine să acceptați ceea ce n-ați putea accepta cu sînge-rece.

— Cred că nu speră că i-o voi da totuși pe fata mea de soție.

— Nu, dar așteaptă să săvîrșiți o greșeală de pe urma căreia să profite.

— Deci, ce mă sfătuiți, domnule prefect ?

— Să vă duceți acasă, domnule duce, iar dacă tot acest tapaj vă deranjează, plecați undeva la țară și stați liniștit acolo fără să vă mai faceți sînge-rău.

Această discuție nu făcu decît să sporească temerile bătrînului gentilom. Lupin i se păru un personaj cumplit, uzînd de procedee diabolice și avînd complici peste tot.

Începînd din ziua aceea, ducele deveni din ce în ce mai arțăgos și mai taciturn ; închise ușa în nasul tuturor prietenilor, ba chiar și celor trei veri ai domnișoarei

Angélique care deşi nu mai veniseră demult, acum începură a bate din nou la uşa ducelui, dar fiecare separat fiindcă nu se agreau cîtuşi de puţin.

Fără nici un motiv ducele îşi izgoni intendentul, apoi vizitiul. Nu cuteză să-i înlocuiască de teamă să nu vîre în casă vreun complice de-al lui Lupin. Hyacinthe, valetul său pe care-l cunoştea de patruzeci de ani şi în care avea cea mai deplină încredere, trebui să preia şi aceste servicii.

— Vai, tată, îi spuse de mai multe ori Angélique, străduindu-se să-l facă să-şi vină în fire, zău dacă înţeleg de ce te temi. Nimeni pe lume nu mă poate obliga la această căsătorie absurdă !

— Ei drace ! Nu de asta mă tem eu !

— Atunci de ce te temi ?

— Ştiu eu ! De o răpire ! De o luare cu forţa !

Într-o după-amiază ducele primi un ziar unde următorul articolaş era subliniat cu creionul roşu :

„Iscălirea contractului are loc astăzi la palatul Sarzeau -Vendôme. Ceremonia va fi foarte intimă ; nu vor fi admişi decît cîţiva privilegiaţi ca să-i felicite pe fericiţii miri. Martorilor domnişoarei de Sarzeau-Vendôme — prinţul de la Rochefaucault - Limours şi contele de Chartres — domnul Lupin le va prezenta personalităţile care au ţinut să-l onoreze cu prezenţa lor şi anume pe domnul prefect de poliţie şi pe domnul director al închisorii Sante."

Asta era într-adevăr prea de tot. După zece minute ducele îl trimise pe Hyacinthe să ducă trei telegrame. La ora patru, de faţă cu Angélique, îi primi pe cei trei verişori ai fetei pe care aceasta nu-i mai văzuse de foarte mult timp. Paul de Mussy, rotofei, greoi şi de-o paloare nesănătoasă ; Jacques d'Emboise, subţirel, cu o mutră roşcovană şi foarte timid : Anatole de Caorches, scund, slab şi bolnăvicios. Toţi trei bărbaţi copţi bine, neînsuraţi, îmbrăcaţi fără gust şi lipsiţi de ţinută aristocratică. Întîlnirea a fost scurtă. Ducele pregătise un

plan de luptă pe care l-a expus succint și în termeni categorici.

— Angélique și cu mine vom părăsi Parisul la noapte și ne vom duce la moșia pe care o avem în Bretania. Tu, d'Embroise, să vii după noi cu mașina ; tu, Mussy, vino cu automobilul fiindcă e mai mare ca să pui în el bagajele noastre și să-l iei și pe Hyacinthe ; iar tu Caorches, să fii la gara din Orléans, unde vei lua sleepingul din Vannes pentru trenul de zece și patruzeci. S-a înțeles ?

Ziua se sfîrși fără incidente. Abia după-masă, pentru a evita orice indiscreții, ducele îi porunci lui Hyacinthe să umple un cufăr și o valiză cu cele necesare plecării.

La ora nouă, toți servitorii, conform poruncii stăpînului lor, se culcară. La zece fără zece, ducele — gata pregătit de plecare — auzi claxonul unei mașini. Portarul deschise poarta cea mare. De la fereastră, ducele recunoscu mașina lui Paul d'Emboise.

— Du-te și spune-i că voi coborî imediat, îi zise el lui Hyacinthe. Și anunț-o și pe domnișoara.

După cîteva minute, cum Hyacinthe nu mai venea, ieși din camera sa să vadă de ce întîrzie. Dar pe palier a fost luat în primire de doi oameni mascați care l-au legat fedeleș și i-au pus un căluș în gură înainte ca ducele să aibă vreme să scoată un strigăt. Apoi unul dintre cei doi i-a spus încet :

— Asta e primul avertisment, domnule duce ! Dacă persiști în dorința de a părăsi Parisul și de a refuza să-ți dai consimțămîntul, situația se va agrava. Păzește-l, îi spuse apoi celui de-al doilea. Eu mă voi ocupa de domnișoara.

În acel moment, alți complici o legau pe cameristă ; Angélique speriată, zăcea leșinată într-un fotoliu, în buduarul ei. Dar își reveni aproape imediat sub acțiunea unor săruri. Deschizînd ochii văzu aplecat deasupra ei un bărbat tînăr, în ținută de seară, cu o figură surîzătoare și deosebit de simpatică.

— Vă cer iertare, domnișoară. Sigur că toate aceste incidente sînt puțin cam forțate și modul de a acționa, cam anormal. Dar împrejurările ne obligă adesea la unele fapte pe care conștiința noastră nu le aprobă. Scuzați-mă, zise el.

Și luînd-o cu multă blîndețe, de mînă, îi vîrî un inel de aur pe deget, rostind : — Iată, acum sîntem logodiți. Nu-l uitați niciodată pe cel care v-a oferit acest inel ! Și vă mai rog să nu plecați din Paris și să așteptați cu încredere dovezile devotamentului meu. Vă rog să aveți încredere în mine.

Spuse toate aceste lucruri pe un ton atît de grav, atît de respectuos, încît Angélique nu avu putere să-l refuze. Ochii li se întîlniră și el murmură :

— Doamne, ce ochi frumoși aveți ! Va fi o adevărată fericire să trăiesc sub privirea unor asemenea ochi !

Apoi se retrase împreună cu toți cei care îl însoțeau. Mașina plecă și palatul din strada Varenne rămase tăcut pînă în clipa în care Angélique, venindu-și pe deplin în fire, își chemă servitorii. Aceștia îi găsiră, pe duce, pe Hyacinthe, pe portar și pe cameristă, legați fedeleș. Cîteva bibelouri de mare valoare dispăruseră, precum și portofelul ducelui, inelul pe care-l purta în deget, acul de preț din cravată, butonii cu perle și ceasul de aur.

Imediat a fost anunțată poliția. A doua zi dimineață s-a aflat că în clipa în care — ieșind din casă — d'Emboise voise să se urce în automobil, șoferul îl pocnise cu ceva în cap și-l aruncase undeva pe o stradă pustie. Cît despre ceilalți doi veri, primiseră cîte un telefon prin care li se aducea la cunoștință că ducele își contramandase plecarea.

În săptămîna care a urmat, ducele — fără să se mai sinchisească de anchetele poliției sau de notițele strecurate de Lupin prin ziare — s-a urcat pe furiș împreună cu fata și cu valetul său, în trenul de Vannes și spre seară a intrat în anticul castel feudal care domină pe-

ninsula Sarzeau. Imediat, cu ajutorul țăranilor bretoni și-a organizat paza. În a patra zi a sosit Mussy, în a cincea, Caorches și în a șaptea zi d'Emboise, a cărui lovitură primită în cap, se pare că nu fusese chiar atît de gravă cum se temuse.

Ducele mai aștepta încă două zile, înainte de a-și pune în aplicare și cealaltă jumătate a planului său. Dar după două zile își chemă fata și în prezența celor trei veri ai ei, îi spuse răspicat :

— Toată povestea asta mi-a cășunat mult rău. Am luptat cît am putut împotriva acelui om care mi-a făcut numai șicane. Ca să-i venim de hac, nu există decît un mijloc : Angélique va trebui să se mărite cu unul dintre verii ei ! Înainte de o lună vei fi nevasta unuia dintre ei. Ești liberă să-l alegi pe care vrei.

Timp de patru zile Angélique plînse și se rugă zadarnic de tatăl ei. Dar la ce bun ? Cînd văzu cît era de inflexibil, cedă și acceptă să-i îndeplinească dorința.

— Dă-mi-l pe care vrei, tată ! Nu-l iubesc pe nici unul așa că mi-e indiferent. Ce importanță mai are cu care dintre ei voi fi nefericită ?

Ducele ținea să-l ia pe d'Emboise ; dar voi s-o oblige să rostească ea singură acest nume. Plictisită, îl alese pe d'Emboise. Imediat au fost publicate strigările la biserică.

De atunci, cu cît supravegherea din jurul castelului se dubla, cu atît tăcerea lui Lupin, devenea mai profundă ; încetaseră pînă și aparițiile acelor note inserate în ziare și care-i amuza atît de mult pe cititori. Era clar că dușmanul pregătea o lovitură, că va încerca probabil să se opună din răsputeri la acea căsătorie prin vreuna din manevrele lui obișnuite.

Totuși nu se petrecu nimic. În ajun, nimic, în dimineața căsătoriei, nimic ! Ceremonia avu loc mai întîi la primărie, apoi la biserică. Pe urmă totul se isprăvi cu bine și toți răsuflară ușurați. În sfîrșit ducele își veni și el în fire. Cu toată tristețea fiicei sale, cu toată tă-

cerea ginerelui său pe care situația părea să-l deranjeze, ducele își freca mîinile cu un aer fericit, ca după o victorie răsunătoare.

— Coborîți podul, îi spuse el lui Hyacinthe și lăsați toată lumea să intre. Acum nu mai avem de ce ne teme...

După masa festivă, a împărțit vin țăranilor și a ciocnit împreună cu ei. Apoi toată lumea a cîntat și a dansat.

Pe la trei au intrat în salonul de la parter ; era ceasul siestei. Ducele a trecut în sala armelor. Dar nici n-a apucat să pășească peste prag și s-a oprit brusc, strigînd :

— Ce faci aici, d'Emboise ? Îți arde de glume ?

D'Emboise, îmbrăcat într-un costum de pescar breton, cu o vestă murdară și cu pantalonii la fel, care atîrnau pe el fiindcă-i erau mult prea largi, stătea în picioare în mijlocul sălii.

Ducele îl privi cu gura căscată. Îl cercetă o bună bucată de vreme, își dădu seama că era totuși nepotul său dar nu-și credea ochilor. Apoi, brusc, se apropie de una dintre ferestrele larg deschise care dădea spre camera de alături și strigă :

— Angélique !

— Ce e tată, ce s-a întîmplat ? răspunse fata ieșind pe balcon.

— Soțul tău e acolo ?

— Da, tată, e aici, fumează o țigară și citește ziarul.

Ducele se clătină și tremurînd din cap pînă în picioare, se prăbuși într-un fotoliu.

— Simt că voi înnebuni !

Dar omul îmbrăcat pescărește, îngenunchie în fața lui și îi spuse :

— Privește-mă bine, unchiule ! Sînt eu, nepotul dumitale, căruia cu ani în urmă îi spuneai Jacquot... Adu-ți aminte că aveam o cicatrice... Uite-o !

— Da... da... bîlbîi ducele, te recunosc. Ești tu, Jacques. Dar cine-i celălalt ? Și totuși, nu ! Nu e cu putință ! Explică-te, fă-mă să înțeleg ce-i cu tine ?

Urmă o tăcere în timpul căreia noul venit închise fereastra și ușa care dădeau în salonul vecin. Apoi se apropie de bătrînul gentilom, îl atinse pe umăr pentru a-l smulge din buimăceală și-i comunică pe scurt, aceste lucruri :

— Îți aduci aminte, unchiule, că în urmă cu cîțiva ani, după ce Angélique a refuzat să se mărite cu mine, am părăsit Parisul și am plecat în Alger. Acolo, în timp ce eram oaspetele unui mare șef arab, am făcut cunoștință cu un bărbat încîntător, plin de farmec, de vervă, de bună dispoziție, de curaj, un om plin de spirit, cultivat, și în acelaș timp ușor ironic, care pur și simplu m-a cucerit. Se numea contele d'Andrésy și mi-a fost oaspete vreme de șase săptămîni. După ce a plecat, am corespondat o vreme ; în plus, îi găseam adesea numele în ziare la rubricile mondene sau sportive. Trebuia să se întoarcă și mă pregăteam acum trei luni să-l primesc cînd, într-o seară în timp ce mă plimbam călare, cei doi servitori arabi care mă însoțeau, s-au aruncat asupra mea, m-au legat la ochi și m-au condus pe malul unui golf unde mă așteptau cinci oameni. M-au îmbarcat imediat pe un vas cu aburi care a ridicat ancora și a pornit în larg. Cine erau acei oameni, de ce m-au răpit, habar n-aveam. M-au închis într-o cabină mică a cărei fereastră era prevăzută cu două bare groase. În fiecare zi mi se aduceau cîteva bucăți mari de pîine, o gamelă plină cu mîncare și o sticlă cu vin. Din cînd în cînd vaporașul se oprea, stătea o vreme în loc, apoi pornea din nou, fără grabă, ca și cum s-ar fi plimbat. Treaba asta a durat șapte săptămîni. Într-o dimineață, după ce mi s-a adus mîncarea, am observat că marinarul uitase să încuie ușa. M-am strecurat afară dar din păcate am nimerit într-o cabină alăturată care era încuiată. Văzînd pe jos cîteva scule, am înșfăcat o pilă și am intrat înapoi în cabina mea, trîntindu-mă pe pat și prefăcîndu-mă că dorm. Cel care a uitat să închidă ușa a venit aproape imediat, s-a uitat la mine, și nevăzînd nimic suspect a

încuiat ușa și a plecat. După o săptămînă, am izbutit cu chiu cu vai să tai cele două bare de la fereastră și să fug. După ce am înotat o bună bucată din noapte, dimineața am ajuns la țărm și spre stupefacția mea m-am trezit în fața castelului Sarzeau, cu turlele lui ascuțite, și cu donjonul său masiv. Oare toată această evadare a mea să fi fost special aranjată ca eu să ajung aici ? Pentru că prea s-a învîrtit mult vaporașul prin aceste locuri. Venind încoace și întîlnindu-mă cu pescarul care mi-a împrumutat hainele, am aflat de căsătoria verișoarei mele. Și abia atunci am înțeles toată mașinația pusă la cale împotriva mea.

Ducele amuțise. Cu ochii ațintiți în ochii nepotului său, asculta totul cuprins de o groază de nespus.

— Continuă, spuse el cu glas pierit, spune totul pînă la capăt.

— Ce mai am eu de spus se poate rezuma în cîteva fraze. În timpul cît a stat la mine, i-am spus lui d'Andrésy tot... Că eram nepotul dumitale, că mă cunoșteai destul de puțin, că plecasem de copil de la Sarzeau, că mai tîrziu ne vedeam destul de rar, că cerusem mîna verișoarei mele Angélique dar că ea mă refuzase. Am mai observat că între mine și d'Andrésy exista o oarecare asemănare fizică ceea ce bineînțeles, m-a uimit. Cunoscînd toate aceste amănunte și fiind un tip foarte isteț și descurcăreț, i-a venit probabil ideea, să-mi ia locul, ceea ce după cîte văd nu i-a fost prea greu.

— Deci în cameră cu Angélique, e diavolul ăla de d'Andresy sau mai bine zis, Lupin, nu-i așa ?

— Da, unchiule.

— Deci lui i-am dat eu fata de nevastă !

— Da, unchiule, lui, care mi-a furat mie numele și dumitale fata. Acum Angélique e soția lui legitimă și așta în urma dorinței dumitale.

— Bine, dar de ce l-a ales pe el și nu pe unul dintre ceilalți doi veri ?

— Doar dumneata i l-ai propus...

— L-am propus la întîmplare...

— Nu, nu la întîmplare ci în urma sfaturilor abile și obsedante ale foarte credinciosului dumitale Hyacinthe.

Ducele tresări.

— Ei, hai că asta-i prea de tot ! Hyacinthe, complicele lui Lupin ?

— A, nu al lui Lupin ci al omului pe care-l credea d'Emboise și care i-a făgăduit să-i dea, dacă-l va ajuta să se însoare cu Angélique, o sută de mii de franci a doua zi după nuntă.

—Ah, ticălosul ! A prevăzut totul pînă în cele mai mici amănunte !

— Totul, unchiule, pînă la a înscena chiar un atentat împotriva lui, simulînd o lovitură crîncenă ca să-ți abată orice bănuială.

— Și de ce toate astea, dragul meu nepot ?

— Angélique posedă unsprezece milioane de franci avere. Notarul dumitale trebuia să-i remită săptămîna viitoare, titlurile de proprietate, după care falsul d'Emboise ar fi dispărut. Chiar azi-dimineață i-ai dat drept dar de nuntă, cinci sute de mii de franci pe care diseară, știu asta din sursă sigură, îi va înmîna unui complice ca să-i ducă mîine dimineață la Paris și să-i depună la loc sigur...

Ducele se ridică brusc de pe scaun.

— Diseară spui ? La ce oră ? Și unde ?

— Diseară la ora nouă... Va ieși din castel, prefăcîndu-se că se plimbă pe aleea stejarilor...

— Să anunțăm poliția...

— Pentru nimic în lume ! Nu-ți dai seama de scandal, unchiule ! Fiica dumitale, Angélique de Sarzeau-Vendôme, una dintre cele mai bogate moștenitoare din Paris, măritată cu un excroc... Nu, cu nici un preț !

— Atunci ? Ce-i de făcut ? Ce propui ?

— Ce propun ? Asta propun ! Și ridicîndu-se, nepotul luă o pușcă de vînătoare dintr-un rastel și o încărcă. Îl vom doborî ca pe o fiară și nimeni nu va ști nimic ! Îl vom îngropa undeva și gata.

— Și Angélique ?

— Îi vom spune mai tîrziu.

— Ce se va întîmpla cu ea ?

— Nimic. Legal, va rămîne soția mea, soția adevăratului d'Emboise. Dar mîine o voi părăsi și mă voi înapoia în Algeria. În două luni voi divorța și-i voi reda libertatea. Eu n-am nevoie de bani fiindcă după cum știi, sînt eu însumi destul de bogat.

— Ești sigur că complicii lui de pe vapor nu-l vor anunța că ai fugit ?

— Nu cred că vor putea înainte de mîine dimineață. Așa că astă-seară la ora nouă, putem acționa. Am să mă ascund între ruinele fostei capele, fiindcă drumul spre aleea stejarilor trece chiar prin fața acelor ruine. La nouă, voi fi acolo.

— Și eu alături de tine, zise bătrînul duce de Sarzeau-Vendôme, luînd și el o pușcă de vînătoare din rastel.

În timpul mesei de seară ducele se străduí să fie calm. Din cînd în cînd își privea pe ascuns ginerele și se mira în sinea lui de marea asemănare cu adevăratul d'Emboise. Același ten, aceeași formă a obrazului, aceeași tunsoare. Totuși privirea era alta, mult mai vie, mai luminoasă, mai inteligentă. Tot uitîndu-se la el, ducele descoperi și alte mici amănunte care pînă atunci îi scăpaseră și care dovedeau impostura personajului. După-masă se despărțiră. Pendula bătu de opt ori. Ducele trecu în camera sa și peste zece minute, la adăpostul întunericului, se îndreptă însoțit de nepotul său, către ruinele fostei capele, fiecare cu cîte o pușcă în mînă.

În vremea asta, Angélique însoțită de soțul ei, intră în apartamentul ce le fusese rezervat, la parter.

— Mă duc să iau puțin aer, Angélique, zise el. Într-o jumătate de ceas sînt înapoi. Așteaptă-mă.

— Sigur, zise ea, du-te.

După ce ieși din cameră, Lupin urcă într-o odaie de la primul etaj, încuie ușa cu cheia, deschise fereastra și se aplecă în afară fluierînd ușor. De jos îi răspunse un alt fluierat. Atunci scoase repede dintr-un dulap o servietă de piele, o înfășură într-o pînză neagră și o legă bine cu sfoară ; apoi se așeză la masă și scrise următorul bilet :

„Socot că e periculos să ies din castel cu pachetul de bani după mine. Ia-l tu. Cu motocicleta vei ajunge la timp la Paris ca să prinzi trenul de Bruxelles. Du banii acolo. Aici deocamdată nimeni nu bănuiește nimic".

Vîrî biletul sub sfoara pachetului pe care-l coborî încet pe fereastră cu ajutorul unei frînghii. „Gata, s-a făcut. Acum mă simt mai liniștit", își spuse Lupin. După cîteva minute își luă pălăria și ieși.

Afară era întuneric beznă iar cerul era brăzdat de nori. La ferestre nici o lumină. Făcu vreo zece pași pe cărare, întrebîndu-se de fapt, ce rost mai avea la acea oră să se plimbe pe aleea stejarilor. Brusc auzi un zgomot. În aceeași clipă începură să cadă primele picături de ploaie. Cînd peste un minut, orologiul castelului bătu ora nouă, simți cum cineva îl apucă de mînă. Se trase îndărăt, vrînd să se smulgă din strînsoare. Dar care nu-i fu mirarea cînd auzi glasul soției sale șoptind :

— Taci ! Nu vorbi...

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el încet.

— Ssst ! Nu te mișca. Poate că nu ne-au auzit. Să ne întoarcem. Taci și urmează-mă !

Glasul era atît de poruncitor încît Lupin o urmă fără să mai întrebe nimic. Dar brusc, ea se opri.

— Repede ! Să fugim ! Vin după noi !

Fără să-i dea drumul de mînă, Angélique îl trase după ea pe o scurtătură și în cîteva clipe ajunseră la poarta castelului. Portarul îi salută respectos. După ce

trecu de el, Angélique își duse bărbatul în odaia unde locuise înainte de a se mărita.

— Intră, îl pofti ea.

În odaia mare și elegantă o așteptau două cameriste pe care le trimise la culcare. Aproape imediat cineva bătu la ușa vestibulului.

— Angélique !

— Dumneata ești, tată ? întrebă ea stăpînindu-și emoția.

— Da. Bărbatul tău e aici ?

— Da. De-abia ne-am întors dintr-o scurtă plimbare.

— Spune-i că vreau să-i vorbesc. Am ceva urgent de discutat cu el. Îl aștept în odaia mea.

— Bine tată, am să-l trimit.

Lupin se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Dacă vrea neapărat să-mi vorbească trebuie să mă duc...

Ea se așeză în dreptul ușii.

— N-ai să te duci. Tata nu e singur.

— Dar cine mai e cu el ?

— Vărul meu d'Emboise...

Urmă o tăcere. Lupin o privi plin de uimire, neînțelegînd comportarea soției sale. Apoi spuse :

— Aha, deci acel isteț d'Emboise a ajuns aici. Atunci totul a ieșit la iveală.

— Da, tata știe tot. Am auzit mai devreme discuția dintre ei.

— Bun ! Deci d'Emboise contra d'Emboise ! rîse Lupin. Numai că de data asta nu mă vor mai recunoaște !

Luă un șervet, îl udă în apă, îl dădu cu săpun și se șterse bine pe față ; după ce se demachie își schimbă și pieptănătura.

— Asta a fost, spuse el, apărînd în ochii soției sale așa cum îl văzuse aceasta în seara cînd îi pusese inelul în deget. Acum sînt gata să discut cu socrul meu.

— Unde vrei să te duci ? strigă Angélique speriată. Nu știi că vor să te ucidă ?

— Să mă ucidă ?

— Da, asta vor... Apoi îți vor îngropa cadavrul undeva și nimeni nu va mai ști nimic de dumneata.

— Din punctul lor de vedere poate că au dreptate. Dar vezi că dacă nu mă duc eu la ei vor veni ei la mine. Doar nu-ți închipui că ușa asta îi va opri.

— Taci și urmează-mă, spuse Angélique.

Apropiindu-se de dulapul greu cu oglindă îl împinse cu ușurință la o parte, căci aluneca pe niște mici rotile, ridică apoi o tapiserie veche și zise :

— Iată o altă ușă care n-a mai fost folosită de multă vreme. Tata știe că cheia s-a pierdut... Iat-o ! Descuie ușa ! Ai să vezi o scară care te va duce jos la piciorul turnului. Acolo n-ai decît să tragi zăvoarele celei de-a doua uși și ești liber.

Lupin rămase stupefiat. Abia acum înțelese noblețea sufletească a tinerei femei. Simți brusc un respect fără margini, remușcări tîrzii și un val de rușine îi năvăli în suflet.

— De ce mă salvezi ? întrebă el.

— Fiindcă în fața lui Dumnezeu ești bărbatul meu !

— Doamne, șopti el, cum am putut să mă port astfel ?

Ea îl privi cu ochii ei mari, catifelați și triști, ochii aceia de o neasemuită frumusețe pe care dacă-i vedeai nu-i mai puteai uita. Îl privi fără ură, fără mînie, fără repros, nu ca pe un răufăcător, ci ca pe omul care-i era soț și cu care se unise în fața lui Dumnezeu și la bine și la rău.

— Ah, ochii dumitale, ochii dumitale, murmură el umilit pînă în adîncul sufletului. În acea clipă avu brusc revelația a ceea ce se întîmplase în sufletul fetei aceleia bătrîne și romantioase. Întîlnirea ei ieșită din comun, întîlnirea cu un bărbat tînăr, frumos, întreprinzător, curajos întocmai ca și corsarii de pe vremuri, care venise s-o smulgă din mediul tern în care trăia, să-i pună într-o seară un inel de logodnă în deget și apoi s-o ducă — cu toate riscurile — în fața altarului... Ochii atît de puri, de luminoși, de mîngîietori ai Angéliquei îi sfîșiară sufletul.

— Iartă-mă, strigă el pierdut, sărutîndu-i mîinile, iartă-mă... Ți-am stricat viața...

— Dimpotrivă, spuse ea, mi-ai arătat adevăratul drum spre care trebuie să mă îndrept... Și acum, du-te... Deschizîndu-i ușa, îl lăsă să plece.

După o lună, Angélique de Sarzeau-Vendôme, prințesă de Bourbon-Condé, se călugări sub numele de sora Marie-Auguste, intrînd pentru totdeauna la mănăstirea călugărițelor dominicane. În ziua ceremoniei, starețа mănăstirii primi un plic mare, pecetluit și o scrisoare...

Scrisoarea conținea doar atît: *„Pentru săracii sorei Marie-Auguste"*.

În plic se aflau cinci sute de mii de franci.

JOCUL SOARELUI

Era în epoca în care Arsène Lupin, deși cunoscut, nu apucase să trăiască încă marile sale aventuri care l-au făcut celebru.

— Povestește-mi ceva din viața ta, l-am rugat.

— Ce să-ți povestesc ? Îmi cunoști foarte bine viața. Cunoști și enigma celor trei tablouri din *Semnul umbrei* și povestea cu *Verigheta schimbată* și mai ales acea poveste pusă la punct cu atîta meticulozitate, cunoscută sub numele de *Édith cea cu gît de lebădă*.

— Totuși, te rog mult...

Cum el tăcea, am repetat rugămintea. Dar spre stupoarea mea a replicat :

— Ia un creion și o hîrtie și scrie...

L-am ascultat, crezînd că o să-mi dicteze cîteva din paginile acelea pline de vervă și de fantezie pe care le citeai cu sufletul la gură.

— Ești gata ? m-a întrebat.

— Gata, am răspuns.

— Atunci scrie : 13,1, 9, 1, 12, 5, 19

— Cum ?

— Taci și scrie ce ți-am spus.

Stătea întins pe divan, uitîndu-se pe fereastra deschisă și ținînd între degete o țigară.

— Mai scrie, zise el, 20, 17, 5, 2, 22... 9, 5.

Era nebun ? L-am privit cu atenție și am observat că nu mai avea aceeași privire indiferentă ca mai înainte, că părea să urmărească ceva, ceva care-l captiva. Apoi îmi dictă din nou :

— 19, 1, 6, 22, 7, 9...

Pe fereastră nu se putea contempla decît o bucată de cer albastru spre dreapta și fațada casei de vizavi, fațada unei cladiri vechi ale cărei obloane erau închise ca de obicei. Nu exista nimic deosebit, nici un detaliu care să mi se pară nou față de cele pe care le știam de ani de zile.

— Scrie, zise Lupin, 4, 5, 16, 17, 9, 13, 5, 10...

Și iată că brusc, am înțeles, sau mai curînd am crezut că înțeleg. Căci cum ai fi putut crede că un om ca Lupin, atît de serios în fond sub masca lui ironică, își putea pierde timpul cu niște copilării? Și totuși asta făcea! Număra reflexele intermitente ale unei raze de soare care juca pe fațada înnegrită de vreme a casei de vizavi, cam în dreptul etajului al doilea.

— 4,9, îmi dictă Lupin.

— Și 5 am adăugat eu.

— Aha, ai observat și tu? Se aplecă pe fereastră, uitîndu-se ca să vadă din ce parte venea raza. Apoi se întinse din nou pe divan, spunînd:

— Acum e rîndul tău să numeri.

L-am ascultat cu atît mai mult cu cît lucrul mi se părea destul de curios. Nu-mi puteam explica regularitatea acelor semnale luminoase care se succedau cu regularitatea unui far, pe fațada cenușie a casei. Probabil că proveneau din casa aflată alături de noi, pentru că soarele intra atunci pieziș pe ferestrele mele. Ai fi spus că cineva închidea și deschidea mereu o fereastră sau mai curînd se amuza manevrînd o oglindă.

— O fi vreun copil care se joacă, am spus puțin agasat de ocupația stupidă pe care mi-o impusese Lupin

— Taci și numără, mi-a zis Lupin. Apoi după o pauză m-a întrebat:

— Ei, ce faci? Te-ai oprit?

— Nu, cred că s-a terminat... De vreo zece minute nu mai apare nimic... Părerea mea e că ne-am pierdut timpul.

Fără să se deranjeze de pe divan, Lupin replică:

— Fii drăguț, amice, și înlocuiește fiecare cifră cu litera din alfabet care corespunde numărului respectiv. De pildă 1 îl însemni cu A, 2 cu B și așa mai departe.

— Dar mi se pare caraghios.

— Sigur, dar există atîtea lucruri caraghioase în viață... Așa că unul în plus nu mai contează.

M-am resemnat și am început să notez literele : MAI ALES... M-am întrerupt mirat.

— Un cuvînt ! am strigat. Iată că s-a format un cuvînt !

— Continuă dragul meu.

Am continuat și literele următoare au alcătuit alte cuvinte ; spre marea mea mirare, la un moment dat a apărut o frază întreagă.

— Gata ? m-a întrebat Lupin.

— Gata dar sînt și greșeli de ortografie...

— Nu te ocupa de asta, te rog, zise Lupin. Acum citește rar fraza care ți-a ieșit.

Am citit acea frază neterminată așa cum s-a alcătuit singură : *„Mai ales trebuie să fugi de primejdie evită atacul nu înfrunta forța inamică decît cu cea mai mare prudență și...“*

Am început să rîd.

— Și iată, s-a făcut lumină ! Sîntem orbiți de atîta lumină ! Lupin se ridică de pe divan fără să scoată o vorbă și luă în mînă foaia de hîrtie. Mai tîrziu mi-am adus aminte că fără să vreau mi-am aruncat ochii spre pendulă și că era cinci și optsprezece minute. După o vreme Lupin puse foaia de hîrtie pe masă rostind :

— Gata, știu despre ce este vorba ! În clipa aceea pendula bătu cinci și jumătate.

— Cum, ai reușit să afli adevărul în numai douăsprezece minute ?

După ce făcu doi, trei pași prin odaie, aprinzîndu-și o țigară, zise :

— Fii atît de drăguț, cheamă-l la telefon pe baronul Repstein și spune-i că diseară la ora zece voi fi la el.

— Baronul Repstein ? am întrebat. Ăsta nu e bărbatul faimoasei baroane, care a...

— Ba da.

— Serios ?

— Cît se poate de serios.

Am luat cartea de telefon, am căutat numărul baronului și tocmai cînd mă pregăteam să dau telefon, Lupin m-a oprit.

— Nu, stai puțin, așteaptă... Deocamdată mă preocupă cu totul altceva... De ce fraza asta a rămas neterminată?

Luindu-și imediat pălăria și bastonul, mi-a spus:

— Hai să mergem... Dacă nu mă înșel e vorba de o afacere care cere o intervenție imediată și drept să-ți spun nu prea cred să mă înșel.

— Bănuiești ceva? Te bazezi pe vreun fapt?

— Pînă acum, pe nimic. Știu și eu ce știe toată lumea. Baronul Repstein, mare financiar și sportmen, a cărui iapă Etna, a cîștigat anul acesta derbiul de la Epsom și Marele Premiu de la Longchamp; baronul Repstein a fost victima soției sale, care soție — foarte cunoscută pentru părul ei blond, toaletele și luxul său exorbitant — a fugit în urmă cu cincisprezece zile luînd cu ea trei milioane de franci și o colecție de bijuterii rare — diamante, perle, rubine — pe care i-a încredințat-o prințesa de Berny și pe care ea urma să i-o cumpere. Timp de două săptămîni baroana a fost urmărită prin Franța și prin Europa, lucru ușor de făcut întrucît baroana semăna peste tot bani și unele bijuterii. Dar de cîte ori erau gata să pună mîna pe ea, o scăpau. Chiar alaltăieri, în Belgia, reputatul nostru comisar Ganimard, a prins într-un mare hotel, o călătoare care semăna leit cu baroana. Din păcate s-a dovedit a fi vorba de o demimondenă notorie, Nelly Darbel. Cît despre baroană, nici urmă. La rîndul lui, baronul Repstein oferă o primă de o sută de mii de franci celui care îi va găsi soția. Banii au fost depuși la biroul unui notar. În plus, pentru a o recompensa pe prințesa de Berny, baronul și-a vîndut caii de curse, mobila din bulevardul Haussmann și castelul din Roquencourt.

— Mîine spun ziarele, prințesa își va primi banii, am adăugat eu. Numai că nu văd ce legătură există între povestea asta pe care mi-ai relatat-o pe scurt și fraza enigmatică descoperită de noi...

Lupin nu cadadixi să răspundă. Am mers pe strada pe care locuiam, poate o sută de metri. Lupin s-a oprit brusc, s-a dat îndărăt și a început să examineze un imobil vechi unde probabil că locuiau mai mulți locatari.

— După calculele mele, îmi spuse el, cred că de aici au plecat semnalele luminoase ; uite, de la fereastra asta deschisă.

— Cea de la etajul al treilea ?

— Da.

Se îndreptă spre portăreasă și o întrebă :

— Fii drăguță și spune-mi, care dintre locatarii din acest imobil este în relații cu baronul Repstein ?

— Cum adică ? A da, strigă femeia. Domnul Lavernoux care e secretarul și intendentul baronului. Eu sînt cea care îi fac curat.

— Aș putea să-l văd ?

— Să-l vedeți ? Dar e bolnav, sărmanul de el.

— Bolnav ?

— Da. De cincisprezece zile.. De cînd cu aventura baroanei.

A doua zi s-a întors acasă și s-a vîrît în pat.

— Dar se mai scoală din cînd în cînd ?

— Ei uite, asta nu știu...

— Cum adică nu știi ?

— Păi doctorul mi-a interzis să intru în camera sa. Mi-a luat și cheia. Vine el însuși să-l îngrijească de două, trei ori pe zi. Iată-l, chiar acum iese din casă... Bătrînul acela cu barbă căruntă și cu ochelari. Hei, încotro te duci, domnule ?

— Urc la Lavernoux. Condu-mă ! spuse Lupin care o apucase înainte pe scară. Unde ai zis că e ? La etajul trei ?

— Da, dar mi s-a interzis, gemu femeia, urmîndu-l. Și apoi n-am cheia fiindcă doctorul...

Urcară unul după altul, cele trei etaje. Lupin scoase din buzunar un speraclu și în ciuda protestelor femeii, îl introduse în broască. Ușa se deschise imediat iar noi

intrarăm. La capătul unei odăi întunecoase, se zărea în lumina ce se strecura prin ușa deschisă, cadavrul lui Lavernoux. Lupin se năpusti spre el apoi spuse : — Prea tîrziu !

Portăreasa căzu în genunchi, pe jumătate leșinată. Uitîndu-mă mai bine la el am văzut un om cu o față foarte palidă, foarte slabă, ai cărui ochi păstraseră o expresie de spaimă cumplită și a cărui gură înțepenise într-un rictus înfricoșător.

— E mort, zise Lupin după un examen rapid.

— Dar cum ? Nu văd nici o picătură de sînge !

— Ba da, răspunse Lupin arătînd spre piept ; prin cămașa întredeschisă, uite cîteva picături de sînge. Vezi ? Cu o mînă l-a strîns de gît iar cu cealaltă l-a înțepat în inimă. Spun „înțepat" fiindcă rana e imperceptibilă. Cred că a fost făcută cu un ac foarte lung.

Am privit în jos, în jurul cadavrului dar n-am văzut nimic care să ne atragă atenția, nimic decît o oglinjoară de buzunar cu care Lavernoux făcuse să joace razele soarelui pe zidul cenușiu al casei de pe partea cealaltă a străzii. Cum portăreasa începuse a plînge și a striga după ajutor, Lupin o zgîlții de braț, spunîndu-i :

— Taci, femeie și ascultă-mă. Vom chema imediat poliția. Dar mai întîi spune-mi, nu-i așa, că Lavernoux avea un prieten care stătea pe strada asta ?

— Da, răspunse femeia.

— Un prieten cu care se întîlnea în fiecare seară într-o cafenea și cu care citea ziarele...

— Da.

— Numele lui ?

— Domnul Dulâtre.

— Adresa ?

— Pe strada asta, la numărul 92.

— Încă o întrebare : medicul acela bătrîn, cu barbă și cu ochelari, despre care mi-ai vorbit, venea demult la Lavernoux ?

— Nu, nu-l cunosc. A venit începînd din seara în care s-a îmbolnăvit Lavernoux.

Fără să mai întrebe nimic, Lupin m-a tras după el, a coborît în grabă scările și odată în stradă s-a oprit în fața casei cu numărul 92, adică cu patru numere mai încolo de unde stăteam eu. Casa era mică, scundă, iar parterul era ocupat de un negustor de vinuri, care-și fuma țigara în pragul ușii. Lupin l-a întrebat dacă domnul Dulâtre era acasă.

— Domnul Dulâtre e plecat, a răspuns negustorul. Cam de vreo jumătate de oră. Părea foarte grăbit și a luat o mașină fapt pe care nu-l obișnuiește.

— Și nu știți cumva...

— Unde s-a dus ? Ba da, fiindcă i-a strigat șoferului destul de tare, adresa : „La prefectura de poliție !".

Lupin caută și el un taxi, apoi se răzgîndi și zise :

— N-are rost ! Mi-a luat-o cu mult înainte !

L-a întrebat apoi pe negustor dacă nu mai venise cineva după plecarea domnului Dulâtre.

— Ba da, un domn în vîrstă, cu barbă și cu ochelari care a urcat pînă la apartamentul domnului Dulâtre, a sunat îndelung la ușă apoi a plecat.

— Vă mulțumesc, domnule, a zis Lupin salutînd.

A început să meargă fără să se grăbească, fără să-mi adreseze vreun cuvînt, părînd foarte preocupat. După un timp a spus :

— E vorba de o treabă care necesită mai mult intuiție decît reflecție. Dar merită osteneala să te ocupi de ea.

Cînd am ajuns pe bulevard, Lupin a intrat într-un cabinet de lectură și a cercetat îndelung ziarele din ultimile cincisprezece zile. Din cînd în cînd murmura : „Da, da... sigur, nu e decît o ipoteză dar ea explică totul. Iar o ipoteză care dă răspuns la toate întrebările nu-i departe de a fi un adevăr".

Făcîndu-se seară, am luat masa într-un mic restaurant și am obsevat cum încet, încet chipul lui Lupin se însuflețea. Își regăsise cheful de viață. Cît timp ne-am plimbat pe bulevardul Haussmann, îndreptîndu-ne spre locuința baronului Repstein, Lupin redevenise cel dintot-

deauna : gata de a acționa și de a cîștiga bătălia. Baronul locuia între Courcelle și Faubourg Saint-Honoré, într-o casă mare, cu trei etaje, a cărei față era împodobită cu coloane și cariatide.

— Stop ! zise Lupin.

— Ce s-a întîmplat ?

— Încă o dovadă care-mi confirmă ipoteza.

— Ce dovadă ? Eu nu văd nimic...

— Văd eu și asta e de-ajuns.

Ridicîndu-și gulerul hainei și lăsîndu-și în jos borurile moi ale pălăriei, îmi spuse :

— Lupta va fi crîncenă. Du-te și te culcă, dragul meu. Mîine îți voi povesti ce-am făcut... dacă nu cumva treaba asta mă va costa viața !

— Cum ?

— Ei, risc foarte mult. Mai întîi arestarea mea, ceea ce nu înseamnă mai nimic. Apoi moartea, ceea ce e cît se poate de rău. Doar dacă...

Mă apucă cu putere de umăr.

— Mai există însă ceva pentru care merită să risc. Dacă reușesc, voi vîrî în buzunar două milioane. Du-te și te culcă. Noapte bună, prietene !

După trei minute — vă spun și eu ce mi-a spus Lupin a doua zi — după trei minute deci, Lupin suna la ușa baronului Repstein.

— Domnul baron este acasă ?

— Da, răspunse servitorul cercetîndu-l pe intrus, dar domnul baron nu mai primește pe nimeni la ora asta.

— Domnul baron, știe că intendentul său Lavernoux a fost ucis ?

— Sigur.

— Ei bine, du-te și spune-i domnului baron că trebuie să discut cu el în legătură cu acest asasinat și că nu mai avem nici un minut de pierdut.

Imediat se auzi o voce de la etaj :

— Lasă-l să intre, Antoine !

În urma acestui ordin, servitorul îl conduse pe Lupin la primul etaj. În pragul ușii deschise, stătea un bărbat

pe care Lupin îl recunoscu după fotografiile apărute în ziare, a fi baronul Repstein, soțul faimoasei baroane și proprietarul Etnei, iapa celebră a anului.

Era un bărbat foarte înalt, cu umeri solizi ; fața, în întregime rasă, era plăcută, aproape surîzătoare dacă acea expresie n-ar fi fost atenuată de tristețea ochilor. Era îmbrăcat într-un costum de o croială impecabilă, avea o jiletcă de catifea maro iar în cravată purta înfiptă o perlă foarte mare pe care musafirul o socotea de o valoare considerabilă.

Îl pofti pe Lupin în cabinetul său de lucru, o odaie vastă, cu trei ferestre mari, în care se aflau o bibliotecă, un birou în stil american, scaune de piele și o casă de bani. Apoi cu o grabă vădită îl întrebă pe Lupin :

— Ai aflat ceva nou, domnule ?

— Da, domnule baron.

— Relativ la asasinarea bietului Lavernoux ?

— Da, domnule baron, ba chiar și relativ la baroană.

— E cu putință ? Spune-mi repede, vreau să știu...

Împinse un scaun spre Lupin pe care acesta se așeză. Apoi începu :

— Domnule baron, circumstanțele sînt grave. Așa că voi fi scurt. Cînd Lavernoux — care de cincisprezece zile era ținut închis de către doctorul său — a izbutit, cum să vă spun, să dezvăluie cu ajutorul unei mici oglinzi, ceva din toată afacerea asta, m-am pus pe treabă. Din păcate Lavernoux, surprins în timp ce transmitea acele semnale luminoase cu oglinda, a fost asasinat.

— De cine, Dumnezeule, de cine ?

— De către doctorul său.

— Numele doctorului ?

— Nu-l știu. Dar unul dintre prietenii săi — Dulâtre — cu care tocmai comunica, precis că-l știe și trebuie să mai cunoască și sensul exact și complet al acelei comunicări, fiindcă fără a-i mai aștepta sfîrșitul, a sărit în primul taxi și nu s-a oprit decît la Prefectura de Poliție.

— De ce, de ce ? Și care e rezultatul acelui demers ?

— Rezultatul, domnule baron este că locuința dumitale e înconjurată de doisprezece agenți care se plimbă pe sub ferestre. De îndată ce se va lumina de ziuă, vor intra în casă în numele legii, și-l vor aresta pe vinovat.

— Cum ? Asasinul lui Lavernoux se ascunde în casa mea ? E cumva vreunul dintre servitorii mei ? Dar nu, pentru că dumneata vorbești de un doctor.

— Vreau să vă spun, domnule baron, că Dulâtre nu știe că prietenul său a fost asasinat și că s-a dus la poliție pentru cu totul altceva.

— Pentru ce anume ?

— Pentru dispariția doamnei baroane al cărei secret îl știa de la Lavernoux.

— Cum ? Au găsit-o în sfîrșit pe baroană ? Unde se află ? S-au găsit și banii pe care mi i-a luat ?

Baronul Repstein părea pradă unei surescitări nemaipomenite. Ridicîndu-se spuse :

— Mergi pînă la capăt, domnule ! N-am răbdare să mai aștept !

— Da, dar știți... explicația devine mai dificilă... fiindcă plecăm din puncte de vedere diferite...

— Nu înțeleg.

— Ar trebui totuși să pricepeți, domnule baron. Să spunem — mă refer la ceea ce au scris ziarele — că baroana Repstein cunoștea secretul tuturor afacerilor dumneavoastră și că putea nu numai să deschidă această casă de bani dar și pe cea a Creditului lyonez unde v-ați închis toate valorile.

— Da.

— Or, acum cincisprezece zile, în vreme ce dumneavoastră erați la club, baroana Repstein, care cunoștea toate aceste valori fără ca dumneavoastră să știți, a ieșit din casă cu o geantă de voiaj în care se aflau banii dumneavoastră precum și toate bijuteriile prințesei de Berny.

— Da.

— Și după aceea n-ați mai văzut-o.

— Nu.

— Ei bine, există un motiv temeinic pentru care n-ați mai văzut-o.

— Care ?

— Pentru că baroana Repstein a fost asasinată.

— Baroana asasinată ? Fugi de-aici, domnule ! Cred că ești nebun !

— Asasinată și după toate probabilitățile chiar în seara aceea.

— Îți repet că ești nebun. Dacă a fost asasinată atunci cum a putut fi văzută în diverse locuri ?

— A fost urmărită o altă femeie.

— Ce femeie ?

— Logodnica asasinului.

— Și cine-i acest asasin ?

— Același care — știind că Lavernoux prin funcția pe care o ocupa aici cunoștea adevărul — l-a silit să tacă iar cînd l-a surprins trimițînd acele semnale luminoase, l-a ucis.

— Atunci, doctorul e criminalul !

— Da.

— Dar cine e, domnule, acest doctor ? Acest geniu al răului, acea ființă infernală care apare și dispare, care ucide din umbră și pe care nimeni nu-l bănuiește ?

— Chiar nu ghiciți ?

— Nu.

— Și chiar ați vrea să știți ?

— Ei na, sigur că vreau ! Se află în casa asta ?

— Da.

— Cine este ?

— Dumneata, domnule baron !

Nu trecuseră nici zece minute de cînd Lupin se afla în fața baronului și duelul și începuse. Acuzația era directă, violentă, implacabilă. Lupin continuă : — Dumneata, domnule, împodobit cu o barbă falsă și cu o pereche de ochelari, gîrbovit ca un om bătrîn. Pe scurt, dumneata, baroane Repstein, ți-ai ucis soția și ai mîncat milioanele cu o altă femeie cu care erai încurcat, apoi l-ai omorît și pe sărmanul Lavernoux ca să scapi de un martor incomod.

Baronul uitîndu-se la Lupin ca la un smintit, nu zise nimic. Se ridică încet de pe scaun și sună. Cînd servitorul își făcu apariția, el îi zise :

— Antoine, poți să te duci să te culci. Îl voi conduce eu pe domnul.

— Să sting luminile, domnule ?

— Lasă aprins doar în vestibul.

După ce Antoine se retrase, baronul scoase din birou un revolver, îl vîrî în buzunar și spuse foarte calm :

— Te rog să scuzi, domnule, această mică precauție pe care mă văd obligat s-o iau în cazul în care aș vedea că am de-a face cu un nebun. Dar nu, dumneata nu ești nebun. Ai venit aici cu un scop pe care nu mi-l explic și ai aruncat asupra mea o acuzație atît de stupefiantă încît, uite, mor de curiozitate să-i cunosc rațiunea.

Avea o voce blîndă, emoționată iar ochii triști păreau că-i sînt scăldați în lacrimi. Lupin tremură. Oare să se fi înșelat ? Ipoteza pe care i-o sugerase intuiția lui să fi fost falsă ? Dar un amănunt îi atrase brusc atenția. Prin răscroiala jiletcii văzu acul înfipt în cravata baronului și se miră de lungimea lui neobișnuită. În plus tija de aur era triunghiulară și alcătuia un fel de pumnal subțire, foarte fin, foarte delicat, dar de temut în mîna unui expert. Și Lupin nu se mai îndoi că acul, împodobit cu acea perlă magnifică, fusese arma care străpunsese inima lui Lavernoux. Murmură :

— Ești puternic, domnule baron !

Celălalt tăcu, mereu grav, mereu trist, așteptînd explicațiile la care avea dreptul. Această atitudine impasibilă îl tulbură pe Lupin.

— Da, domnule, baroana n-a făcut decît să-ți execute ordinele. A împrumutat bijuteriile prințesei, chipurile, ca să le cumpere. Persoana care a ieșit din această casă cu un sac de voiaj în mînă nu era soția dumitale, ci complicea, amanta dumitale care s-a lăsat urmărită de bunăvoie prin Europa de către comisarul Ganimard. Sigur, trebuie să recunosc că toată această combinație a fost foarte bine gîndită. Ce riscă această femeie din moment

ce toți o caută pe baroană și nu pe ea ? Și apoi cum să n-o cauți pe baroană din moment ce dumneata ai făgăduit un premiu de o sută de mii de franci celui care-ți va găsi soția ? O sută de mii de franci depuși la un notar ! Ce lovitură de maestru ! Banii ăștia au luat ochii poliției. Cineva care depune o sută de mii de franci la un notar, e un om fără pată. Și toți s-au năpustit după baroană, lăsîndu-te să-ți faci liniștit micile dumitale treburi : să-ți vinzi caii de curse, casa, mobilele și să-ți pregătești fuga. Dumnezeule, cîtă perfidie !

Calm, baronul se apropie de Lupin și-l întrebă :

— Cine ești dumneata ?

Lupin izbucni în rîs.

— Crezi că prezintă vreun interes ? Să spunem că sînt trimisul destinului și că am ieșit din umbră ca să-ți vin de hac sau, strigă el, ca să te salvez, baroane. Ascultă-mă. Cele trei milioane ale baroanei, aproape toate bijuteriile prințesei, banii pe care i-ai încasat astăzi după ce ți-ai vîndut caii și mobilele, totul, absolut totul, se află acolo, în casa de bani. Fuga ta e pregătită. Iată în spatele acelei draperii ți se vede valiza. Hîrtiile din biroul tău sînt în ordine. În noaptea asta vrei s-o ștergi englezește. Deghizat, devenit de nerecunoscut, te vei întîlni cu iubita ta, cea pentru care ai ucis doi oameni : Nelly Darbel pe care Ganimard o arestase în Belgia. Un singur obstacol neprevăzut : poliția, cei doisprezece agenți pe care revelațiile lui Dulâtre i-a adus încoace și i-a postat în jurul casei. Ei bine, eu te pot salva. Un simplu telefon și pe la trei noaptea, douăzeci dintre prietenii mei vor fi aici înlăturînd obstacolul, făcîndu-i inofensivi pe cei doisprezece agenți. Nu-ți cer în schimb decît un fleac : să împărțim bijuteriile și banii. Ei, ce zici ?

— Încep să înțeleg, spuse încet baronul. E vorba de un șantaj.

— Șantaj sau nu, zi-i cum vrei, dar va trebui să faci ce-ți spun. Banii sau viața, domnule baron ! Și să știi că eu nu mă tem de poliție.

Făcînd o mișcare bruscă, baronul prinse revolverul și trase. Dar Lupin se așteptase la acest atac de îndată ce l văzuse pe baron schimbîndu-se la față. Chipul său căpătase o expresie feroce, aproape bestială care vestea furia atîta vreme reținută. Baronul trase de două ori ; Lupin se trînti fulgerător pe podea și-l apucă pe agresor de picioare făcîndu-l să se clatine. Dar cu puțin efort, Repstein reuși să se elibereze. Acum cei doi se angajară într-o luptă corp la corp. Dar iată că Lupin simți brusc o înțepătură dureroasă în piept.

— Aha, canalie, vrei să mă omori și pe mine ca pe Lavernoux ? Cu acul de la cravată ?

Întorcîndu-se, izbuti să-l apuce pe baron de gît, trîntindu-l la pămînt.

— Ticălosule ! Și cînd te gîndești că, cu mutra ta nevinovată era cît pe-aci să mă înșeli și să te cred om de treabă.

Și cum celălalt continua să se zbată, opunînd încă rezistență, Lupin îi trînti un pumn formidabil în bărbie și încă unul în stomac lăsîndu-l lat pe podea. Apoi începu să-i cerceteze buzunarele ; găsi un mănunchi de chei și după ce se asigură că valiza ascunsă după draperie, nu conținea nici bani, nici bijuterii, se îndreptă către casa de bani. Dar în clipa aceea auzi zgomot jos, în stradă. Înțelese imediat ce se întîmplase. Agenții de poliție, auzind cele două focuri de revolver băteau în poartă fără să mai aștepte ivirea zorilor. „Ei drăcie, își zise Lupin, au apărut exact în clipa în care aș fi putut pune mîna pe rodul strădaniilor mele. Totuși, să încercăm ! Ce cifru o fi avînd casa de bani ?“ Continuă să se gîndească, în timp ce jos, în stradă, se auzeau pașii impacientați ai polițiștilor. Răsuci de două ori cheia în ușa de la anticameră apoi se întoarse la casa de fier. Avea patru broaște, deci era cu cifru. Cu o răbdare și cu un calm supraomenesc, încercă o cheie, apoi încă una apoi pe a treia. În sfîrșit, cea de-a patra se potrivi. „Deci cifrul a fost bun ! șopti Lupin. Hai Sesam, deschide-te !“. Dar cînd ușa se deschise, Lupin făcu un salt și sări îngrozit înapoi. Picioa-

rele începură să-i tremure. Cheile îi zdrăngăniră în mînă și timp de douăzeci, treizeci de secunde, cu toate soneriile care țîrîiau și cu tot vacarmul pe care-l făceau polițiștii jos, el contemplă acest spectacol abominabil : un trup de femeie, pe jumătate despuiat, îndoit în două, înghesuit în casa de bani, întocmai ca un pachet.

— O, baron ticălos... murmură Lupin.

Venindu-și în fire îl mai pocni pe asasin încă o dată peste mutra lui scîrboasă apoi se retrase exact în momentul în care agenții ocupaseră parterul.

În timpul discuției cu baronul, observase că acesta era din cale afară de calm, ceea ce însemna că trebuia să mai fi existat pe undeva o ieșire secretă pe unde urma să se strecoare ca să scape de agenți. Altfel, cînd își știa casa înconjurată de poliție i-ar mai fi ars să stea de vorbă cu musafirul său nepoftit ?

Lupin trecu într-o cameră alăturată care dădea în grădină. În clipa în care polițiștii intrară în casă, el sări în balcon și de acolo se lăsă să alunece pe burlan pînă jos. Apoi dădu un ocol grădinii. În față se afla un zid acoperit cu copaci ; trecînd printre ei zări o portiță pe care o descuie cu una din cheile luate de la baron. De acolo nu avu de străbătut decît o curticică, de trecut prin camerele goale ale unui pavilion și după cîteva minute se afla în Faubourg Saint-Honoré. Bineînțeles că așa cum prevăzuse, poliția nu depistase acea ieșire.

— Ei bine, ce părere ai despre baronul Repstein ? mă întrebă Lupin după ce-mi povesti toate aceste amănunte. Ce personaj ticălos ! Ca să vezi cum te pot înșela uneori aparențele. Căci ți-o jur, prietene, avea mutra celui mai cinstit și mai de treabă om.

— Și cu milioanele cum a rămas ?

— Erau în casa de bani. Sînt acolo și acum. Dar, mă crezi sau nu, nu m-am putut atinge de ele. Prea miroseau urît. Da, dragul meu ! Miroseau a coșciug, a crimă, a mort. N-aș fi putut pune mîna pe acei bani nici dacă m-ar

fi bătut careva. Singurul lucru cu care m-am ales e acul ăsta de cravată. Perla valorează pe puțin cincizeci de mii de franci.

— Bun ! Și cele patru litere care alcătuiau cifrul casei de bani ? Cum le-ai descoperit ?

— Din greșelile de ortografie pe care susținea că le făcuse bietul Lavernoux cînd transmisese acele semnale luminoase.

— A, da, ți-am spus că existau și greșeli de ortografie...

— Cum puteai crede că secretarul și intendentul unui baron putea face greșeli de ortografie ? Că avea să scrie *fuire* cu e la coadă, *ataque* cu un singur t, *enemies* cu un singur n și *prudance* cu a în loc de e ? Am reunit cele patru litere și am obținut cuvîntul ETNA, numele faimoasei sale iepe.

— Și acest cuvînt ți-a fost de-ajuns ca să pornești la atac ?

— Ei drăcie ! A fost de-ajuns să mă pună pe urmele baronului Repstein, posesorul calului. Pe urmă mi-am dat seama că Lavernoux fusese ucis fiindcă știa ce se află în casa de bani ; apoi mi-a folosit ca să formez cifrul datorită căruia am putut deschide acel seif.

— Ca să vezi cît a fost de simplu, am zis.

— Foarte simplu. Și întîmplarea dovedește o dată în plus, că în astfel de situații ceea ce contează e intuiția, intuiția și evident inteligența...

Și Arsène, slavă Domnului, era înzestrat din belșug și cu una și cu cealaltă.

EȘARFA DE MĂTASE PURPURIE

În dimineața aceea, ieșind din casă la ora obișnuită pentru a se duce la Palatul de Justiție, comisarul de poliție Ganimard observă un individ care mergea înaintea lui pe strada Pergolèse și care făcea o treabă ciudată. La fiecare cincizeci-șaizeci de pași, omul — jerpelit îmbrăcat și pe cap cu o pălărie de pai deși era luna noiembrie — se tot apleca și punea pe furiș, la marginea trotuarului, cîte o bucată de coajă de portocală. Simplă manie, distracție puerilă ?

Ganimard, unul dintre acei observatori plini de perspicacitate, cărora nu le scapă nimic și care nu se liniștesc decît atunci cînd cunosc motivul unor fapte ce li se par ieșite din comun, începu a-l urmări. Cînd omul o luă la dreapta pe Grand-Armée, Ganimard îl văzu schimbînd niște semne cu un puști de vreo doisprezece ani, care mergea pe partea stîngă a străzii. După douăzeci de metri, individul se aplecă și prefăcîndu-se că-și leagă șiretul la pantofi puse pe trotuar o altă coajă de portocală. În acel moment, băiatul i se alătură și cu o bucată de cretă făcu o cruce mică pe casa în dreptul căreia se afla coaja de portocală.

Cele două personaje își continuară astfel plimbarea, unul punînd coji de portocală pe trotuar, celălalt însemnînd cu cruciulițe diverse case. „Ce naiba pun la cale ăștia doi ?“ se întrebă Ganimard.

„Ăștia doi“ coborîră pe Friedland și apoi ajunseră în Faubourg Saint-Honoré fără să se mai producă ceva deosebit. În piața Beauvau omul șovăi, apoi părînd a se decide

porni drept spre Ministerul de Interne, unde prefăcîndu-se că-și ridică manșeta pantalonului lăsă jos o bucățică de coajă de portocală.

Băiatul, simulînd că alunecă, desenă repede, pe trotuar, o cruce cu creta. „Oare ce să însemne toată comedia asta ?“ se întrebă intrigat Ganimard. Fu cît pe-aci să pună mîna pe cei „doi clienți“ și să-i ia la întrebări.

Era însă mult prea dibaci pentru a săvîrși o asemenea stîngăcie. Dealtfel omul cu cojile de portocală își aprinsese o țigară iar puștiul scoțînd din buzunar un chiștoc se apropiase de el ca să-i ceară un foc. Cei doi schimbară cîteva cuvinte. Apoi băiatul îi întinse pe furiș omului, un revolver sau ceva care semăna a revolver.

Imediat după asta cei doi se întoarseră pe strada Surène și Ganimard — care nu-i scăpa din ochi chiar cu riscul de a fi observat — îi văzu intrînd pe sub portalul unei case vechi ale cărei obloane erau închise, în afară de cele de la etajul al treilea care era și ultimul.

Ganimard alergă grăbit după ei. Nimeri într-o curte mare unde în dreapta se afla firma unui pictor de clădiri iar în stînga casa unei scări. O luă la goană pe trepte cu atît mai nerăbdător cu cît sus îi auzi pe cei doi bătînd cu putere într-o ușă. Dar ajungînd la ultimul palier, culmea, găsi ușa larg deschisă.

Intră, trase cu urechea și părîndu-i-se că aude zgomot de luptă, se năpusti în odaia unde crezuse că aude zgomotul. Rămase însă foarte surprins să-i vadă pe omul cu cojile de portocale și pe băiatul cu creta, tîrînd niște scaune pe parchet.

În acel moment, dintr-o odaie vecină apăru un al treilea personaj. Era un bărbat tînăr, de douăzeci și opt-treizeci de ani, cu ochelari, îmbrăcat în halat de casă căptușit cu blană de astrahan, bărbat care avea aerul unui străin.

— Bună ziua, Ganimard, zise el vesel. Apoi adresîndu-se celor doi companioni, rosti : — Vă mulțumesc, dragii mei și felicitări pentru rezultatul obținut. Iată și răsplata făgăduită.

Le dădu o hîrtie de o sută de franci și-i conduse pînă la ușa pe care o închise în urma lor.

— Îți cer scuze, prietene, îi spuse el lui Ganimard, dar trebuia neapărat să-ți vorbesc. Îi întinse mîna și cum comisarul rămăsese uluit, cu chipul răvășit și mînios, bărbatul adăugă : — Nu poți pricepe și totuși trebuia să te văd urgent. Acum înțelegi ? Hai, nu fă mutra asta ! Dacă ți-aș fi scris sau dacă ți-aș fi telefonat n-ai fi venit, ori ai fi venit cu cel puțin un regiment de copoi după dumneata. Or eu trebuia să te văd singur. Atunci am imaginat povestea cu cei doi care trebuiau să semene coji de portocale și să deseneze cruciulițe cu creta. Ei bine, ce ai ? Pari cam răvășit... Sau te pomenești că nu m-ai recunoscut... Da, eu sînt, Arsène Lupin. Bunul și neprețuitul dumitale prieten !

— Brută, scrîșni Ganimard printre dinți.

Prefăcîndu-se că nu observă furia celuilalt, Lupin întrebă pe un ton afectuos :

— Ești supărat ? Din pricina afacerii Dugrival, nu-i așa ? Îmi pare rău ! Și eu care credeam că-ți va face plăcere ! „Ei, mi-am spus, bătrînul și rotofeiul Ganimard de cînd nu m-a mai văzut ! Cred că-mi va sări de gît de bucurie !"

În sfîrșit, Ganimard păru să-și revină din stupoare. Privi în jurul lui, se uită lung la Lupin și se întrebă dacă într-adevăr n-ar fi trebuit să-i sară de gît și să-l strangulеze fără nici o milă. Dar se stăpîni și luînd un scaun se așeză ca și cum s-ar fi hotărît brusc să-și asculte adversarul.

— Vorbește, zise el, dar nu bate cîmpii fiindcă mă grăbesc.

— Foarte bine, zise Lupin, să discutăm. N-am fi găsit nicăieri un colț mai liniștit. E un mic palat care aparține ducelui de Rochelaure și care mi-a închiriat acest etaj.

— Dă-i drumul, lasă trăncăneala, îl întrerupse Ganimard.

— Într-adevăr, am uitat că ești grăbit. Scuză-mă, voi fi cît se poate de scurt. O țigară ? Nu. Perfect ! Atunci nu fumez nici eu.

Așezîndu-se pe un scaun, Lupin începu :

— În 17 octombrie 1599, într-o zi frumoasă și caldă... Mă urmărești ? Deci în 17 octombrie 1599... Dar la urma urmei, de ce ar fi necesar să mă întorc înapoi, pînă în timpul domniei lui Henric al IV-lea ca să-ți vorbesc despre Pont-Neuf ? Socot că e de ajuns să știi că noaptea trecută, pe la ora unu, un luntraș care trecea pe sub ultimul arc al podului, pe partea stîngă, a auzit căzînd ceva pe punte, ceva care fusese aruncat de sus de pe pod și care trebuia să cadă în apă și nu pe puntea unui vas. Cățelul s-a năpustit asupra pachetului și cînd a ajuns și stăpînul, care se afla în partea ccalaltă a vasului, a văzut că potaia scutura cu botul ziarul în care fuseseră înfășurate cîteva lucruri. Le-a adunat de jos și a intrat cu ele în cabină ca să le cerceteze. Examinarea lor i s-a părut interesantă și cum acel om este prieten cu unul dintre prietenii mei, mi-a trimis acele lucruri mie. Iată-le.

Și i le arătă lui Ganimard, aranjate pe masă. Mai întîi rămășițele unui ziar sfîșiat. Apoi o călimară grea de cristal în jurul căreia era înfășurată o sfoară lungă. Pe urmă, mai erau un carton în care fuseseră niște prăjituri, un fragment de sticlă dintr-un monoclu spart și o bucată de mătase purpurie, care se isprăvea la capăt, cu un ciucure mare, de aceeași culoare.

— Acestea sînt toate piesele incriminate, amice zise Lupin. Sigur că problema ar fi fost ușor de rezolvat dacă am fi avut la dispoziție și celelalte obiecte pe care năbădăiosul cățel le-a risipit pe punte și probabil că au căzut în apă. Dar cu puțină logică și inteligență, s-ar putea trage o concluzie și numai din astea pe care le avem. Hm ? Ce părere ai ?

Ganimard nici nu se clinti. Ascultase sporovăiala lui Lupin dar nu socotea că era de demnitatea lui să răspundă.

— Văd că ne înțelegem cum nu se poate mai bine, continuă Lupin făcîndu-se că nu observă tăcerea comisarului. Am să rezum deci întreaga afacere, după piesele pe care le am în față. Ieri seară între orele nouă și douăsprezece, o domnișoară cu înfățișare excentrică a fost rănită cu un cuțit, apoi strînsă de gît pînă cînd și-a dat duhul, de către un bărbat foarte bine îmbrăcat, purtînd monoclu, aparținînd lumii curselor de cai și de la care demoazela tocmai primise un pachet cu trei merenguri și un ecler cu cremă de cafea...

Lupin își aprinse o țigară și apucîndu-l de mînă pe Ganimard, continuă : —Deci ieri seară între ora nouă (acest ziar are data de ieri și după cum vezi e un ziar de seară ; în plus, uite aici, o bucată din acele benzi galbene de hîrtie care se lipesc numai pe ziarele ce se trimit abonaților și care nu ajung la adresele acestora decît numai cu curierul de ora nouă) ; deci, după ora nouă, un domn bine îmbrăcat, dovadă această bucățică de sticlă provenind dintr-un monoclu care este un obiect eminamente aristocratic, a intrat într-o patiserie (iată cartonul în formă de cutie unde se mai vede încă puțină cremă de mereng și de ecler, care au fost aranjate cu dichis în cartonul ăsta). Cu pachetul în mînă, domnul cu monoclu s-a întîlnit cu tînăra persoană despre care bucata asta de eșarfă de un roșu aprins ne indică limpede că era o ființă cam excentrică. Întîlnind-o, pentru motive încă necunoscute, a lovit-o mai întîi cu un cuțit, apoi a strîns-o de gît cu eșarfa. Ia lupa, comisare, și vei vedea pe bucata asta de eșarfă urmele de un roșu mai închis care sînt pete de sînge căci criminalul și-a șters cuțitul cu ea, iar mai încolo urmele mîinii sale însîngerate.

Crima odată săvîrșită, criminalul nevrînd să lase semne, a scos din buzunar : 1. Ziarul la care este abonat și care este un ziar de curse al cărui titlu îți va fi ușor să-l afli. 2. Sfoara, care de fapt este o sfoară de bici (lucru ce-ți indică de asemenea că omul nostru este preocupat de cursele de cai).

Apoi, taie cu foarfeca (uite urmele tăierii de foarfece) partea curată din eșarfă lăsînd-o pe cealaltă, în

mod sigur, în mîinile crispate ale victimei. Așează apoi toate aceste obiecte în cartonul luat de la patiserie, le înfășoară în ziar și le aruncă în Sena, dar, din fericire, micul colet a aterizat pe puntea luntrașului. În pachet pusese și călimara asta grea de cristal ca să fie sigur că se va duce la fund. Ei, ce spui de toată povestea asta?

Ganimard continuă să tacă. Lupin începu să rîdă.

— Hai, nu mai fă mutra asta! M-aș fi ocupat eu de toată povestea, dar în clipa de față sînt mult prea prins de alte lucruri care mă interesează mai mult. Acum, cînd treaba este descurcată pe jumătate, poți s-o duci și singur la capăt. Dacă-ți dai un pic de osteneală, probabil vei descoperi și victima... Vreo dansatoare într-un cabaret. Pe de altă parte, există șansa ca ucigașul să locuiască pe lîngă Pont-Neuf, probabil pe malul stîng al Senei. În sfîrșit, ai aici toate piesele incriminante. Ți le fac cadou. Eu nu opresc decît bucata asta de eșarfă. Dacă vei avea nevoie să reconstitui întreaga eșarfă, adu-mi partea cealaltă, cea pe care justiția o va descoperi la gîtul victimei. Adu-mi-o fix peste o lună, adică în ziua de 28 decembrie, la ora 10. Fii sigur că mă vei găsi aici. Îți jur, amice, că toată povestea e scrioasă. A, uitasem un amănunt: cînd îl vei aresta pe tipul cu monoclu să fii atent fiindcă e stîngaci. Cu bine, dragă prietene, și noroc!

Lupin făcu o piruetă, ajunse la ușă și dispăru înainte ca Ganimard să se fi gîndit să ia vreo hotărîre. Comisarul se năpusti spre ușă dar constată că clanța, probabil datorită vreunui mecanism pe care nu-l cunoștea, se înțepenise.

I-au trebuit zece minute pentru a sparge broasca acelei uși și alte zece pentru cea a ușii din anticameră. Cînd a început să coboare cele trei etaje, Ganimard nu mai avea nici o nădejde că l-ar mai putea ajunge pe Lupin.

Tot gîndindu-se, povestea acelei eșarfe purpurii i se păru cam suspectă. Sigur, interesantă, dar n-o credea adevărată. Cîte din explicațiile atît de logice ale lui Lupin ar fi rezistat în fața unor cercetări minuțioase? „Nu, își

spuse Ganimard, totul n-a fost decît o glumă. O adunătură de supoziții și de ipoteze fără nici o bază. Degeaba, nu ține !"

Cînd ajunse pe Quai d'Orfèvres era absolut hotărît să considere întîmplarea ca nulă și neavenită. Urcînd în biroul său, unul dintre colegi îl întrebă :

— Ai fost la șef ?

— Nu.

— Te-a căutat mai adineauri.

— De ce ?

— A zis să te duci după el.

— Unde ?

— În strada Berne. E vorba de o crimă care a fost săvîrșită noaptea trecută.

— Da ? Și cine-i victima ?

— Nu știu prea bine. Se pare că o cîntăreață de cabaret.

— Ei, drăcia dracului ! murmură Ganimard.

După douăzeci de minute ieși din metrou și se îndreptă către strada Berne. Victima, cunoscută în lumea teatrelor de revistă sub poreclă de Jenny Safir, ocupa un apartament modest la etajul al doilea al unei case. Condus de agentul de poliție, comisarul trecu mai întîi prin două odăi, apoi intră în cea de-a treia unde se și aflau magistrații însărcinați cu ancheta, un medic legist precum și șeful Siguranței, domnul Dudouis.

Zărind cadavrul, Ganimard tresări. Pe divan zăcea o femeie tînără ale cărei mîini erau crispate pe o bucată de mătase roșie ! Umărul dezgolit purta urma a două lovituri de cuțit în jurul cărora sîngele se închegase. Fața convulsionată, aproape neagră, păstra pe ea expresia unei cumplite spaime.

Medicul legist care-și terminase examenul rosti :

— Primele concluzii sînt cît se poate de clare. Victima a fost lovită mai întîi de două ori, cu un cuțit și apoi strangulată. Moartea prin asfixie e vizibilă.

„Ei, drăcia dracului" mormăi Ganimard care-și amin-ti de cuvintele pe care i le spusese Lupin cînd vorbise despre crimă.

Judecătorul de instrucție obiectă :

— Totuși, pe gît nu se văd echimoze ...

— Strangularea, explică medicul, se pare că a fost făcută cu ajutorul acestei eșarfe de mătase pe care vic-tima o purta la gît și din care n-a mai rămas decît bucata asta de care s-a cramponat cu amîndouă mîinile pentru a se apăra ...

— Dar de ce n-a mai rămas decît bucata asta ? în-trebă judecătorul. Și unde-i cealaltă parte ?

— Cealaltă, probabil pătată de sînge, a fost luată de criminal Se vede foarte clar cum a fost tăiată cu o foar-fecă !

„Ei, drăcia dracului ! repetă pentru a treia oară Ga-nimard. Cum naiba a dedus Lupin toate acestea fără să fie de față ?"

— Și motivul crimei ? Văd că broaștele sînt sparte, dulapurile răscolite ... Ce-o fi căutat criminalul, dom-nule Dudouis ? întrebă din nou judecătorul.

Șeful Siguranței replică :

— Pot cel mult, să avansez o ipoteză care rezultă din declarațiile menajerei. Victima, al cărei talent de cîntă-reață era mediocru, dar care era cunoscută pentru fru-musețea ei, a făcut în urmă cu doi ani, o călătorie în Ru-sia de unde s-a întors cu un magnific safir pe care se pare că i l-a dăruit un personaj important de la Curtea țarului. Jenny Safir, cum a fost poreclită tînăra, începînd din ziua aceea, era foarte mîndră de acel dar deși, din prudență, nu-l purta. Nu e deci de presupus că mobilul crimei a fost acel superb safir ?

— Menajera nu cunoștea locul unde-l ascunsese vic-tima ?

— Nu, nimeni nu-l cunoștea. Și dezordinea din aceas-tă odaie dovedește că nici asasinul nu-l cunoștea.

Domnul Dudouis luîndu-l de o parte pe domnul Ganimard îi spuse :

— Ce-i cu dumneata ? Ai un aer cam ciudat ! Bănuieşti pe cineva ?

— Absolut pe nimeni, şefule.

— Cu atît mai rău. Avem nevoie de o lovitură de mare răsunet la Siguranţa Statului. S-au întîmplat mai multe crime de acest gen şi autorul lor încă n-a fost prins. De data asta ne trebuie vinovatul şi încă repede !

— Cam greu, şefule.

— Greu, negreu, trebuie ! Ascultă, Ganimard. După declaraţiile menajerei, Jenny Safir, primea cam de vreo lună, de îndată ce se întorcea de la teatru, deci pe la vreo zece şi jumătate seara pe un oarecare individ care rămînea pînă la miezul nopţii. „E un om de lume, pretindea Jenny Safir, vreau să mă mărit cu el." Acel „om de lume" îşi lua dealtfel toate precauţiile să nu fie văzut, ridicîndu-şi gulerul hainei şi lăsîndu-şi în jos borul pălăriei ori de cîte ori trecea prin faţa lojei portăresei. Iar Jenny, înainte de a sosi el, îi făcea întotdeauna vînt menajerei. Ei, pe individul asta trebuie neapărat să-l găsim !

— N-a lăsat nici o urmă ?

— Nici una. E clar că sîntem în prezenţa unui bărbat puternic care şi-a pregătit crima şi care a săvîrşit-o în aşa fel încît să fie sigur că nu va fi prins. Arestarea lui îţi dai seama că ne-ar face să creştem în ochii lumii. Aşa că contez pe dumneata, Ganimard !

— Contaţi pe mine, şefule ? Mă rog, fie, nu zic nu ! Numai că . . .

Părea foarte nervos şi agitat, fapt care-l izbi pe domnul Dudouis.

— Numai că, continuă Ganimard, vă jur că . . .

— Ei, ce-mi juri ?

— Nimic. Vom vedea, şefule, vom vedea.

Odată afară, Ganimard şi-a isprăvit cu glas tare fraza, bătînd din picior.

— Numai că mă jur că-l voi aresta pe individ prin propriile mele mijloace fără să mă folosesc de nici una din informaţiile pe care mi le-a furnizat ticălosul de Lupin.

Continuînd să înjure, furios de a fi fost amestecat în aceea afacere dar hotărît totuşi s-o descurce, începu să se plimbe la întîmplare, pe străzi, căutînd să-şi pună ordine în idei şi să descopere vreun mic detaliu care să le scape celorlalţi şi care l-ar fi putut conduce la succes.

Mîncă ceva la repezeală apoi îşi reluă plimbarea pe străzi dar dintr-odată se opri stupefiat. Fără să vrea se trezise sub portalul casei din strada Surène, casa în care îl atrăsese Lupin cu cîteva ceasuri mai înainte.

O forţă mai puternică decît voinţa sa îl adusese din nou acolo. Deci soluţia problemei acolo se afla. Acolo se aflau toate elementele adevărului. Orice-ar fi fost, aserţiunile lui Lupin se dovediseră atît de exacte, calculele sale, atît de juste, încît tulburat pînă-n adîncul sufletului de o inteligenţă atît de prodigioasă, Ganimard nu mai putea face altceva decît să reia opera din punctul unde o lăsase inamicul său.

Fără să mai opună nici o rezistenţă, urcă la etajul al treilea. Uşa era deschisă. Nimeni nu se atinsese de piesele incriminate, lăsate pe masă. Le luă şi le vîrî în buzunare.

Apoi stătu o vreme şi se gîndi. Admiţînd că ucigaşul locuia în împrejurimile acelui Pont-Neuf, trebuia să descopere drumul care ducea de la acel pod în strada Berne, apoi patiseria deschisă seara de unde cumpărase prăjiturile.

Cercetările n-au durat prea mult. Aproape de gara Saint-Lazare a zărit o patiserie mică iar în vitrină cartoane cu prăjituri identice cu cel pe care-l poseda Ganimard. În plus, una dintre vînzătoare îşi aminti de a fi servit cu o seară înainte, un domn foarte bine îmbrăcat într-un palton căptuşit cu blană şi care purta monoclu la ochi.

Pe urmă Ganimard adună rămăşiţele ziarului de curse şi le duse unui negustor de ziare care recunoscu lesne *Turful ilustrat*. De aici se duse la birourile ziarului şi ceru lista abonaţilor unde căută mai ales abonaţii care stăteau pe aproape de Pont-Neuf şi în special pe partea stîngă a Senei, fiindcă aşa îi sugerase Lupin.

Pe urmă se întoarse la Siguranţă, chemă şase oameni şi-i expedie în diverse locuri. La ora şapte seara, ultimul dintre cei şase, îi aduse o veste bună : un oarecare domn Prévailles, abonat la ziarul *Turful*, locuia la mezaninul unei case de pe cheiul Augustinilor.

În ajun, seara, ieşise din casă îmbrăcat într-un palton căptuşit cu blană, luase de la portăreasă corespondenţa şi ziarul *Turful* la care era abonat şi se reîntorsese către miezul nopţii.

Acel domn Prévailles, purta monoclu, era un obişnuit al curselor şi poseda el însuşi mai mulţi cai cu care călărea sau pe care îi închiria.

Ancheta a fost atît de rapidă, rezultatele atît de conforme cu spusele lui Lupin încît Ganimard se simţi pur şi simpul tulburat. Îşi dădu seama încă o dată de prodigioasele resurse intelectuale pe care le poseda acel neîmpăcat rival al său.

Niciodată în cursul îndelungatei sale activităţi, nu întîlnise o asemenea clarviziune, un spirit atît de ascuţit şi atît de promt. Se duse să-l caute pe domnul Dudouis.

— Gata, şefule ! Aveţi un mandat de arestare ?

— Cum ?

— Am spus că totul e gata şi că-l putem aresta pe criminal.

— Sper că vorbeşti de asasinul lui Jenny Safir.

— Sigur.

— Dar cum, cum s-a întîmplat ? Cum l-ai găsit aşa de repede ?

Ușor jenat, Ganimard roși fără să vrea, apoi răspunse :

— O întîmplare, șefule. Asasinul a aruncat în Sena tot ce-l putea compromite. O parte din pachet a fost culeasă și mi-a fost adusă.

— De către cine ?

— De un luntraș care n-a vrut să-și spună numele, temîndu-se de urmări neplăcute. Dar avem toate indiciile necesare. Treaba a fost ușoară. Și comisarul îi povesti cum procedase.

— Dumneata numești asta o întîmplare ? Și spui că treaba a fost ușoară ? Dar e una dintre cele mai izbutite realizări ale dumitale ! Du-o pînă la capăt, dragă Ganimard și fii atent !

Asta voia și Ganimard. Să termine cît mai repede. Luă cu sine cîțiva oameni și se duse pe cheiul Augustinilor. Portăreasa, interogată, declară că locatarul cu pricina mînca în oraș dar că imediat după-masă se reîntoarce acasă.

Cu puțin înainte de ora nouă, ea îl înștiință pe comisar care-și adună oamenii. Un domn într-un palton elegant, căptușit cu blană, cu o pălărie înaltă pe cap, trecu drumul îndreptîndu-se spre casă. Ganimard îi ieși înainte.

— Sînteți domnul Prévailles ?

— Da, dar dumneata cine ești ?

— Am de îndeplinit o misiune . . .

Cînd oamenii se repeziră să-l înhațe, Prévailles se lipi cu spatele de zid și învîrtindu-și amenințător bastonul, strigă :

, — Înapoi ! Nu vă cunosc ! Ce vreți de la mine ? Și dădu să-și vîre mîna stîngă în buzunar.

Chiar în acea clipă Ganimard își aduse aminte ce-i spusese Lupin : că ucigașul era stîngaci. Văzînd gestul rapid al individului, Ganimard se aplecă fulgerător. Răsunară două împușcături dar nimeni nu fu atins. După

cîteva secunde, Prévailles primi o lovitură zdravănă în bărbie care-l doborî într-o clipă. Puțin după ora nouă se afla în arestul Siguranței.

Pe vremea aceea Ganimard se bucura de o mare reputație. Acea captură, operată atît de repede și prin mijloace atît de simple — pe care poliția se grăbi imediat să le divulge — îi sporiră celebritatea. Imediat i se puseră în cîrcă lui Prévailles toate crimele nedescoperite pînă atunci.

La început afacerea a fost condusă cu multă vigoare. S-a aflat că Prévailles — pe adevăratul său nume Thomas Derocq — mai avusese de-a face cu poliția. La percheziția făcută acasă s-a descoperit un cuțit care ar fi putut produce o rană asemănătoare cu cele ale victimei.

Dar în cea de-a opta zi, totul s-a schimbat. Prévailles care pînă atunci refuzase să răspundă, asistat de avocatul său, invocă un alibi : în seara crimei fusese la Folies-Bergère. În buzunarul smokingului i s-au găsit biletul și programul și amîndouă purtau data zilei cu pricina.

— Un alibi pregătit, spuse judecătorul de instanță.

— Dovediți că nu-i așa ! răspunse Prévailles.

Urmară confruntările. Domnișoara de la patiserie *crezu* că-l recunoaște pe domnul cu monoclu ; portăreasa din strada Berne *crezu* că-l recunoaște pe domnul care venea la Jenny Safir. Dar nimeni nu cuteză să spună ceva precis.

Judecătorul îl chemă pe Ganimard și-i mărturisi încurcătura în care se află.

— Totuși sînteți convins, domnule judecător, că e vinovat. Altfel n-ar fi opus o asemenea reezistență cînd a fost arestat.

— Pretinde că a crezut că a fost atacat de hoți. Și mai pretinde că n-a văzut-o în viața lui pe acea Jenny Safir și într-adevăr nu există nimeni care să susțină contrariul. Mai mult, admițînd că acel faimos safir a fost

furat, nu l-am putut găsi la el. Știți ce ne-ar trebui, domnule Ganimard ? Cealaltă bucată de eșarfă.

— Cealaltă bucată ?

— Da, fiindcă dacă asasinul a luat-o înseamnă că rămăseseră pe ea urmele însîngerate ale degetelor sale. Amprentele, domnule comisar !

Ganimard nu răspunse nimic. De mai multe zile începuse a presimți că toată afacerea se va opri aici. Sigur că culpabilitatea lui Prévailles ar fi fost lesne dovedită cu cealaltă bucată de eșarfă. Din păcate, acea mică și indispensabilă probă se afla în buzunarul lui Lupin.

Ganimard se istovi făcînd noi investigații, luă ancheta de la capăt, petrecu nopți albe scrutînd misterul din strada Berne, reconstitui viața lui Prévailles, puse zece oameni să caute safirul. Dar totul a fost zadarnic.

În 27 decembrie judecătorul de instrucție îl interpelă pe culoarele palatului :

— Cum stăm, domnule Ganimard ? Ai vreo noutate ?

— Nu, domnule judecător, nici una.

— În acest caz trebuie să abandonăm afacerea.

— Să mai așteptăm o singură zi.

— De ce ? Ne trebuie cealaltă bucată de mătase purpurie. O aveți ?

— O voi avea mîine, răspunse scurt Ganimard.

— Mîine ?

— Da, dar dați-mi vă rog bucata care se află în mîinile dumneavoastră. Judecătorul i-o dădu.

„Ei, drăcia dracului, își spuse Ganimard, mă voi duce să caut dovada și o voi aduce cu orice preț. Dacă bineînțeles domnul Lupin va fi prompt la întîlnire."

Neliniștit, furios, bombănind, Ganimard își luă toate precauțiile, nedorind să cadă în vreo capcană. În dimineața zilei de 28 decembrie, ziua fixată de Lupin, după ce a studiat toată noaptea locuința rivalului său din strada Surène și s-a convins că nu mai avea o a doua ieșire, și-a anunțat oamenii că avea de făcut o treabă primejdioasă și ca să stea pe aproape, i-a vîrît într-o cafenea de peste drum ; consemnul era simplu : dacă-l vor

vedea la fereastra de la etajul al treilea al casei sau dacă nu se va întoarce într-o oră, agenții trebuiau să năvălească în casă și să aresteze pe oricine ar fi încercat să iasă. După ce Ganimard se asigură că revolverul îi era în perfectă ordine, urcă la etajul al treilea.

Fu destul de surprins să vadă lucrurile așa cum le lăsase. Ușa era deschisă. Constatînd că ferestrele odăii principale dădeau spre stradă, vizită celelalte trei camere din care se compunea apartamentul, Nu era nimeni.

„Hm, lui Lupin îi e frică" își spuse el cu oarecare satisfacție.

— Te înșeli, rosti o voce în spatele său.

Întorcîndu-se Ganimard văzu în prag un lucrător în bluză lungă de pictor.

— Nu mai căuta, zise omul, sînt eu Lupin. Lucrez de azi-dimineață în atelierul de pictură de jos. Cum în acest moment e pauză de masă, am vrut...

Îl cercetă pe Ganimard cu un surîs vesel, apoi strigă : — Ei, ce părere ai ? Am avut sau nu dreptate în tot ce ți-am spus ? Ai adus eșarfa așa cum ne-am înțeles ?

— Da, jumătatea tăiată. Tu o ai pe cealaltă ?

— Uite-o . . . Hai să le punem alături !

Întinseră cele două bucăți de mătase pe masă. Tăietura făcută de foarfece corespundea exact. În plus culorile erau identice.

— Presupun, zise Lupin că n-ai venit doar pentru atît. Știu ce te interesează. Urmele de sînge. Vino încoace, în odaia asta, unde este mai multă lumină. Lupin puse bucata lui de mătase pe sticla ferestrei.

— Privește ! îi zise el lui Ganimard.

Inspectorul tresări de bucurie. Pe bucata de mătase se vedeau clar urmele celor cinci degete ale ucigașului și amprenta palmei acestuia. Dovada era de netăgăduit. Cu mîna lui plină de sînge, aceiași mînă care o înjunghiase pe Jenny Safir, asasinul apucase eșarfa și o strînsese în jurul gîtului victimei.

— E amprenta mîinii stîngi, spuse Lupin. De unde și avertismentul meu care nu avea nimic miraculos, zise Lupin.

Ganimard vîrî repede în buzunar bucata de mătase roșie pătată de sînge. Lupin îl aprobă.

— Ia-o, îi spuse el. Ți-o dau bucuros. Îmi face plăcere să-ți pot face plăcere. După cum vezi, n-a existat nici o capcană în toată povestea asta. Nimic decît un mic serviciu pe care am ținut să ți-l fac... ca de la coleg la coleg. Și poate și un pic de curiozitate. Da, țineam să examinez și cealaltă bucată a eșarfei. Dă-mi-o doar o secundă pe prima... Nu-ți fie teamă, ți-o dau înapoi...

Cu un gest nonșalant, apucă eșarfa pe care Ganimard o scosese din buzunar și începu să se joace cu ciucurele.

— Cît de ingenioase sînt aceste flecușteț pe care le fac femeile. Ai remarcat acest amănunt? Jenny Safir era foarte îndemînatecă și-și făcea singură rochiile și pălăriile. Sigur că și eșarfa asta a fost făcută tot de ea. Dealtfel am observat acest lucru încă din prima zi. Curios din fire cum sînt, am studiat acest ciucure și am găsit înăuntru o mică iconiță pe care biata fată o pusese acolo ca pe un talisman. Amănunt înduioșător, nu-i așa, Ganimard?

Intrigat, Ganimard nu-l părăsea din ochi. Lupin continuă:

— Cît ar fi de interesant să explorăm acum cealaltă jumătate, cea pe care mi-ai adus-o și pe care poliția a găsit-o la gîtul victimei, Căci și această jumătate, pe care, în sfîrșit, am pus mîna, se termină cu un ciucure și mor de curiozitate să știu dacă și aici se ascunde ceva... Da, exact cum am bănuit. Numai că aici se ascunde ceva mai de soi... Uite, un safir...

Rostind aceste cuvinte, scoase la iveală o piatră albastră, de o mărime și o puritate rară, șlefuită ca un diamant. Ei, ce părere ai de asta, amice?

Livid, cu privirea rătăcită, Ganimard se uita aiurit la piatra care strălucea de-ți lua ochii. Abia acum pricepuse în sfîrșit întreaga mașinație.

— Dă-mi eșarfa, spuse Ganimard.

Lupin i-o întinse. — Și safirul, porunci Ganimard.

— Chiar mă crezi așa de prost ?

Dintr-un salt Ganimard se năpusti spre fereastră și o sparse.

— Degeaba ! Fereastra asta nu dă spre cafenea. Te-am adus special în această cameră fără să-ți dai seama . . .

— Mîinile sus, aventurier de două parale !

— Degeaba ! Bătrîna ta menajeră, Catherine, e în slujba mea. Ți-a scos cartușele din pistol, Ganimard.

Furios la culme, Ganimard aruncă pistolul și se repezi asupra lui Lupin. Dar aducîndu-și aminte de forța adversarului său, se opri la timp.

— Vezi, zise Lupin, după ce ți-am pus în mînă acest caz elucidat de mine, după ce ți-am dat și eșarfa purpurie, piesa de rezistență în baza căreia îl poți acuza pe ucigaș, tu, drept mulțumire, vrei să mă dobori. Nu-i frumos, Ganimard, nu așa se procedează între doi vechi prieteni ca noi !

Tot vorbind, Lupin se apropie de ușa pe care o deschise fulgerător și ieșind afară, apăsă pe resortul care se închise automat.

După vreo douăzeci de minute, cînd Ganimard izbuti să se întîlnească cu oamenii săi, unul dintre ei îi zise :

— M-am întîlnit cu un fel de ucenic de pictor care mi-a zis să vă dau scrisoarea asta.

— Dă-mi-o !

Și desfăcînd scrisoarea, scrisă evident, în mare grabă, Ganimard citi :

1. „Să știi că bătrîna ta menajeră este cea mai cinstită dintre femei.

2. Ca atare nu și-ar fi permis pentru nimic în lume să umble la pistolul unui polițist. Altădată să nu mai crezi, cu gura căscată, ce-ți spune vechiul tău amic, Lupin !"

CUPRINS

Semnul umbrei 5
Verigheta schimbată 26
Ediţh cea cu gît de lebădă 39
Căsătoria lui Lupin 56
Jocul soarelui 74
Eşarfa de mătase purpurie 90